# Kater Murrs Reflexioner og Livsanskuelser

af E. T. A. Hoffmann ved John Hazeland.

Christiania. — B. M. Bentzen. 1870.

---

## Förord till den elektroniska utgåvan

Det tyska originalets titel är *Lebensansichten des Katers Murr*. Den norska översättningen från 1870 digitaliserades i mars 2014 av norska Nasjonalbiblioteket, varifrån de scannade bilderna och OCR-texten i januari 2016 kopierades till Projekt Runeberg för att kunna korrekturläsas.

## Forord.

Efter adskillig Møie er dette Arbeide blevet fuldført. Med den uforglemmelige „Kater“ tør det bekræftes, at om end paa sine Steder Gjengivelsen af dybe Reflexioner, dog især poetiske Udgydelser paa fremmed Sprog „har kostet mangen Sveddraabe,“ saa har det ydet en saare betimelig Adspredelse i mødige og tankefulde Stunder. Som født Englænder gjør Oversætteren sig Haab om, at de Herrer Recensenter vil vise nogen Skaansel, skulde de opdage, hvad han ingenlunde betvivler, Ufuldkommenheder ved Arbeidet, thi han kan forsikkre, at de ved Afbenyttelsen af et fremmed Idiom forbundne Vanskeligheder hverken have været faa eller smaa, og har han foretrukket heller at kjæmpe alene end at smykke sig med laante Fjære.„Lebensansichten des Katers Murr“ tør med Føie ansees for enestaaende i Litteraturen. Dette mærkelige Aandsprodukt bliver af Kyndige bedømt som en af de mest originale, humoristiske Karakterskildringer det tydske Sprog har at opvise og paa samme Tid som det Ypperste, dets geniale Forfatter har leveret. — Til den ydre Form blev Hoffmann foranlediget ved en ualmindelig smuk „Kater“Hankat., som han selv fra først af havde pleiet og oplært, og som efter hans Formening skulde være i Besiddelse af mere end almindelig Dyreforstand; — han var idetmindste uudtømmelig paa Anekdoter om alt det Kloge og Underfulde, denne høit skattede Yndling, der i Almindelighed laa og kosede sig blandt Bøger og Papirer i sin Herres Pultskuffe (Dyret vidste nemlig selv at faa trukket den ud med Poterne), stadig pleiede at overraske ham med.

Bogens Helt, den æsthetiske, sententiøse, grundskikkelige Murr, i Forening med sin Ven Pudlen Ponto, den snille, kløgtige Verdensmand, give os til Bedste en righoldig Samling philosophisk-satiriske Anskuelser om det menneskelige Samfund i dets mange Forgreninger, Alt selvfølgelig opfattet fra deresrespektive individuelle Synspunkter. — Den poetiske, upraktiske og sandt at sige indbildske og storskrydende Kater maa som Følge af sin totale Mangel paa Indsigt og Klogskab, samt de store Fordringer han stiller til Verden og sine Omgivelser, døie mangen bitter Skuffelse, mangen haard, krænkende Behandling, medens „den unge Ponto,“ takket være hans glade, mere bøielige Gemyt, slipper uendelig lettere gjennem Livet og gaar klar af de fleste Klipper og Grunde, mod hvilke den stakkels Murr idelig tørner. Begge, saavel Ponto som Murr, gjøre flittig Brug af Satirens Svøbe for at revse de menneskelige Svagheder samt, vel at mærke, deres egne Daarskaber indbyrdes, medens især den philosophiske Kater anstiller ret interessante og træffende, men for Menneskene lidet smigrende Sammenligninger mellem „sin egen fribaarne Slægt“ og de „usle tobenede Skabninger.“ — Det ejendommelige Humor, der udgjør et saa fremragende Træk ved Bogen, ligger væsentlig i den groteske Amalgamation af Menneskets og disse tvende Dyrearters Idiosynkrasier, under stadig Paavirkning af nogle af de i Livet hyppigst indtrædende pikante Situationer.

„Kater Murr“ tillagde Hoffmann næsten større Værd end alle sine øvrige Skrifter, og i den sidste Del, som desværre ikke er udkommen, skjøndt den altlænge forend Døden overraskede ham havde ligget færdig i Hovedet, troede han at kunne præstere hvad han tidligere ei havde formaaet. „Hvad jeg nu er og kan blive,“ skriver han til en Ven, „det skal pro primo ‚der Kater’ vise.“

Saa lader jeg trøstig denne berømte Autobiographi vandre ud i fremmed Antræk, forvisset om, at ogsaa her i Norden kommer Kater Murr som kjær Gjæst, og at hans bevægede Liv vil af Mange blive læst „ei blot til Lyst.“

Sluttelig aflægger jeg Hr. Prosessor Monrad, der velvillig har gjennemseet Oversættelsen, min forbindtligste Tak.

Christiania, i October 1870.

John Hazeland. Herr Hazeland! "Efter Deres Ønske har jeg gjennemlæst Deres "Oversættelse af Hoffmanns 'Kater Murr.' Jeg erkjender "med Fornøielse, at Oversættelsen idethele synes mig "vellykket. Naar jeg undtager et Par ganske übetydelige "og næsten kun i Begyndelsen forekommende Mindelser "om, at Oversætteren er en Udlænding, er den skreven "i et norskt Sprog, som mangen Indfødt kunde misunde " Dem. Jeg anser den saaledes omplantede særdeles mor " somme Bog som en Berigelsefor vor Literatur, og ønsker "og haaber, den maa finde mange Læsere." 1, J, Monrad. Christiania den 4de October 1870. AdgimW Forord. Ingen Bog treenger ct Forord niere end ncer» vcerendc, da den, bliver det ikke oplyst paa hvilken underlig Maade den har foict sig sanuucn, let turde gjceide som et Sammensurium,^) Udgiveren anmoder derfor den gunstige Lcrscr onl virkelig at lcrse dette Forord. Originalens Titel er saalydende: „Lebensanfichten des ' Katers Murr nebst fragmentar!sck)er Nio graphie des Ko.pellmeisters Johannes Kreisler in zufalligcn Makulatmblatlern." Da „Kater Murrs Livsanskuelser" udqjor i og for sig et selvstcrndigt 3;crrk. og Kaftclnicster Kreislers Viographi antages at vcere af luindre Interesse ialfald nruildags har Over scrttereu troet at burde indskrænke sit Avbeide til Gjengivelsen af den berouite Katers Neflez,ioner. Te levende Titler i den norske Udgave ere tilfsiede af Overscrtteren.Ncevnte Udgiver har en Ven , med hvem han er et Hjerte og en Sjcel. som han fjender ligesaa godt som han kjcndcr sig selv. Denne Ven henvendte sig til ham en Dag omtrent som folger: „Da dn. min Bedste, allerede har ladet mangen Vog ndgaa i Trykken og forstaar dig en Sumle paa Forliggere, bliver det for dig en let Sag. at opdrive en eller anden af disse vcerdige Herrer, der paa din Anbefaling strax vil vcere beredt til at trykke Noget, som en nng An tor med det ypperligste Talent, de mest glimrende Gaver for en Tid siden har strevet. Dn faar tage dig af Manden; han fortjener det." Udgiveren lovede at gjore sit Bedste for den litercrre Kollega. Han blev rigtignok en Snmle be styrtet, da hans Ven nden Omsvob lod ham vide. at Manuskriptet hidrorte fra en Kat. ved Navn Mnrr, og mdcholdt dennes Livsanstnclscr. - Sit Ord havde han dog givet, og da Vcerkets Indledning i stilistisk Henseende syntes ham temmelig vellykket, saa begav han sig paa staacnde Fod med Mannstriptct i Lommen hm til Herr Diimmler „nntrr den Linden" og pro ponerte for ham Kattebogcns Udgivelse. Herr Diimmler mente, at hidtil havde han vist nok ikke havt den Wre at regne en Kat blandt sine Forfattere —vidste heller ikke. at nogen af hans cercdeKolleger havde indladt sig med en Person af det Slags; imidlertid skulde han gjore Forsoget. Trykningen blev paabegyndt, og i sin Tid fik Udgiveren de forste Korrekturark ihcendc. Men man wnke sig hans Forskrækkelse, da han saa, hvorledes Mnrrs Levnet idelig afbrydes af lutter uvedkommende Interpolationer fra en anden Bog, der indeholder Johannes Viogmphi. Efter en omhyggelig Undersøgelse lykkedes det ham at opdage Folgcndc: Da Katten var ifcerd med at skrive sine Livsanskuelser, sondcrrcv han udenvidere en trykt Bog, som forcfandtes hos hans Herre, og benyttede Bladene dels til Underlag, dels til Troet papir. Disse Blade blcve nu liggende igjen i Manu° striptct og som tilhormde samme kom af For seelse til at trykkes med. Udgiveren maa nn i al Idmyghed bckjcnde, at denne fatale Sammenblanding af forskelligartede Stoffe vcrsentlig skyldes hans Übesindighed; thi han barde jo idetmindstc have gjennemlobet Kattens Ma nnstript, forend det blev afgivet til Trykning. Imidlertid tror han at eine nogen Trost *) Kapelmester Krcister var en Personifikation af Hoffmanns humoristiske Jeg. Overs, Anm.For det Forste. vil dm venlige Lceser uden Vanskelighed kunne finde sig tilrette, nnnr han blot giver Agt ftaa de indcirklcde Antydninger: (Mak. Bld.), Makulatnrblad, og (M. s.). Mnrr fortætter; dcrnoest er det hoist sandsynligt, at det sondcrrcvne Skrift aldrig har vceret i Boghandelen, da Ingen fjender det Aller ringeste til det. For Kapelmesterens Venner idet mindste bliver det kjcerkomment,

formedelst Kattens Vandalisme at erholde noermcre Oplysning om denne paa sin Vis just ikke almindelige Personligheds sjeldne Livsvilkaar. Udgiveren beder om naadigst Forladelse. Endelig er det vistnok saa, at mange Antores have de velvillige Scettcre at takke for sine dristigste Tanker, sine overordentligste Vendinger, idet de saa kaldte Trykfeil tjene til mcegtigt at hceve Ideernes Flugt. Saalcdes t. Cx. talte Udgiveren i anden Del af sine Natstykker, Side 326, om rummelige Bosketts, som fandtes ien Have. Dette Udtryk syntes ikke Scetteren genialt nok, og istedet satte han det lille Ord Casketts. Saalcdes ogsaa lader Scetteren i Fortcellingen, „Frsken Scnderi," nok saa fiffigt ncevnte Dame optråde, istedctfor i en sort Robe i en sort Farve af tykt Silketoi 0. s. v. 3Ere dog, hvem Wre bor! Hverken KatcrMurr eller Kapelmester Kreislers ukjcndte Biograph stal fan sinykke sig med fremmede Fjcere, og Ud giveren beder derfor den gunstige Lceser indstcrn» digt om, for han lceser Bogen at foretage efter fslgende LEndriuger, *) for at han ikke sta! ncrre hver ken bedre eller sicttere Tanker om begge Autores, end de virkelig fortjene. Forresten ere kun Hovedfcilene blevne rettede; de mindre vesentlige overlades til Lcescrcns Discrction. Sluttelig tor Udgiveren forsikkre, at han har Icert Kåter Murr at kjende og i ham fundet en Mand af behagelige, milde Sceder. Berlin, i November 1819. G. G. K. Nllssmanll. °) Sigter til de i den fsrste tydske Udgave fore kommende Trykfeil. Overs. Anm. JutUS Forord. Wngstelig - med bcevende Bryst lader jeg ndgaa i Verden nogle af Livets, Haabets, Længslens, Lidcl sens Blade, der i Hvilens, den poetiske Bcgcistrings sode Stund ere frenrvceldede af mit inderste Boesen. Vil scg kan jeg vel beståa for Kritikkens strenge Domstol? Men det cr Eder, I fslsomme Sjoele, I rene, barnlige Gemytter, I tro, mig bcstoegtede — ja, det er Eder, for hvem jeg har strevet, og nogle sijonne Taarer i Eders Dine vil troste mig, vil lcege den blodende Vnnde, som foleslose Rccen senters kolde Dadel maatte bibringe! Berlin, i Mai 18— Mnri. IllturZ undertrchte Forord. Med dm Sikkerhed og Ro, som er det sande Geni medfodt, sender jeg min Biographi ud i Verden, pondet den kan Icrrc, hvorledes mon uddannes til „stor" Kat kan erkjende i hele sit Omfang min hoie Fortræffelighed, kan elske, skatte, crre, benndre og tilbede mig en Smnle. Skulde Nogen vcere saa froek at drage denne overordentlige Bogs uomtvistelige Voerd det Allcrrin gcste i Tvivl, san faar han bctoenke, at han har med en Kat at gjore, der besidder Aand, Forstand og starve Kloer. Berlin, i Mai 18- Murr, E. S. Tette er for argt ! Ogsaa det Forord, som skulde undertrykkes, er blevet aftryk:! Ter er kun tilbage at bede den velvillige Leeser om, ikke at regne det saa nsie med den noget overlegne Tone i dette Forord; han faar betccnte, at om mangen Fortale, concipcret af en anden folfom Skribent, blev gjengiren i den inderligste Overbevisnings sande Sprog, vilde Forskellen ikte vcere stor. Mgiuereu. FgsSte Afsnit. TilMielZenL MrnemnlelZer. TugimmienZ fUZte MZueder.(!lA er i Sandhed Noget stjsnt. herligt, ophsiet bed dette vort Liv! „O, du Tilværelsens sode Be vidsthed!" udraaber den nederlandske Helt i Tra gedien. Saaledes ogsaa jeg; dog ikke som Helten det smertefulde Die- blik, da han skal skilles dermed— nei! i det glade Moment, da Tankens hele Kraft for fsrste Gang gjennemtrcrnger mit Bryst, da jeg nu rigtig er kom men ind i denne sode Bevidsthed og slet ikke har Lyst tll nogensinde at komme ud igjen. Jeg mener nem lig, at den aandelige Kraft, den ukjendte Magt, eller hvad man saa vil kalde det over os herskende Prin cip, der i en vis Forstand uden mit Samtykke har paatrcengt mig nwvnte Bevidsthed, umuligt kan ncrre slettere Hensigter end den venlige Herre, hosInaisclsuHs Lotr^tuiuLSl-. 4 hvem jeg er kommen i Kondition, og som aldrig ri- Ver mig vcek fra Ncesen den lcrkkre Fisteret , han har fremsat for mig, netop i det Vieblik, den smager paa det Bedste. O Natur! hellige, cervcerdige Natur! hvor al din salige Glcede, al din uavnlsse Fryd gjennemstrsm mer mit bcevende Bryst, hvor din gaadefuldt susende Aande omvifter mig! - Natten er noget frisk og hslig, og jeg havde Lyst dog hvem. der lceser el ler ikke lceser dette, formuar vel at fatte min hsie Begeistring, da han ikke aner det hsie Standpunkt, hvortil jeg har svunget mig op klattret havde vceret rigtigere; men ingen Tigter taler sagtens om sine Ben, om han saa havde fire Stykker som jeg, men om sine Vinger, selv naar de ikke ere ham paa vorne, men kun tilveiebragte af en dygtig Mekani kus. I det Hsie hvcelver sig over mit Hoved den vidtstrakte Himmel, den skinnende Maane kaster ned sine funklende Straaler, og omkring mig staar Tag og Taarne i den herligste Sslvglands! Mere og mere forstummer paa Gaden nedenunder den larmende Stm, stillere og stillere vorder Natten Skyerne trcrkke forbi en eneste Dne flaggrer kurrende med Suk og Klage om det ensomme Kirketaarn! Ak! naar blot den Lille vilde ncerme sig ! Jeg foler Noget rsrer sig i mit Indre, en vis faa at sige fvcer merifk Appetit river mig hen med uimodstaaelig Magt ! O vilde den blot ile til mit af Kjcerlighed martrede5 Hjerte, da vilde jeg knuge den til mig, aldrig, aldrig slippe den lss ha, der flaggrer den ind i Due slaget, den Falske, og lader

mig haablss og fortvivlet sidde igjen paa Taget! Hvor sjeldent i disse trange, forstokkede, kjcerlighedstomme Tider sindes virkelig Sympathi mellem Sjcelene! Er det da Noget saa stort og herligt, denne op reiste Marscheren paa to Ben, at den Slcegt, som kalder sig Menneske, skulde anmasse sig Herredsmmet over os Alle, der med sikker Ligevoegt drager om paa fire? Men jeg ved nok, hvor det bcerer hen: de bilde sig noget Stort ind af hvad der stal sidde i Ho vedet paa dem, og fom de kalde Fornuft. Vistnok kan ikke jeg danne mig nogen egentlig Forestilling om, hvad de mene dermed; men saameget er dog vist, at naar Fornuft, som jeg med nogen Sikkerhed tsr slutte af min Velynders Tale og Nttringer, ikke be staar i Andet end den Evne, at kunne handle med Bevidsthed og vogte sig for dumme Streger, da byt ter ikke jeg med noget Menneske. Jeg troer, at man overhovedet successivt tilvoenner sig denne Bevidsthed; men gjennem Livet og til Livet kommer man dog, man ved ikke selv hvorledes. Saaledes er det idetmindste gaaet mig, og saavidt mig bekjendt findes der paa Jorden ikke et Menneske, der ved Noget om sin Fsdsels „Naar" og „Hvorledes" af egen Erfaring, men alene gjennem Tradition, fom ovenikjsbet vifer sig ofte nok hsist vaklende og upaalidelig. Endog Stceder strides6 om at vcere en bersmt Mands Fsdested, og jeg selv ser mig heller ikke istand til at give nogen ncermere Op lysning om mit, ja, vil vel altid forblive uvis om, enten det var i Kjelderen, paa Loftet eller i Vedboden, al jeg fsrst saa Verdens Lys, eller rettere sagt ikke saa, men blev seet af den kjcere Mamma. Thi, som det er eiendommeligt for vor Sloegt, vare mine Dine til slsrede. Jeg har en dunkel Erindring om visse knur rende, hvcesende Toner, der lsd i mine Dren, oq som jeg nu n cesten uvilkaarlig frembringer, naar Vre den overmander mig. Tydeligere og med fuld Be vidsthed finder jeg mig i et trangt, af blsde Vcegge omgivet Rum, ueppe istand til at drage Aande og udstsdende i Nsd og Angst et ynkeligt Skrig. Jeg foler, hvorledes Noget griber ned i Rummet og tager voldsomt fat i min speede Krop, og dette giver mig Anledning til at fsle og sve den fsrste vidunderlige Kraft, hvormed Naturen har begavet mig. Ud af mine blsde, med Pels besatte Forlabber skjsd jeg frem spidse, bsielige Klser og grov dem dybt ind i den Ting, der saa uvenligen havde taget i mig, hvilken, som jeg senere har faaet at vide, ikke kan have vceret Andet end en Mennestehaand. Denne Haand rev mig nu ud af det koselige Rum og slcrngte mig bort. Strax derpaa fslte jeg paa begge Sider af Ansigtet, just der, hvor der nu, som jeg gjerne tsr sige, rager frem et stadseligt Skjceg , to kraftige Slag, Saaret af min Labs uskyldige Muskelspil, tildelte Haanden7 mig, som jeg nu kan tcenke, et Par vceldige ørefige ner. Det var mit fsrste Kjendstab til moralsk Aarsag og Virkning, og det har nok ogsaa vceret et moralsk Instinkt, som fik mig til at trcekke Klserne ind igjen ligesaa skyndsomt som jeg fsr havde stsdt dem ud. Denne Klsernes frivillige Indtrcekken er senere bleven erkjendt som et Tegn Paa den stsrste douliomis og Elskværdighed, samt bencrvnet med det velklingende Navn „Flsielslab." Som sagt, Haanden kastede nug ned Paa Jor den. Strax derpaa greb den mig atter i Hovedet og trykkede det sagte ned, saa at jeg med Munden kom til at bersre en Slags Vcedste , som jeg med Begær lighed jeg ved neppe selv hvorledes jeg kom til at gjsre det; det har vel vceret et fysisk Instinkt be gyndte at slikke, hvilket bevirkede hos mig en underlig Fornemmelse af indre Velbehagelighed. Det var, som jeg nu kan skjsnne, nysiet Melk. Jeg havde vceret sul ten, og nu blev jeg mcrt, idet jeg drak. Saaledes indtraadte da, efter at den moralske Uddannelse var begyndt, den fysiske. Atter igjen, dog sagtere end fsr, blev jeg greben af et Par Mennefkehcender og henlagt paa et varmt, blsdt Leie. Jeg fslte mig alt bedre og bedre til mode og begyndte at lcrgge min indre Velvcere for Dagen bed at give fra mig de scelsomme, min Slcrgt eiendommelige Toner, som Menneskene ikke saa uefsent betegne med det Udtryk, at spinde, Saaledes gik jegnu med Kjcempestridt fremad i Verdensdannelse. Hvil ket Fortrin, hvilken kostelig Gade af Himmelen, at kunne udtrykke indre fysisk Velbefindende ved Lyd og Gebcerder! Fsrst snurrede jeg; derncest kom hint uef terlignelige Talent, at kunne sno Halen i de sirligste Kredse; derftaa den forunderlige Gave, ved det ene lille Ord „Miau" at kunne udtrykke Gloede, Smerte, Lyst og Fryd, Angst og Fortvivlelse, kort sagt alle Fornemmelser og Lidenskaber i deres utallige Nuan ceringer. Hvad har vel Menneskenes Tungemaal at betyde mod dette simpleste af alle simple Midler til at kunne gjsre sig forstaaelig! Dog videre i denne mindeværdige, lcererige Fortoelling om min be givenhedsfulde Ungdom. Jeg vaagnede af en dyb Slummer; en blcrndende Glands omgav mig, hvorved jeg saare forskrcekkedes ; vcrk bar Slsret fra mine Vine jeg faa! Dog forend jeg rigtig kunde voenne mig til Ly set, men iscer det brogede Syn, der fremstillede sig for mit Blik, maatte jeg flere Gange efter hverandre vaa det Forfcerdeligste nyse; snart gik det dog helt for træffeligt med at se, ja, som jeg skulde drevet pcm det i lcengere Tid. O, den Evne at kunne se ! det er i Sandhed en underfuld, en herlig

Evne, foruden hvilken det over hovedet vilde falde meget vanskeligt at kunne klare sig i Verden! Lykkelige, siger jeg, de hsitbegavede9 Skabninger, der have saa let for at tilegne sig den, som jeg. Ncrgte for kan jeg dog ikke, at jeg i Fsrstningen blev adskilligt bange og udstsdte det samme klynkende Jammerskrig som fsr i det trange Rum. Strar viste der sig en liden mager, gammel Mand, som vil blive mig uforglemmelig, da jeg, uagtet mit udstrakte Be kendtskab blandt Menneskene, aldrig har trufset vaa hans Mage, ja vaa en Figur, der tun tilnærmelses vis skulde vare at ligne med ham. Hos min Slcegt troeffer det sig hyppigt nok, at En eller Anden boerer en hvid- og sortfloekket Pels ; men sjelden findes vel et Menneske med snehvidt Haar og ravnsorte Bryn: dette var dog Tilfoeldet med min Opdrager. Hjemme i Huset gik han fordetmeste i en kort, lysegul Slo brok, som fik mig til at gyse af Skrcek; og nu krsb jeg dersor, saa godt min Übehjcelpelighed tillod det, ned fra den hvide Pude, i den Hensigt at ville skjnle mig. Manden bsiede sig ned med en Mine, der syntes mig venlig nok og indgjsd mig Tillid. Han tog fat i min Pels; jeg passede mig nok for nogen Repeti tion af Klsernes Muskelspil Tankerne kradsede, og Slagene fulgte af sig selv. Og i Sandhed, den Gamle mente det ikke saa ilde med mig; thi han satte mig ned foran en Staal med ssd Melk, som jeg medVegjoer lighed fik tillivs, Noget, der ikke lidet fyntes at gloede ham. Han sagde en hel Del til mig, hvilket jeg dog ikke forstod, da jeg dengang, fom ung, uerfa10 ren Pilt i Katteverdenen, ikke var kommen efter det menneskelige Sprog. Idethelelaget ved jeg ikke stort at berette om min Belynder. Saameget er dog vist, at han forstod sig paa Mangl og Meget, ja maa uncegtelig have voeret en i Kunst og Videnstab vel bevandret Mand; thi af Alle, som bessgie ham og deriblandt lagde jeg Mcrrke til Flere, som netop paa det Sted, hvor Naturen har stjoenket mig en gulag tig Plet paa min Pels, det vil sige paa Brystet, havde en Stjerne eller et Kors blev han behand let med udssgt Hoflighed, ja tildels endog med en vis sky Wrefrygt, som senere Pudlen Skaramutz af mig, og aldrig tiltalt anderledes end med: „min hsistcerede, min dyrebare, min skattede Mester Abraham!" Der var blot to, som kaldte ham slet og ret „min Kjcere." Den ene af disse var en hsi, spinkel Mand i papa gsiegrsnne Burer og hvide Silkestrsmper, og den an den en liden, meget omfangsrig Kone. med kulfort Haar og en Overflod af Ringe paa hver Haand. Herren skal have vcrret en Fyrste, Konen derimod en jsdisk Dmne. Uagtet disse fornemme Bessg beboede Mester Abraham et ganske lidet, hsitliggende Kammer, saa jeg meget bekvemt kunde foretage mine fsrste Pro menader gjennem Vindnet ud Paa det luftige Tag og Loft. Ja, det er nok saa; paa et Loft er jeg kommen til! Kjelder? Vedbod? —Nei, jeg bestemmer migZlurr dlivsi euiF nw6 zslv um Lit ?ock«3ts<!. 11 for Loftet! Klimat, Fsdeland, Seeder, Skikke, hvor uudsletteligt er ikke deres mocgtige Indtryk, hvor sandt at ved dem og dem alene uddannes den unge Ver densborger i hans ydre og indre Liv! Hvorfra skriver sig vel denne hos mig ellers uforklarlige Sands for det Hsie, denne uimodstaaelige Strceben efter Alt, hvad der er stort og fublimt? Hvoraf denne mcrrkelig sjeldne Foerdighed i at klattre, denne misundelsesvær dige Kunst, at kunne udfsre de dristigste, mest geniale Hop? O, en ssd Vemod opfylder mit Bryst! Lcengsel efter den elskede Hjemstavn rsrer sig nmgtigt i mig! Dig, o hcrdrede Fsdeland, vier jeg disse Taarer, dig dette vemodigt jublende Miau! Tet er dig, som ceres i disse Hop, disse vceldige Spring; den er Tyd og patriotisk Mod. - Du, o Loft! svendene i rundelig Fylde mangen Mus, og ovenikjsbet lan man jo fra Skorstenen nappe til sig mangen Pslse, mangt et Stykke Flest, ja opsnappe mangen Spurv og af og til overrumple endog en allerkjcereste lille Tne. Stor, uendelig stor er Kærligheden til dig, o Fcedreland! Dog har jeg med Hensyn til min fsrste Opdragelse endnu Adskilligt at berette. Det er nemlig overmande loererigt og interes sant, naar en stor Aand udtaler sig rigtig omstamde ligt i sin Autobiografi om Alt, hvad han oplevede i sin Ungdom, hvor übetydeligt det end maatte fore komme. Men kan vel det, som hocnder et stort12 Geni, nogensinde kaldes übetydeligt. Alt, hvad han i Barndommen tog sig for eller ikke tog sig for, er af überegneligt Voerd og kaster et klart Lys over hans lldsdelige Produkters dybe Betydning og egentlige Tendents. Et herligt Mod besjoeler den stræbsomme Yngling, der martres af den pinlige Tvivl, om da den indre Kraft virkelig slaar til, naar han loefer, at den store Mand som Dreng ogsaa legede Soldat,, overfyldte Maven med Sukkergodt og engang imellem traadte i ncermere Vekjendtfkab med Riset, fordi han Var doven, uopdragen og tslperagtig! „Netop fom jeg! Netop som jeg!" udbryder Ynglingen begeistret, og tvivler ikke lamgere et Vieblik om, at ogsaa han er et stort Geni, til Trods for hans tilbedte Idol. Mangen En har lcest Plutarch eller kun Cor nelius Nepos og er bleven en stor Helt. mangen En de gamle Tragedie-Digtere i Oversættelse og ovenikjsbet Calderon og Shakespeare, Goethe og Schiller og er bleven, om just ikke en stor Digter, saa dog en aller kæreste

liden Versemager, netop som Folk saa gjerne ville have dem. Saaledes komme vistnok ogsaa mine Produktioner til at vcekke Poesiens hsiere Liv hos mangen ung, aandrig, følelsesfuld Kat; og tager han da for sig, den crdle Yngling, mine „Biografiske Forlystelser paa Taget," troenger han ganske ind ide hsie Ideer, der fremscrttes i det Vcerk, jeg nu har under Klserne, da udraaber han forvist i Vegeistrin gens Overmaal: Murr, guddommelige Murr, stsrste13 oMl»^tzl3S3Bs'BtLll!. af dm Slcegt, dig alene har jeg at lakke for Akt, kun dit Exempel gjsr mig stor! Det er al Roes vcerd, ai ved min Opdragelse holdt Mester Abraham sig hverken til den forglemte Bafedow eller den Pestalozziske Methode, men over lod mig i uindskrænket Frihed at opdrage mig selv, det vil sige forsaavidt jeg rettede mig efter visse Nor malprinciper, hvilke Mester Abraham tcenkte sig som übetinget nsdvendige for det Samfund, fom den her skende Magt har forfamlet paa denne Jord; thi ellers, mente han, tom Alt til at rende sammen i blind og wi leslss Uorden og noget egentligt Samfund vilde neppe Vcere tcenkeligt. Indbegrebet af disse Principer kaldte Mesteren den naturlige Artighed som Modscetning til den konventionelle, i Overensstemmelse med hvilken man skal sige: „Jeg beder allerydmygst om naadigst Forladelse," naar en Lsmmel render imod En eller trceder En paa Foden. Lad saa vcere, at denne Ar tighed er nsdvendig for Menneskene, saa kan jeg dog ikke indse, hvorfor min fribaarne Slcrgt fkulde maatte finde sig deri; og da nu det kraftigste Middel, Ved Hjcelp af hvilket Mesteren bibragte mig Kjendfkab til ncevnte Normalprinciper, var et vist fatalt Virkeris, saa kan jeg vel med Grund beklage mig over adskillig Haardhed hos mm Principal. Jeg var vist uden Videre lsben min Kos, naar ikke den medfsdle Hang til hsiere Kultur havde fcengslet mig til Me steren. Jo mere Kultur, jo mindre Frihed, er et14 fandt Ord. Med Kulturen stige Fornsdenhederne, med Fornsdenhederne nu vel, netop den sieblikkelige Til fredsstillelse af visse naturlige Fornsdenheder uden Hensyn til Tid og Sted var det Fsrste, som Me steren formedelst det skæbnesvangre Birkeris vamnede mig totalt af med. Derncrst stod Lysterne for Tur, hvilke, som jeg senere er kommen efter, udelukkende have sin Grund i en vis abnorm Sindsstemning. Netop denne sælsomme Stemning, der maaste ikke er bleven fremkaldt ved Andet end min fysiste Orga nisme, fik mig til at lade den Melk, ja endog den Steg, som den gode Mester satte hen for mig, staa ursrt paa sin Plads, at springe op paa Bordet og nappe vcrk, hvad han selv skulde nyde. Jeg fornam Birkerisets Kraft og lod det vcere. Jeg indser vel at Mester Abraham nok havde Ret i at bortvende min Hu fra Sligt, da jeg ved, at flere af mine hsitagtede Medborgere, mindre kultiverede, mindre velopdragne end jeg, derved ere geraadede i de aller llfskyeligste Fortrcrdeligheder, i den ssrgeligste Stilling for hele sin Levetid. Det er mig nemlig bekjendt, at en lodende Yngling, af Mangel paa indre Kraft til at modstaa Appetittens Tillokkelser i Skikkelse as et Fad nysiet Melk, mamte bsde med Tabet af sin Hale og forhaanct og bespottet trcekke sig tilbage i Ensomheden. Mesteren gjorde altsaa ret i at vcenne mig af med Sligt; men at han modsatte sig min15 Trang til Kunst og Videnskab, det falder mig tungt at tilgive ham. I Mesterens Voerelse var der Intet, som fæng slede mig mere end det med Bsger, Skrifter og alskens underlige Instrumenter toetpakkede Skrivebord. Jeg kan gjerne sige, at det var en Tryllekreds, indenfor hvilken jeg fslte mig ligesom henmanet; og dog for nam jeg en vis hellig Wrefrygt, der afholdt mig fra ganske at give efter for min Lyst. Endelig en Dag, da Mesteren var fravoerende, overvandt jeg min Frygt og sprang op paa Bordet. Hvilken Fryd, da jeg nu fad midt oppe blandt Bsger og Papirer og rodede vcel efter Vehag! Ikke Kaadhed, nei kun Attråa, vi denskabelig „Heihhunger," var Grunden til, at jeg med Labberne snappede op et Manuskript og rev og sled i det saalamge, indtil det laa foran mig i tusinde Stykker. Mesteren traadte ind, saa hvad der var steet, og med det krcenkende Raab: „Det Bcest, det afskyelige Bach!" styrtede han les Paa mig og tugtede mig i den Grad med Virkeriset , at jeg klynkende af Smerte krsb hen under Kakkelovnen og var den Dag ikke til at fremlokke af de venligste Ord. Hvem, maa jeg svsrge, vilde ikke en saadan Hcendelse for bestandig have afstroekket endog fra at forfslge den Vane, Na turen havde valgt til ham? Men neppe var jeg kommen mig af mine Smerter, for jeg, givende efter for den indre, uimodstaaelige Trang, atter fprang op paa Bordet. Vistnok var et eneste Raab fra Meste-ren, en afbrudt Scrtning, for Exempel „Vil han!" tilstrækkelig til i en Fart at faa mig ned igjen, faa at der for det Fsrste ikke blev videre af med Studeringen; imidlertid ventede jeg længselsfuldt paa det gunstige Vieblik, naar jeg for Alvor vilde kunne tage fat ftaa mine Studier; og den indfandt sig og saa snart. En Dag gjorde Mesteren sig fcrrdig til at gaa ud. I et Nu havde jeg skjult mig i Vce relset og det saa tilgavns, at han ikke fik opdaget mig , da han , det sonderrevne Manuskript i frisk Minde, vilde jage mig vcek. Neppe var Mesteren borte, for jeg i et eneste Hop sad paa Bordet,

hvor jeg straalende af Glcrde lagde mig midt imellem Pa pirerne, hvilket fremkaldte i mit Indre en Fornem melse af übeskriveligt Velbefindende. Med stor Fcerdighed slog jeg op med Labben en temmelig voluminss Bog, som laa foran mig, og forfsgte, om det ikke var mu ligt at dechiffrere Skriften. I Fsrstningen vilde dette rigtignok slet ikke lykkes mig; jeg holdt dog ikke op, men stirrede uafbrudt paa Bogen, i det faste Hcmb, at en eller anden inspirerende Geist skulde komme over mig og vcere mig behjælpelig med Lcesningen. Saa ledes fordybet blev jeg overrumplet af Mesteren. Med et lydeligt: „Se engang det afskyelige Vcest!" sprang han lss paa mig. Det var for fent til at tcrnke paa Redning; jeg kneb Vrene sammen, jeg dukkede mig saagodt det lod sig gjsre, jeg fslte allerede det fatale Birkens paa min Ryg. Men Mesteren, den straffende17 Haand alt i Veiret, holdt pludselig inde, brast i en skingrende Skoggerlatter og raabte: „Kat Kat, du lceser jo det tan jeg, det vil jeg ikke for byde dig. Velan velan lad os da se, hvad det er for en Dannelsesdrift, som boer i dig." Han trak mig Bogen ud af Klserne, kastede et Blik i den og begyndte at le mere umaadelig end fsr. „Det maa jeg sige," sagde han da, „jeg tror saamcen du har anskaffet dig et liret Haandbibliothet, thi ellers ved jeg sandelig ikke, hvorledes den Bog skulde vcere kom men paa mit Skrivebord. Nu, tces lun af Hjertens Lyst, studer flittig, min Kaiunge; du kan idetmtndste anmoerke de vigtigste Steder med lette Indridsnin ger det staar dig frit for." Dermed stjsd han den opslagne Bog hen til mig. Det var, som jeg senere har erfaret, „Knigges Omgang med Menne sker," og af denne herlige Bog har jeg sst megen Verdensvisdom. Den er skreven saa aldeles efter mit Sind; og for opvakte Katte, fom ville gjcelde Noget i det menneskelige Samfund, Passer den ganske over ordentlig. Denne Tendents ved Bogen er, saavidt jeg ved, hidindtil bleven ganske overseet og selvfslgelig den falske Dom bleven foeldet, at det Menneske, der i Et og Alt skulde ville holde sig til saadanne Reg ler, nsdvendigen maatte blive en stiv, hjertclss Pedant. Efter denne Tid taalte Mesteren mig ikke alene paa Skrivebordet, men saa endog gjerne, at jeg,18 når han selv arbeidede, tog Plads foran ham blandt Boger og Papirer. Mester Abraham havde ofte for Skik at lcese hsit for sig felv. Ved faadanne Leiligheder undlod jeg aldrig at postere mig saaledes, at jeg bekvemt kunde fslge med i Bogen, hvilket, takket Vcere de starftt feende Dine, Naturen har stjcenket mig, lettelig lod sig gjsre, uden i mindste Mcmde at falde ham til Ve svoer. Ved at sammenligne Skrifttrækkene med Lyden af de udtalte Ord, havde jeg snart lcert at lcese, og skulde dette forekomme Nogen utroligt, saa kan jeg forfiltre, at han maa have et daarligt Begreb om det scerlige Ingenium, hvormed Naturen har ud rustet mig. Genier, som baade forståa og scette Pris paa mine umistelige Vcerker, ville sikkerligen ikke ncrre nogen Tvivl llngaaende en Dannelsesmaade, der mu ligens har Adskilligt tilfcelleds med deres egen. For svrigt maa jeg ikke undlade at bersre den hsistmcer kelige Erfaring, jeg har gjort, betrcrffende mit fuld stændige Kjendstab til det menneskelige Sprog. Jeg har nemlig med fuld Bevidsthed iagttaget, at jeg flet ikke ved, hvorledes jeg er kommen til dette Kjendstab. Det Samme skal forresten ogsaa vcere Tilfceldet med Menneskene; og jeg kan just ikke sige, det synderlig for undrer mig, naar jeg betcenker, at hin Slcrgt i Ung dommen er betydelig dummere og mere hjcelvelss end vor. Som ganske spced Katunge er det til Erem pel aldrig hcendt mig, at jeg har grebet i mine19 egne Dine, taget fat i Lyset eller Ilden eller slugt i mig Svcerte istedetfor Wblemost, Noget som gjerne pleier at hcende med Smaabsrn. Da jeg nu med Fcerdighed kunde lcese og daglig proppede mig fuld af alskens fremmede Tanker, for nam jeg en uimodstaaelig Trang til ogsaa at bevare mine egne Tanker, i den Form som den mig iboende Genius lod dem undfange, fra Forglemmelse; og der til trcrngtes fsrst og fremst den vistnok saare vanske lige Kunst, at kunne skrive. Hvor opmoerksomt jeg end observerede min Mesters Haand, medens han strev, den egentlige Mekanik vilde det dog ikke lykkes mig at aflure ham. Jeg studerte flittig den gamle Hilmar Curas, hvis Forskrifter var den eneste Bog i dm Genre, min Herre besad, og var ncer hittet Paa den Tanke, at Skrivekunstens gaadefulde Vanskeligheder kun lode sig fjerne af den store Manschette, som Pryder den deri afbildede Haand, og at det alene maatte til skrives ualmindelig Fcerdighed, naar min Mester kunde undbcere Manschetten, som til Erempel den svede Liniedandser, der tilstdst ikke lamgere behsver nogen Balancerstang. Jeg tragtede begjcrrligen efter Man schetter, og stod just i Vegreb med at tilvende mig den gamle Husholderskes 6oriii6uB6 og adaptere den for min hsire Pote, da pludselig, i et Begeistrings- Moment, fom det gjerne pleier at gaa med Genier, den Tanke gjennemfoer mig, som opklarede Alt. Jeg formodede nemlig, at Umuligheden af at kunne holde20 Pennen eller Blyanten som min Mester, vel maatte ligge i Vore Hcenders forskjellige Konstruktion ; og denne Formodning viste sig heller ikke ugrundet. Det gjaldt altsaa at opfinde en anden, efter min hsire Potes Konstruktion afpasset Skrivemaade; og jeg

opfandt den ogsaa virkelig, fom man vel kan tcenke sig. Saa ledes opstaar der efter Individets scerlige Organisme nye Systemer. En anden stem Vanstelighed sporede jeg, hver Gang jeg skulde dyppe Pennen i Blcekhufet. Un der Neddypningen vilde det nemlig slet ikke lykkes mig at flåane Poten, bestandig maatte den fslge med og saaledes var det da ikke til at undgaa, at de fsr ste, mere med Poten end med Pennen tegnede Trcek faldt noget store og brede. Mine oeldste Manustrip ter kunne fslgelig af Ukyndige lettelig forverles med lutter af Black plettet Papir. Genier ville derimod strax ane den geniale Kat i hans fsrste Skrifter, ja fordanses og vcere rent ude af sig selv over Aan dens Dybde og Fylde, saadan som den fsrst sprud lede frem af uudtsmmelige Vceld. For at ikke Verden engang i Tiden skal trcette om mine udsdelige Vcerkers kronologiske Orden, stal jeg her fremhoeve, at jeg llllerfsrst forfattede den filosofist-sentimental didaktiste Roman: „Tanker og Anelser, eller Kat og Hund." Allerede dette Produkt havde kunnet vcekke uhyre Opsigt. Derncest skrev jeg en liden politisk Af handling med Titel: „Om Musefælder og fammes2 1 Indflydelse paa Tind og Virkekraft hos Katteflcegten;" derefter folie jeg mig begeistre: til Tragedien: „Rot tekongen Carodallor." rette ypperlige Ssrge fpil havde knnnet gives paa alle mnlige Theatre med stormende Bifald. Tisse min hsitstroebende Aands ustatterlige Produkter kunne tjene ttl at aabne Rcekken as mine samtlige Vcerker; om de scerskilte Beveeggruude til deres Forfattelse, derom skal jeg i sin Ttd ncer mere unale mig. Ta jeg endelig havde l'cert at holre Pennen, da Poten blev ren for Vlcek, vandt ogfaa min Stil be tydelig; den blcu klarere, behageligere, mere harmonisk; leg kastede m,g iscer over Musealmanaker, skrev for skjellige venlige Skrifter og blev forsvrigt ret snari den elfkuoerdige, gemytlige ltlle Perfon, jeg den Tag idag er. Allerede deiigang havde jeg ncer lavet fammen et Helteidigt i fire og tyve Sange, men da jeg blev fcerdtg oermed, var det blevet noget gcmfke Andet, hvorfor Tasso og Ariost endnu i Graven kunne prise sig lykkelige. Var et Heltedigt virkelig fftrunget frem unoer mine Klser, havde tkke et Mennefke mere lcrst i nogen af dem. Jeg kommer nu til den mcerkelige Begivenhed, der, for at betjene mig af et hos aandfulde Biogra fer almindeligt Udtryk, danner et Vendepunkt i mit Liv. Loeser! ynglinge, Mcend, Kvinder, under hvis Pels der slaar et smtfslende Hjerte! I, fom have Sands for Dyd —I, fom erkjende og skatie de kjcere22 Baand, hvormed Naturen omslynger os, I ville for ståa og elske mig. Dagen havde vceret hed og lummer; jeg havde tilbragt den sovende under Kakkelovnen. Nu begyndte det at aftnes, og kjslige Vinde susede gjennem min Mesters aabne Vindue. Jeg vaaguede af en dyb Slummer; mit Bryst svulmede hsit, gjennemstrsmmet af den unævnelige Fslelse, der, paa engang Smerte og Lyst, vcrkker de ssdeste Anelser. Overvældet af disse Anelser, reiste jeg mig med den sirlige, udtryks fulde Bevægelse, som af det koldtfslende Menneske kaldes, „at flyde Ryg." Ud vilde jeg, ud i den frie Natur, og jeg begav mig derfor, op paa Taget, hvor jeg promenerede i den dalende Sols oplivende Straaler. Da Horte jeg Toner stige op fra Loftet, saa blsde, saa hjemlige, faa tillokkende ; et hidtil ukjendt Noget drog mig ned med uimodstaaelig Kraft. Jeg forlod den skjsnne Natur og krsb gjennem en liden Tagluge ind paa Loftet. Da jeg i god Behold var sprungen ned, fik jeg strar paa en stor, smuk, hvid og sortflekket Kat, der, indtagende en graciss Stilling, gav fra sig hine tillokkende Toner og nu gjennem borede mig med forskende Blikke. Oieblitkelig tog jeg Plads ligeoverfor den, og givende efter for en indre Trang forssgte jeg at tage Del i den yndige Me lodi, som den Hvid- og Sortflekkede havde istemt. Dette lykkedes mig, om jeg selv skal sige det, over alle Forventninger godt, og fra dette Vieblik af skriverLloiler oss 8«u : Nls666lLlBsr. 23 sig, som jeg til Ststte for de Psychologer, der studere mig og mit Levnet, her bemoerker, min Tro paa mit indre musikalske Talent og hvad der er hsist sand synligt tillige med denne Tro ogsaa Talentet selv. Den Flettede betragtede mig endnu skarpere og mere prsvende, taug pludselig og sprang derpaa med et voeldigt Hop lss paa mig. Jeg, der anede Urcmd, viste uforfoerdet mine Klser; men i samme Dieblik udraabte den Flettede, idet hede Taarer strsmmede den ud af Oinene: „Min Ssn, min dyrebare Ssn! il i mine Poter!" og derpaa, idet den omfavnede mig og trykkede mig med Inderlighed til sit Bryst: „Jo, det er dig, min Ssn, min elskede Ssn, som jeg uden synderlige Smerter har bragt til Verden." Jeg fslte mig dybt bevceget, og allerede denne Fslelse maatte vcere nok til at overtyde mig om, at den Flettede virkelig var min Moder; imidlertid spurgte jeg hende dog, om hun var vis i sin Sag. „Ha, denne Lighed," sagde den Flettede, „disse Dine, disse Anfigtstroek, dette Skjceg, denne Pels, Alt minder mig kun for levende om den Trolsse, den Utaknemmelige, der forlod mig. Du er din Fa ders udtrykte Billede, tjcere Murr (thi saaledes blev du jo kaldet) ; dog haaber jeg, at du tilligemed din Faders Stjonhed ogsaa har faaet arve det blidere Gemyt, de milde Sceder, som udmcerke din Moder Mina. Din Fader

havde en meget sornem Hold ning ; paa hans Pande tronede en imponerende Voer-24 rriLVNrcliss l>.k Tuncl^bsi-. dighed, de grsnne Dine funklede af Forstand, og om Skjoegget og Munden spillede der ofte et livsaligt Smil. Disse legemlige Fortrin samt ogsaa hans op vakte Sjoel og en vis elskværdig uovertruffen Færdig hed i Musefangst lod ham vinde mit Hjerte. Men snart kom der tilsyne hos ham et haardt, tyrannisk Sind, hvilket han saa lcenge og saa snildt havde sor staaet at skjule. Jeg siger det med Gru ' Neppe var du kommen til, fsr der overkom din Fader den ulyksalige Appetit, at ville sluge dig og dine Ssd flende!" „Kjoere Moder," faldt jeg den Flettede i Or det, „du skulde ikke saa udenvidere fordsmme den Til bsieligheo. Jordens mest oplyste Folkestag tillagde endog Guderne den mcerkelige Smag, at aede Bsrn; men en Jupiter blev dog frelst og ligeledes ogsaa jeg." „Jeg forstaar dig ikke, min Bedste," gjentog Mina, „men det forekommer mig dog som om du vrsvler eller virkelig skulde ville tage din Fader i For svar. Voer kun ikke utaknemmelig; du var uden Tvivl bleven ombragt og opoedt af den blodwrstige havde ikke jeg saa tappert beskyttet dig med mine skarpe Klser og, flygtende snart hid, snart did ned i Kjelderen, op paa Loftet, ud i Stalden endelig frelst dig fra den grumme, unaturlige Barbar. Tilsidst forlod han mig; jeg har aldrig seet ham siden. Og dog slaar mit Hjerte endnu for ham! Det varen smuk Kat! Hans kjcekke Holdning, sine, fornemme25 Vcesen sik Flere til at tro, at det macttte vcere en incognito omreisende Baron. Jeg haabede nu, forrettende mine moderlige Pligter i min lille hnslige Kreds, at kunne fsre et stille, indgetogent Liv; men det rcedsomste Slag skulde snart ramme mig. Da jeg engang vendte tilbage fra en liden Spadsertur, borte var du med dine Ssdskende! En gammel Kone havde den foregaaende Dag faaet opsnuset mig i mit Smuthul og talt alskens bespottelige Ord om at drukne og deslige. Nu, en Lykke er det, at du idetmindste er bleven reddet ; kom, mit elskede Barn, lad mig endnu engang faa trykke dig til mit Bryst!" Den flekkede Mamma kjcerteguede mig med al mulig Dmhed, og spurgte mig derncest efter de ncermere Omstcendigheder ved mit Liv. Jeg fortalte hende Alt og glemte selvfslgelig ikte at bersre min hsie Uddannelse, samt hvorledes jeg bar kommen til den. Mina syntes at vcere mindre rsrt over sin Sons fjeldne Fortrin, end man maaske kunde ventet ja, hun gav mig ret tydelig at forståa, at jeg med min overordentlige Begavelse, min dybe Videnskab var kommen paa Afveie, fom let kunde geraade mig til Fordcervelfe. Fremfor Alt lagde hun mig paa Hjertet, ilke at lade Mester Abraham faa Nys om mine erhvervede Kundskaber; han vilde da blot ssge at drage Fordel deraf, ja maaste holde mig bunden i den argeste Trceldom. „Vistnok," sagde Mina, „kan jeg just ilke rosemig af din Loerdom og Dannelse, imidlertid er jeg ingenlunde blottet for visse medfsdte Anlceg og flere behagelige, uf Naturen indpodede Talenter. Deriblandt regner jeg til Erempel den kostelige Gave, at kunne lade gnistrende Funker fremstraale af min Pels faa fnart den stryges. Og hvilke Übehageligheder har vel ikke dette ene Talent foraarsaget mig! Saavel Voxne som Vsrn have, sig selv til Forlystelse og mig til Kval, for dette Fyrværkeris Skyld idelig experimente ret med min Ryg; og naar jeg nu fortrydelig og op bragt har taget tildens eller vist Klserne, har jeg maattet hore mig udskjelde for vild og menneskesky, ja har endog faaet Prygl. Kommer nu Mester Abra ham ester, at du kan fsre Pennen, kj«re Murr, gjsr han dig strar til sin Kopist, og der vil da blive dig affordret som Pligt, hvad du af egen Drift nu fore tager dig til Fornsielse." Mina sagde Adskilligt mere betrceffende mit For hold til Mester Abraham og min Opdragelse. Fsrst senere har jeg faaet indse, al hvad jeg dengang holdt for medfsdt Antipathi mod Kunst og Videnskab, har voeret cegte Verdensvisdom, som den Flettede med Aarene havde erhvervet sig. Jeg fik hsre, at Mina boede hos den gamle Nabokone i temmelig tarvelige Livsvilkaar, og at det ofte faldt hende vanskeligt nok at faa stillet sin Hun ger. Dette rsrte mig dybt; den barnlige Kjcrrlighed Vaagnede i al sin Kraft i mit Bryst; jeg mindedes27 det lcekkre Sildehoved, jeg havde levnet efter Gaars dagens rigelige Maaltid og besluttede ufortsvet at Me byde det til den kjcere Moder, der saa uventet Var bleven gjenfunden. Dog hvem formaar vel at fatte Hjertets Usta dighed hos dem, der vandre i Maanestinnet! Hvorfor har da Skjoebnen ikke lukket vort Bryst for Lidenskabernes ulyksalige Spil? Hvorfor maa vi da, et tyndt, vaklende Rsr, bsie os for Livets Storme? Forfærdelige Magtbud! O Appetit, dit Navn er Kat! Med Sildehovedet i Munden klattrede jeg, en piuB op paa Taget jeg vilde krybe gjennem Loftsvinduet! —Da geraadedejeg paa den scrlsomste Maade i en Tilstand , hvori mit Jeg, ligesom fremmedgjort for mit Jeg, vog syntes at vcere mit egentlige Jeg. Jeg tror ai have udtrykt mig ret klart og forstaaeligt, saa at Enhver i denne Skildring af min scelsomme Sindstilstand vil kunne erkjende en alle Aandens Dybder gjennemskuende Psy cholog. Jeg gaar videre. Den af Lyst og Ulyst sllmmenvcevede Fslelse be dsvede mine Sandser overvældede mig

Mod stand var ikke til at tcenke paa med Graadighed flugte jeg Sildehovedet! Mngstelig hsrte jeg Mina miane, oengstelig raabe mit Navn. Jeg fslte mig fsnderknust af Anger, af Skam; jeg sprang tilbage ind i min Mesters Kam mer; jeg forssgte at skjule mig under Ovnen. Da28 blev jeg martret af de pinligste Forestillinger. Jeg jaa Mina, den gjenfundne, flettede Moder, trssteslss, forladt, higende efter den Spise, jeg havde lovet hende, ncrrved at forgaa! ha! den gjennem Rsgfangen fusende Bind raabte Navnet Mina; —Mina, Mina lsd det i min Mesters Papirer, raslede det i de flrs belige Rorstole; Mina Mina lamenterede Kakkel ovnsdsrene. O! det var en bitter, en hjerteskæ rende Fslelfe, som gjennemborede mig! Jeg be sluttede, om muligt, at vilde indbyde Staklen paa Frokostmelken. Ligesom en ljslig, vederkvægende Skygge kom der over mig ved denne Tanke en salig Fred. Jeg kneb Oinene sammen og sov ind! I fslsomme Sjaele, der tilfulde forståa mig, I ville nok, ere I ingen Esler, men virkelig honette Katte, I ville nok indse, siger jeg, at denne Storm i mit Indre maatte opklare Ungdommens Himmel, ligesom en uelgjsrende Orkan adspreder de msrke Skyer og skaffer den klareste Udsigt. O! saa frygte lig Sildehovedet i Begyndelsen end tyngede paa min Sjoel, saa fik jeg derved fsrft ret levende at forståa, hvad Appetit vil sige, og at det er formasteligt at modscette sig Naturens Krab. Lad kun Enhver trsstig opsoge sine egne Sildehoveder og ikke komme Andres Saga citet i Forljsbet, eftersom de, ledede af den rette Ap petit, nok ville kunne finde sine. Hermed flntter jeg denne rerende Episode i mit Liv, fom har overtydet mig om, at der i det cegte,?ostiBls N<lrnB2iiiFBproosB lios N-suiMsr. 29 dybsindige Digtergemyt ogsaa findes barnlig Opof frelse og Medlidenhed med Andres Nsd. En vis Tungsindighed, som gjerne pleier ai komme over unge Romantikere, medens de i sit In dre skulle beståa den med Udviklingen af store ov hsiede Tanker forbundne Kamp, drog mig ind r En somheden. Übessgte i lomgere Tid blev Tag, Kjel der og Loft. Med hin verdensbersmte Digter nsd jeg de ssde, idylliske Gloeder i den lille Hytte, Ved Vredden af en sagte rislende Boet, omslynget af msrke, lsvrige Hoengebirke og Ssrgepile; og givende efter for mine Drsmme forblev jeg rolig uuder Kakkelov nen. Men sallledes stede det da, at jeg ikke oftere gloededes ved at gjense Mina, den ssde, smukt Mede Moder. I Videnskaberne fandt jeg dog rigelig Trsst og Opmuntring. O, der er i Sandhed Noget stort og herligt bed Videnskaberne! Tak, uende lig Tak voere den oedle Menneskeven, som fsrst har opfundet dem! Hvor langt herligere, hvor langt nyttigere er ikke denne Opfindelse end den man har tillagt den stroekkelige Munk, der fsrst fandt paa at fabrikere Krudt, et Stof, der sin Natur og Virkning tilfslge er mig dsdelig forhadt. Den straffende Ef terverden har ogsaa vidst at gjengjelde Barbaren, den dcemoniske Barthold, med den dybeste Foragt, idet man den Dag idag, for ret at prise en skarpsindig Loerd, en omskuende Statistiker, kortsagt enhver ved sin Msn30 Zpeoisenui mo6 DnLigi^dsd. sterdannelse fremragende Person, siger som Ordsprog: „Han har ikke opfundet Krudtet!" Til Rettesnor for den haabefulde, opvorende Kat teungdom vil jeg ikke glemme at fremhceve: at naar jeg fik Lyst til at studere, rendte jeg blindt, med tillukkede Vine ind i min Mesters Vibliothek og rykkede frem den forste den bedste Bog, jeg fik Klserne i, hvilken jeg da omhyggelig gjennemlceste, uden ringeste Hen fyn til, hvad Indholdet maatte vcrre. Denne Mande at studere paa havde blandt andre Fordele ogsaa den, at min Aand ret snart vandt den plastiske Bsielig hed og Flersidighed, mine Kundskaber den brogede, glimrende Rigdom, som af Efterverdenen scrrlig kom mer til at beundres hos mig. De Vsger, som jeg i denne Periode af digterist Tungsindighed flugte fort Vcek efter hverandre, ville her ikke blive omtalte, dels fordi der til dette Viemed maatte findes et mere pas sende Sted, dels ogsaa fordi jeg har glemt Titlerne, og dette igjen tildels af den Grund, at jeg fordetmeste flet ikke har seet paa Titlerne, hvilke jeg da felvfslge lig aldrig har kjendt. Enhver finder nok denne Erklcering tilfredsstillende og vil neppe beskylde mig for biografisk Letsindighed. Jeg skulde snart opleve nye Erfaringer. En Dag, netop da min Mester var fordybet i et tykt Foliobind, som han havde opslaaet foran sig, og jeg, liggende udstrakt under Skrivebordet Paa en Bog af det smukkeste Velinpapir, forssgte mig tappert31 i grcest Skrift, der fortrinlig syntes at ligge i min Pote, traadte der pludselig ind gjennem Dsren en ung Mand, som jeg flere Gange havde scet hos min Mester, og som altid behandlede mig med den venlige Hsiagtelse, ja den velgjsrende Wrefrygt, der ogsaa tilkommer de ypperligste Talenter, det mest afgjorte Geni. Thi ikke alene sagde han hver Gang til mig, efter at have hilset paa Mesteren: „God Morgen, Murr!" han krillede mig ogsaa med svet Haand bag Drene og strsg mig sagte langs Ryggen, saa at jeg i denne valtre Behandling fandt en kraftig Tilskyndelse til at lade mine Gaver fremskinne for Verden. Idag skulde Alt gaa anderledes til! Som aldrig tilforn, sprang der nemlig idag i Hoe lene paa den unge Mand et laadent , kulsort Uhyre gjennem Dsren, og da det fik

paa mig, foer det iet Scet lss Paa mig. Der overfaldt mig en übe skrivelig Angst; i et Nu var jeg oppe paa Mesterens Skrivebord, hvor jeg udstsdte Forfærdelsens og For tvivlelsens Toner, da det rcedsomme Uhyre hoppede hsit mod Bordet og ovenikjsbet gjorde en mordisk Allarm. Min gode Mester, som var noget cengstelig for mig, tog mig paa Armen og stak mig under Slobrokken. Men den unge Mand sagde: „Veer kun rolig, kjcere Mester Abraham; min Pudel gjsr ingen Kat Fortrced, han vil blot lege. Scet De trsstig Katten ned; det stal nok glcede Eder at se hvorledes Smaafolkene gjsre Be kendtskab med hinanden, min Pudel og Eders Kat."Mm Mester gjorde nu virkelig Mine til at bille soette mig ned, men jeg klamrede mig fast til ham og begyndte Pan det Inkeligste at lamentere, hvorved jeg ialfald bragte det saavidt, at Mesteren, da han slap mig ned, taalte mig tcet bed Siden af sig paa Stolen. Opmuntret af min Mesters Beskyttelse, indtog jeg, siddende opreist paa Bagbenene, med omsnoet Hale, en Stilling, hvis Vcerdighed, hvis cedle Stolt hed ufetlbarligen maatte imponere min formentlige sortladne Modstander. Pudlen satte sig foran mig Plla Gulvet, saa mig stivt i Vinene og talte til mig i afbrudte Ord, som rigtignok forbleve mig uforstaae lige. Min Angst tabte sig lidt efter lidt aldeles, og da jeg var bleven rolig i mit Gemyt, var jeg istand til at se, at der i Pudlens Blik intet andet var at opdage end lutter Godmodighed og et redeligt Sind. Uvil kaarlig begyndte jeg at rsbe min til Fortrolighed op lagte Stemning ved en sagte Frem- og Tilbagesving ning af Halen, og strax begyndte ogfaa Pudlen at log gre med sin lille Halestump Paa den fornsieligste Mande. O, han havde tiltalt mit Indre; der var ikke at tvivle paa Gemytternes Sloegtstab! Hvorledes sagde jeg til mig selv, kunde denne Fremmedes uvante Opfsrsel scette dig i saadan Frygt og Skroek? Hvad viste denne Springen, denne Gjsen, denne Rasen, denne Hylen vel Andet, end den i Lyst og Kjcrrlighed, i Livets frydefulde Frihed heftigt og mceg tigt bevcegede Angling?33 O, der boer Tyd, adel Pndelfkabelighed under det sorte, pelsdakte Bryst. Trostet og beroliget ved disse opmuntrende Tanker, besluttede jeg at Ville gjore det forste Skridt til vore Sseeles narmcre, inderligere Forening og at stige ned fra min Mesters Stol. Da seg reiste og strakte mig, sprang ogsaa Pndlen vp og omkring i Stuen med lyrelig Bsaffen! Glcedelige "Iminger af et herligt, livskraftigt Ge myt! Der var ikke tangere Noget at befrygte; seg steg udenvidere ned og neermcde ung forfigtigen og med lette Skridt min nyfnndne Ven. Da be gyndte den hsitidelige Akt, der i betydningsfuld Sym bolik giver tilkjende det mellem ncer beslagtete Ssale stiftede, Personlige Bekjendtskab , dcn endelige Afslut ning af det ved det indre Gemyt betingede Forbund, og fom det kortsynede, formastelige Menneske betegner meo ret ucedle, gemene Udtryk, „al besnuse," Min sorie Ven yttrcde Lyst til ai nyde nogle af de Hsu feben, fom laa Paa mit Spisefad. Saa godt fom det dar mig mnligt, lod seg ham vide, at Hoflighed, Ver densdannelfe bod, at han som Gjast skulde bevartes. Han aad med forbaufcndc Appetit, uiedens seg faa til i behsrig Afstand. Et Held var det dog, at jeg be tids havde faact den stegte Fifk stnkket tilfide og dragt den vel paa Lager under niit Letc. Ester cudl Maal lid begyndte bi de allerfornsicligste Kaprioler, indtil vi tilsidst, et Hjerte og en Esal, paa ret Inderligste omfavnedes og klamrede fast til hinanden , den34 ene Gang efter den anden trillende os om paa Gulvet tilsvor hinanden evig Troskab. Jeg forstuar ikke hvad latterligt der skulde Vcere ved denne Sammenkomst mellem ophsiede Ejeele, denne gjensidige Anerkjendelse hos friske og hjertelige Ungdomsgemytter; men saameget er vist , at baade min Mester og den unge Mand lo uophsrlig af fuld Hals, til min ikke ringe Mrgrelse, Paa mig havde dette Bekjendtskab gjort et mæg tigt Indtryk, saa at jeg i Solskinnet og i Skyggen, paa Taget og under Ovnen, Intet tcrnkte, Iniet fslte, Intet orsmte, Intet sandsede uden Pudel - Pudel Pudel! Derved oprandt for mig ial sin Her lighed Pudelfkabets inderste Boesen; og som Folge af denne levende Opfatning blev det dybsindige Vcerk undfanget og fuldendt, hvis Titel jeg allerede har an fsrt: „Tanker og Anelser, eller Kat og Hund." Begge Elcrgters Skikke, Scedvaner og Sprog udviklede jeg fuldstcendigt, og fremstillede dem som vcrsentlig betin gede af deres eiendommetige Natur famt paaviste, at begge kun vare at betragte som forskjellige Straaler fra el Prisma. Ifcer Sprogene gjorde jeg til Gjen stand for en grundig Exegese, og beviste paa det Kla reste, at da Sproget overhovedet blot er Naturprin cipets symboliste Fremstilling ved Hjcrlp af Lyd, kan der fslgelig kuu gives e t Sprog ; ogsaa at det Katske og det Hundskc i den scerlige Form af det Pudelste ere Grene af en Stamme, hvoraf folger, at begavede,35 af en hoiere Aano 'inspirerede Katte og Pudler uden Banllel!ghed tunne forståa hinancen. For at frem stille min Paastand med al mulig Klarhed, anfsrte jeg flere Eremvler fra begge Sprog og gjorde op mcerksom paa de ferlles Slamord, faafom: „Ban Van Ntau Miau Blaf Vlaf Anvau Korr Kurr Ptsi Pschrtsi, o. s. v." Saasnart Bogen var fcrrdig, fslte jeg en uimod staaclig Trang til virkelig at faa lcere

Pudelsk, hvilket, ved Hjcelp af min nye Ven Ponto, ogfaa lykkedes mig, dog ikke uden adskillig Msie, da det Pudelfke for os Katte virkelig er et vanfkeliot Sprog. Genier sinder sig imidlertid tilrette i Alt; og netop denne Genialitet er det, fom er bleven faa jammerlig mis kendt af en bersmt menneskelig Skribent, naar han paa staar, at man, for at kuuue tilegne sig et fremmed Sprog med' alle dets Eiendommeligheder og Nuancer absolut maa voere et Stykke af en Nar. Min Me ster var rigtignok af fnmme Mening; men vilde vel kun fremhceve det loerde Ksendskab til fremmede Sprog i Modfcetntng til Parleren , hvorunder hau forstod den Fcerdighed, at kunne tale paa et fremmed Sprog over Intet og om Intet. Han gik endog saavidt, at han holdt den hos vore Damer og Herrer ved Hoffet faa almindelige til at plappre Fransk for en Slags Sygdom, der, ligesom kateltptiske Anfald, gjerne indtrccder under skrcekkelige Symptomer; og jeg selv36 hsrte ham fremsoette denne absurde Paastand mod ingen ringere Personlighed end Fyrstens Hofmarschal. „Vil De nu," sagde Mester Abraham, „god hedsfuldt behage at lcegge Mcrrke til Dem selv. Har ikke Naturen skjamket Dem et smukt, klangfuldt Organ, og saasnart De skal til med det Franske, begynder De pludselig at hvisle, at lcespe, at knurre, og dertil fordreier De Deres behagelige Ansigt noget ganske forskrcekkeligt, saa at det ellers saa vcrrdige, bestemte, alvorlige Udtryk bliver ganske fortrcengt as alskens besynderlige Konvulsioner. Hvad har nu Alt dette vel Andet at betyde, end at en eller anden fatal Syg domsnisse huserer i Deres Indre. Hofmarschallen lo hjertelig, og Mester Abrahams Hypothese om den ved fremmede Sprog fremkaldte Sygdom var ogsaa vir kelig til at le af. En sindrig Skribent giver etsteds der velmente Raad, at man bsr beflitte sig paa at tccnke i det fremmede Sprog, man ret hurtig vil komme efter. Dette Raad er vistnok fortræffeligt, dets Gjennemfs relfe imidlertid ikke uden Fare. Det lykkedes mig nem lig meget snart at faa tcrnke paa Pudelsk; men i den Grad fordybede jeg mig i disfe pudelste Tanker, at min egentlige Talefærdighed stod meget tilbage, og jeg selv umulig kunde forståa, hvad jeg tcenktc. Disse uforstaaede Tanker bragte jeg fordetmeste paa Papiret, og jeg fordanses over Dybden og Skarpsindigheden i disse Sprogfragmenter, fom jeg har samlet nnder37 Titlen, „Nkanthusblade," og som jeg endnu ikke forstaar. Jeg tror at disse kortfattede Antydninger om min allertidligste Ungdom nok ville vise sig tilstroekke lige ul at give Lceseren et ret tydeligt Billede af hvad seg er, og hvorledes jeg er bleven det. Men jeg kan dog umulig skilles sra denne min mcerkvcerdige, begivcnhedssulde Levnets herlige Blomst ringstid uden at bersre endnu en Tildragelse, der ligesom betegner min Opflytning til et hsiere Dan nelsestrin. Unge Katte ville deraf kunne lcrre, at der gives ingen Rose uven Torne, og at der bliver lagt den moegtigt opadstræbende Sjcrl mangen Hindring, kastet ham mangen Anstsdssten i Veien, mod hvilten han kommer til at stsde de stakkels Poter. Og jeg kan forsikkre, at den med saadanne Eaar forbundne Smerte er smfindtlig, overmande smfindtlig ! Du har vistnok, kjcere Lcefer, voeret neer ved at misunde mig min lykkelige Ungdomstid, den gunstige Stjerne, der Vangede over mig! Kommen til Ver den i Mangel og Nsd, fsdt af fornemme men troen gende Forceldre, nocrved at omkomme ved en forfmcr delig Dsd, befinder jeg mig pludselig i Overflodens Skjsd, i Litteraturens Peruskakt! lntet forstyrrer min Udvikling, Intet modstræber mine Tilbsieligheder, med Kjcempeskridt gaar jeg den Fuldkommenhed imsde, fom hcever mig hsit over min Samtid. Da bliver3 8 jeg pludselig anholdt af en Tolder, der übsnhsrlig oplrcever den Tribut, som Alt jordisk maa udrede! Hvem skulde troet, at dcr under det ssdeste, in derligste Venskab lurede Torne, som maatte rive og kradse og blodigt tilrede mig! Enhver, der som jeg bcerer ct omtfslende Hjerte i Brystet, vil lettelig tunne slutte as hvad jeg alle rede har yttret betrcrffende mit Forhold til Pudlen Ponto.hvad den Kjcrre var for mig; og dog skulde det vcrre ham, uetop han,, der. gav den fsrste Anled ning til den frygtelige Katastrofe, som visseligen havde styrtet mig i Fordcervelse, naar ilte min store Stam faders beskyttende Aand havde vaaget over mig. Ja, gode Lceser! jeg har havt en Stamfader, for uden hvem jeg i visse Henseender vel neppe havde existeret en stor, fortræffelig Stamfader, en Mand af Byrd, Anseelse, Formue, udstrakte Kundskaber, be gavet med en Ypperlig Forstand, den mest omfattende Menneskekærlighed, en Mand af Dannelse og Smag efter den allernyeste som dog Alt dette vcrre kun fagt i Forbigaaende, fenere mere om vor Slcegts vcrrdige Reprcesentant, der ikke var Nogen an den end den verdensbersmte Premierminister Baron Hinz von Hinzenfelt, som er bleven Verden saa dyre bar, saa umistelig under Navn, „den bestsvlede Kat." Som sagt, fenere mere om denne AZdleste blandt Kattene! Kunde det vel vcere anderledes, maatte jeg ikke,39 va jeg formaaede at udtrykke mig rent og sirligt paa Pudelsk, fole til at underholde mig med miu kjcere Ven Ponto om hvad jeg satte hoiest i ?ivet, nemlig om mig selv og mine Vcerker? Taaledcs stede det da, at han blev bekjcudt

mev mine meerkcligc Ga ver, min Genialitet, mit overordentlige Talent; og nu forst opdagede jeg til min ikke ringe Beklagelse, at et uovervindeligt letsind, ja et vist Ov'rmod, gjorde dei umuligt for den unge Ponto at kunne drive det til Noget i Kunsterne og Videnskaberne Zstcdcifor at forbauses over mine Kundskaber, sorsikkrede han, at det var ham ufatteligt, hvorledes feg kunde falde paa at give mig as med Tligt, og at han for sin Part, hvad Kunsterne angik, udelukkende indskrænkede fig til at springe over Stokken og at apportere sin Herres Hat ud af Vandet, men betrceffende Videnskaberne var af den visse Formening, at Foll som seg og han lun fordoervede Maven derved og tnbie al Appetit. Under en ligueude Tamtale, når seg af yderste Evne bestrabte mig for ai bibringe min unge, letsin dige Vett nogle hoiere og vccrdigerc Anfknelser, indtraf den skrækkelige Begivenhed, Fsrcnd jeg vidste af No get, sprang den unge Ponto los paa nm sidste Ma nuskript, som laa ved Eiden af mig; og for jeg kunde forhindre det, tog han tilbens dermed i rafende Fart. Idet han pilede afsted, udstedte hau en skadefro Nntcr, og allerede deraf fnnde jeg skjemne, at ikkc blot ung dommelig staadhed havde forledet ham til denne op40 ?«?3«r 111 sn Han^lin^. rorende Handling, men at der maatte stikke Noget mere under. Snart skulde Sagen opklares. Et Par Dage efter traadte den Mand, hos hvem den unge Ponto stod i Tjeneste, ind til min Mester. Han hed, som jeg senere har erfaret, Herr Lothario, Professor i Msthetik ved Gymnasiet Sieghartsweiler. Efter som sccdvanligt at have hilset, saa Professoren sig om i Stuen og sagde, da han sik Oie paa mig „Vil De ikke, kjcrre Mester, fe at faa fjernet den Lille?" „Hvorfor det?" spurgte Mesteren. „De har ellers godt knnnet fordrage Katte, bedste og iscrr min Yndling, den fmnkke, velopdragne Kater Murr!" „Ja," sagde Professoren med et spottende Smil, „smnk og velopdragen, det skulde jeg mene! Men gjsr De mig alligevel den Tjeneste, at fjerne Deres Yndling, thi jeg har at tale med Dem om Ting, som han paa ingen Mande maa faa hore." „Hvem?" raabte Mester Abraham, idet han forundret stirrede Paa Professoren. „Nu," fortsatte denne, „Deres Kat. Spsrg De mig ikke videre, jeg beder Dem, men gjor De lun hvad jeg snsker." „Det var dog pudserligt/' sagde Mesteren, idet han aabnede Dsrcn til sit Kabinet og raabte mig ind. Jeg ad lod hans Naab; men nden at han mcerkede det, smut tede jeg ind igjen og skjnlte mig paa den nederste Hylde i Bogskabet, hvorfra jeg übemcrrket kunde ob servere hvad der foregik og opfatte hvert Ord, fom blev talt.41 „Nu," sagde Mester Abraham, idet han tog Plads i sin Loenestol ligeoverfor Professoren, „hvad i al Verden kan det voere for en Hemmelighed, De har at fortcelle, som ikke min grnndskikkelige Kater Murr faar Lov til at vide?" „Sig mig fsrst, kjoere Mester," begyndte Pro fessoren meget alvorlig og eftertoenksom, hvad er Deres Mening om den Paastand, at der af ethvert Barn, naar man blot forudscetter legemlig Sundhed, men forresten nden Hensyn til mevfsdte Aulcrg, til Talent, til Geni, alene ved Hjcelp af en sceregen, regelbunden Opdragelse, om kort Tid, ja allerede i Drengealdcren, kan produceres en Heros i Kunst og Videnskab?" Da svarede Mesteren: „Hvad skulde jeg vel kunne mene om denne Paastand Andet, end at den er i hsi este Grad enfoldig og flau. Muligt, ja endog let kan det voere, systematisk at Proppe ind i et Varn, hvis Fatteevne er omtrent som man trceffer den hos Aberne, og med en goo Hukommelse, en Mcengde Ting, som det da papagsiemcessigt ndkrammer for Folk; men et saadcmt Varn maa nødvendigvis voere blottet for al naturlig Begavelse, thi ellers vilde den indre, bedre Acmd scrtte sig op imod denne ravgale Procedure. Men hvem kalder vel et saadcmt fjottet, med alskens slugbare Kundskabsfragmenter tykt moefket Vcesen, i Ordets egentlige Forstand en Lcerd?" „Verden," raabte Professoren heftig, ..den hele42 Berden! O, det er frygteligt! AI Tro ftaa den indre, hoiere, mcdfodtc Aandskraft, som alene er istand til at stabe en La-rd, en Kunstner, gaar jo ved denne afskyelige, vanvittige Paastand ad Fanden til!" „Te faar ikke tage det Dem saa ncer," sagde Mesteren smilende, „saavidt mig bekjendt, har der i vort gove Tydskland hidtil blot va-ret fremstillet et eneste Prodnkt efter denne Ovdragclscsmethode, hvorom Verden en Tid lang snakkede, og ophsrte at snakke, saasnart den moerkede, at Produktet ilke var synderlig vellykket. Dette Proeparats Bloinstringstio indtraf desuden netop i den Periode, da det var en Mode sag med Bsrnevidundere, hvilke, ligesom moisommeligt afrettede Hnnde og Aber, mod en billig Entrse frem viste sine Kunster." „Saaledes taler De nu, Mester Abraham," tog Professoren til Orde, „og man skulde nok tro Dem, kjendte man ikle den Skjelm, som stikker nnver, vidste man ikke, at Deres Liv frembyder en lang Nerkke af de forunderligste Erperimenter. Tilstaa det knn, Me ster Abraham, tilstaa det kun; De har i at Stilhed, i dybeste Hemmelighed villet experimenterc med denne Paastand for Vie; men Te har villet overtrcrffe den Mand, som fsrfeerdigcde omtalte Proeparat. —De har villet, naar De forst var bleven ganske foerdig, trcede frem med Deres Elev og foette Alverdens Pro fessorer i Forbauselse og Fortvivlelse; De har villet

gjsre den smukke Grundsætning non sx guoviß li^no43 iit N6reui'iuß helt og holdent til Skamme! Nu! fort sagt, en er forhaanden, dog ingen Nsr ouriuß, men en Kat!" „Hvad siger Te?" raabte Mesteren, idet han brast i Latter, „hvad siger De, en Kat?" „Venoegt det kun ikke," fortsatte Professoren, „paa den Lille derborte i Kammeret har De gjort For ssg med hin abstrakte Opdragclsesmethode, De har loert ham at lcrse og skrive, De har bibragt ham Videnskaberne, saa at han alt fordrister sig til at spille Forfatter, ja endog til at skrive Vers." Nu sagde Mesteren : „Det mener jeg da er det Afsindigste, jeg nogensinde har hsrt! — Jeg opdrage min Kat, jeg bibringe ham Videnskaberne! Sig mig da, Hr. Professor, hvad er det vel for Fantasier, som gjennemkrydse Deres Sind? Jeg forsikkrer Dem, at jeg ikke ved det Allerringeste om min Kats Dannelse, holder ogsaa samme for Noget ganske umuligt." „lasaa, siger De det?" spurgte Professoren, idet han trak Paa Ordene, tog et Hefte frem af Lom men, i hvilket jeg siebliklig gjenkjendte det mig af Ponto bersvede Manuskript, og lceste: TiengZet etter det Neie.44 Ni Btnll6, mit Ugllb t?.ai' Ban6L, Jeg haaber at enhver af mine bevaagne Loesere vil erkjende det Monsterværdige ved denne herlige Sonnet, der baeldede frem af mit Gemyts inderste Dyb, og vil beundre mig saameget niere, naar jeg forsikkrer, at den hsrer til de allerfsrste, jeg nogensinde har prodnceret. Men i sin Ondskab oploeste Professoren den san nden alt Eftertryk, faa rent affkyeligt, at jeg neppe kjendte mig selv igjen, og at jeg, plndfelig over mandet af Hidsighed, fom vel er de nnge Digtere egen, var paa Vei til at styrte frem af mit Smuthul, flyve Professoren i Ansigtet og lade ham faa fmage mine skarpe Klscr. Men den kloge Neflerion, at jeg, naar de begge Paa engang rendte los paa mig, nok vilde komme til at trcrkke det korteste Straa, fik mig til af alle Kroefter at bekjannpe min Harme; dog und flap der mig nwsten uvilkaarlig et knurrende Miau, der uden Tvivl havde rsbet mig, hvis ille Mesteren, da Professoren var bleven sirrdig med Digtet, atter havde opflaaet en Skoggerlatter, som krcrnkede mig Buai-t Ziippsi- ?llnk6!i45 ncesten endnu mere end Professorens Uduelighed i at oplcese. „Hoho!" raabte Mesteren, „Deres Sonnet er uncegtelig en Kat fuldkommen vcrrdig, men Deres Spas, Herr Professor, kan jeg endnu ikke forståa; sig mig da heller med engang, hvor De vil hen." Uden at svare, bladede Professoren i Manuskriptet og lceste videre: MZZe. Overalt de om miz Ivde ! 8I:aI det i Lindet Nier I>v,?t? Hvo get Zi^e ! orn vl>3Fer tidt grunder; Bternnintz' , 80IN om I7dtr)'K leder H«.2d, 80iu i Vemod under! .111, pa». 'l'n,F DoF de , nver en Vunde , onrinder va^en , , ira Xval, vi blunde, Lort it>2 Bill3.llk3,tttzB bligs ?2,l3kned dort tr«. Iveren vild! nen til ?udlenz Bide :46 „Nei, min Ven," afbrsd Mesteren her den lce sende Professor," jeg bli Uer i Sandhed utaalmodig; enten De selv eller en anden Skjelm har gjort sig den Spas, at skrive Vers i Kattemaner; Katten skal nn endelig vcere min gode Murr, og saa driller De mig den hele Morgen igjennem. As Spas at vcerc er det forresten ikke saa ilde, og passer nok fortrinlig for min Ven Kreisler, der tnnde falde paa, at ville anstille en tiden Klapjagt dermed, hvor De ikke saa umuligt kom til at figurere som et Stykke Vildt. Men lad nu endelig Deres sindrige Paafund fare, og sig mig saa kort og godt, hvad De har sor en Hensigt meo Deres scelsomme Spas?" Professoren slog Manuskriptet sammen, saa Me steren alvorlig i Vinene og sagde derpaa: „Disse Blade fik jeg for nogle Dage siden af min Pudel Ponto, der, som De vistnok ved, i den senere Tid er traadt i et meget intimt Forhold til Deres Kater Murr. Rigtignok bar han Manuskriptet mellem Teen derne, som han nu engang er vant til at boere Alt; dog lagde han det ganske übeskadiget hen for mine Fsdder, og gav mig paa samme Tid ret tydeligt at forståa, at han havde faaet det nf ingen Anden end sin Ven Murr. Ta jeg uu havde kastet et Blik deri, blev jeg strax opmcerksom paa den soeregne, eien dommelige Haandstrift, og efter at jeg havde lcrst et Par Sider, foer den soelsomme Tanke gjennem mit Sind47 hvorledes den kunde opstaa er mig übegribeligt at det mciatte vcere Murr selv. der havde gjort det Hele. Saameget end Fornuften, ja en vis Livserfaring, som vi Ingen af os kunne slippe fri for, og som i Grunden vel ikke er Andet end Fornuften, saameget altsaa denne Fornuft end sagre mig, at Tanken var i hoicste Grad absurd, at Katie hverken formanede at digte eller skrive Vers, saa kunde jeg dog ikke blive ren kvit. Jeg be sluttere, at ville holde Bie med Teres Kat, og steg, da jeg af min Ponto havde saaet vire, at Murr gjerne holdt til paa deres Loft, op paa mit eget, tog en af Tagstenene bort og skaffede mig fri Udsigt ind gjen nem Teres Tagtttge. Hvad blev jeg saa vaer? Hor det og forbaufes! I den mest ensomme Krog sidder Deres Kat! sidder oprejst foran et lille Bord, hvorpaa der ligger Skrivetoi og Papir sidder og farer snart med Poten hen over Pande og Nakke, pudser sig i Ansigtet og dypper snart Pennen i Blcekhuset, skriver, holder saa op igjen, skriver paa nyt, gjeunemleeser det Ekrevne, snurrer (jeg hsrte det tydelig) snurrer og spinder ns lutter Tilfredshed. Og runet om ligger forskjelliga Bsger, hvilke, efter Znddindmngen at domme, maatle vcere komne

fra Teres Vibliothek." „Tet var jo Fanden," raabte min Mester, „nu stal jeg da fe efter, om der mangler mig nogle Bsger." Termed reiste han stg og gik heu til Bogskabet. Da han fik Bie paa mig, foer han tre Skridt til48 lM,Bsr voi' Httlt Isxtsn. bage og betragtede mig med harmfulde og forbansede Blikke. Men' Professoren rcmbte: „Nu kan De se, Mester Abraham; De falder ikke pna Andet, end at den Lille sidder lunt og trygt i det Kammer, hvor De har spcerret ham inde, og han har vidst nbemcer ket at smntte ud igjen og op i Bogskabet, for at stu dere, eller hvad der er endnu mere sandsynligt, for at lytte til vor Samtale. Nu har han da faaet hsre Alt, hvad der er blevet sagt, og kan derefter tage sine Forholdsregler. „Kat," begyndte Mesteren, idet han gjennemborede mig med sit forundringsfulde Blik, „Kat, vidste jeg blot, at du, stik imod din vakkre, hce derlige Natur, virkelig gav dig af med at fabrikere saadanne fatale Vers fom de, Professoren har oplcest, kunde jeg blot tro, at du lagde dig efter Videnska berne istedetfor Mus, skulde jeg have Lyst til at vride Drene af dig eller endog —" Der overfaldt mig en skrcrkkelig Angst; jeg kneb Vinene til og gjorde som om jeg sov paa det Bedste. „Dog nei, nei," vedblev Mesteren, „behag en gang at se, Hr. Professor, hvorledes min skikkelige Kater Murr ligger og sover saa ssrglss og tryg, og sig da selv, om der i hans blide, godmodige Troek findes Spor til Noget, der skulde kunne tyde paa de hemmelige, soelsomme Sljelmstykker, De lcrgger ham til Last Mnrr! Murr!" Saatedes tilraabte Mesteren mig, og som almin deligt undlod jeg ikke at svare med en „Krr Krr —,"49 at slaa linene op, at reise mig og skyde en hsi, me get sirlig og tiltratkenre Ryg. Fuld af Vrede flcengte Professoren mig mit Ma nuskript i Hovedel; men jeg anstillede mig (det var vel min medfsdie Sluheo, jeg havde at talte for den betimelige Indskydelse) som om ret var hans Bnsie at lege med mig; og hoppende og dandsende omkring klorede jeg val paa Papirerne, saa at Stykkerne flsi. „Nu," sagde Mesteren, „det er klart, Te har taget feil, Hr. Professor, og at Ponto har lsiel Tem fuld. Ee engang, hvorledes Murr trakterer disse poetiske Effusioner; hvilken Digter vilde vel paa denne Maade haandtere sit Manuskript?" „Jeg har advaret Tem, Mester Abraham; gjor De kun, som Te selv synes," gjentog Prosessoren og forlod Vecrelset. Nu troede jeg, al Slormen havde tagl sig; dog hvor jammerlig rog jeg ikke feil! Til min store Fortrydelse havde Mester Abraham udnyttelig erkla ret sig mod min videnskabelige Uddannelse; og uagtet hans gjentagne Forsittringer, at han ikke troede et Ord af hvad Professoren havde sagt, mcrrkede jeg dog snarn, at han allevegne var mig i Polerne, hvorved han da afskar mig al Adgang til Bibliotheket; at han omhyggelig tillukkede sil Vogfkab og ilte lccngerc vilde tillade, at jeg som tilforn kofede mig paa hans Skrive bord blandt Papirerne. Saaledes kom da Sorg og Bedrsvelse over min50 fremspirende Ungdom! Hvad er der vel, som kan forvolde et Gen: mere Kummer og Smerte, end at se sig miskjendt, ja bespottet? Hvad er oer vel, som mere kan forbittre en stor Aand, end at stsde pcm lutter Hindringer jnst der , hvor han havde ventet sig et moegtigt Fremstod? Dog, jo stoerkere Trykket, jo moegtigere den reagerende Kraft; jo stram mere Buen, jo skarpere Sknddet! Havde man spcerret mig Veien til Lekture, saa arbeidede min egen Aand kun saameget friere og fyrigere og skabte rigelig af sig selv. Mismodig og forstemt tilbragte jeg paa denne Tid mange Ncetter, mange Dage i Husets Kjelder, hvor flere Musefælder vare blevne opstillede, og om kring hvilke en Moengde Katte af forskjellig Alder og Livsstilling stadig pleiede at forfamle sig. For et klsgtigt, filosofisk Hoved vil Livets hemme ligste i Livet indgribende Kroefter intetsteds forblive stjntte, og det vil erkjende hvorledes Livet just for medelst disfe udvikler sig i Tanke og Gjerning. Saa ledes gik da op for mig i denne usle Kjoelder alle de mellem Katte og Musefcelder vexelvirkende Potenser. Som Kat af crgtc, oedelt Sindelag maatte jeg blive varm om Hjertet ved at se, hvorledes hine dsde Ma schiner med sin punktlige Mekanisme fremkaldte en stor Slaphed hos den brave, opvoxende Katteungdom. Jeg greb Pennen og strev det udsdelige Vcrrk, hvis Titel jeg allerede har omtalt, nemlig: „Om Muse51 fcelder og sammes Indflydelse paa Sind og Virkekraft l>oe Katteslægten." I dene lille Skrift holdt jeg de blodagtige Katteynglinge et Spejl for linene, hvori de kunde skne sig selv, gjorende Afkald paa al indre og ydre Selvitcendighed, trcege, indolent?, findende sig roligt i, ai de elendige Mus rendte ustraffede efier Flesket! Jeg ruskede dem op af Ssvnen med tord nende Rost. Foruden det almene Gavn dette lille Strifi maatte stifie, medierte dets Udarbeidelse for mig ren siensynlige Fordel, at jeg, medens det stod paa, ikte selv behsvede ai fange nogen Mus, samt ogfaa fenere, at det ikle kunde falde 9cogen md, at forlange af mig, der saa ihoerdigen havde talt og raadei, et praktisk Hempel paa den i Bogen anbe falede Heroisme. Hermed vil jeg nu fluite denne min forste livsperiode og skride videre til mine egentlige Mg lingsmaaneder, der grcrndse op til Manddomsalderen; dog kan jeg umulig forholde mine gunstige Lcrsere de to sidste Strofer af den herlige

„Glosse," hvis Slut ning min Mester ttte vilde bsre. Her har man dem:5 2 Indet AlZni!. TillZeitZringer. Ogsaa jeg var i Arkadim.sidde de Egenskaber, som Professoren vil ftaadigte ham! Hm! Zcg niener nok, han lunde gjsre mig rig, bedre end min usynlige Pige har gjort det. Jeg vilde svcrrre him inde i et Bur, hvor han fil vise sine Kunster sor Verden, der med Gloede vilde erlcegge en rigelig Tribut. (?u vi denskabelig dannet Kai har da altid mere at sige, ve.d jeg, end en for tidlig moden Guiungc, der ved Indpropning har fnat stne Ererciua tillivs, Desuden kunde jeg so spare mig en Tkrivcrtarl! Jeg faar fe ai koiniuc Tagen lidt ucrrmere paa Tpor."56 8I«sstl3i»8 I.yBdLBp3,rLn6s Da jeg opfangede Mesterens forfamgelige Ord,, mindedes jeg levende den kloge Advarsel, min ufor glemmelige Moder Mina havde givet mig, og, idet jeg tog mig vel iagt for, ved mindste Tegn at lade Mesteren faa ane, at jeg havde forstaaet ham, beslut tede jeg paa det Omhyggeligste at lcrgge Skjul ftaa mine Kundskaber. Jeg lcrste og skrev derfor knn om Natten, og erkjendte ogsaa med Taksigelse Forsynets velsignelsesrige Godhed deri, at det har givet vor for agtede Slcrgt mangt et Fortrin fremsor de tobenede Skabninger, der kalde sig, Gud ved hvorfor, Skab ningens Herrer. Jeg kan nemlig forsikkre, at jeg Ved mine Siudier hverken havde Lysestsberen eller Oliefabrikanten Behov, da mine .Vines Fosforglands straalte klart i den msrke Nat. Bist er det derfor, at mine Vcrrkcr ere hcrvede over den krcrnkende Be skyldning, som blcv gjort mod en af Oldtidens Forfattere, den nemlig, al min Aands Frembringelser fkulde lugte af Lampen. Men hsit fom jeg statler dette store Fortrin, hvormed Naturen har begavet mig, maa dog erkjende, at Alt hernede lider af visse Ufuldkom menheder, fom alter igjen rsber et vist Afhcengigheds- Forhold. Om legemlige Ting, som af Lcegernc ikke kaldes naturlige, ihvorvel de forekomme mig just at vocre naturlige, skal der slet ikke her blive Tale; meu jeg vil indstroenke mig til at bemcerke angaaende vor psychiske Organisme, at ogsaa deri kommer denne Afhnmgighcd ret tydelig tilsyne. Er del ikke evigt57 sandl, at bor Flugt ofte hemmes af Blylodder, og vi vide ilke engang hvad de ere, hvorfra de komme, eller hvem der har hcengt dem paa os. Dog bedre og rigtigere er det vel, ncmr jeg paa staar, at Alt ondt hidrsrer fra et flet Epmpel, og at den med vor Natur uadskillelig forbundne Svag hed ligger udelukkende deri, at vi nodes til at fslge dette flette Erempel, Er du ilte, kjcrre Katteyngling, som lceser dette, engang i dit Liv geraadct i en Tilstand, dig felv ufor klarlig, og der overalt paadrog dig de bittreste Be brcidelser faml maaske af dine Kammerater nogle dyg tige Bid? Du bar trceg, troettekjcer, umanerlig, slug-Vorren, fandt ikke Behag i Noget, Var altid der, hvor du ikke skulde vcere , faldt Alle til Vefvcer, kort sagt, varet rigtig ufordrageligt Subjekt! Trsst dig, o Kat! Ikke af dit Hjertes Inderste udgik disse dit Livs fordærvelige Perioder, nei, det var den Told, fom det over os skaltende og valtende Princip for manede at opkrceve, fordi ogfaa du fulgte Menneskenes slette Erempel, der fra fsrst af have indfsrt denne periodiske Tilstand! Trsst dig, min Kat! ogfaa mig er det ikke gaaet stort bedre. Midt under mine Lulubrationer overfaldt der nug en stcerk Modbydelighed en Modbydelighed, der har Meget tilfcelles med den Overmcrttelsc, som fslger af ufordsielig Kost, faa ar jeg paa samme Bog, hvori jeg havde loest, paa samme Manuskript, hvor-58 Paa jeg havde arbeidet, udenvidere t'rsb sammen og sov ind. Mere og mere tog denne Trceghed til, saa at jeg tilsidst ikte lccngere kunde skrive, ilte lamgere lcese, ikke lamgere i Kjeldercn eller Paa Taget gad underholde mig med mine Venner. Men isteret fslte jeg en uimodstacielig Trang til at gjsrc Alt, hvad min Mester, mine «rede Kolleger aldrig knude approbere, hvorved jeg da naturligvis maatte falde dem i hsieste Grad til Vesvcrr. Hvad Mesteren angik, saa inv skrcenkede han sig i lamgere Tid til at jage mig bort, naar jeg Gang efter Gang ndkaarede til mit Leie netop de Steder, hvor han slet ikke kunde fordrage mig, ind til han tilslut blev nsdsaget til at give mig as Spansk roret. Idet jeg atter og atter var sprungen op paa hans Skrivebord, havde jeg nemlig saalamge feiet og Vimset med Halen, at deus Spids var kommeu til at gjsre en uventet Reise ned i Vleekhnset, hvorved jeg tom til at ndfsre de yndigste Malerier paa Gulvet og Sofaeu. Mesteren, der itte lod til at have Sands for dette Slags Genrebilleder, kom i Harnisk. Jeg flygtede ud i Gaarden; men der gik det mig, om mu ligt, endnn vcerre. En kjeempestor Kat, af ærefrygt indgydende Udseende, havde loenge yttret sin stcrrke Mishag over miu Opfsrsel; uu da jeg forssgte, vist uot paa temmelig tslperagtig Vis, at nappe ham voek fra Mnnden en delikat og saftig Bid, som han netop tcenkte at gjsre sig tilgode med, gav han mig paa begge Sider af Ansigtet en faa vcrldig Portion Sre59 figener, at jeg rem bedsvedes og begge mine Dren blsdede. Tager jeg ikke Feil, saa var den vcrrdige Herre ingen Anden end min kjedelige Onkel, thi Minas Troet lyste klart i hans mandige Ansigt, og Skjceggets Familielighed var umiskendelig. Kort sagt, til min Skam inaa jeg bekjende dei, paa den Tid udtsmte seg nug i alskens Vildskab og

Spilopper, saa at Mesteren sagde: „Jeg forstaar ikke hvad der er bleven med dig, Murr; jeg tror saamccn dn maa have paabegyndt dine Lsmmelaar!" Mesteren havde Ret; det var min skjcrbne svangre Lsmnieliid, soni seg nn ester Menneskenes slette skulde gsennemgaa ; thi, som fsr sagt, det er dem, som have indfsrt denne fordcrrvelige, ligesom af deres inderste Natur betingede Tilstand. Lsmmelaar kaldes denne fatale Periode, skjsndt niatigen En slipper ikke ud as den hele sit Liv igjennem ; hos os kan der naturligvis ikke blive Tale om Andet end Lsmmeluger, og jeg for min Part slap ud paa engang formedelst et kraftigt Ryk, der gjerne kunde have kostet mig en Pote eller et Par Ribben. Egentlig sprang jeg paa vehement Vis nd af mine Lsmmeluger. Jeg faar nu forteelle, hvorledes det Hele gik til. Ude i Gaardsrummet til Mesterens Vaaning stod der en indvendig rigt udstoppet Maskine paa fire Hjul, der, som jeg senere er kommen efter, maa have vcrret en engelsk Kaleschevogn. I min davoerende Stemning var Intet merc naturligt, end at jeg med megen Msie skulde tlanre op over og iud i Maschinen.60 Jeg fandt de derliggende Puder saa behagelige, saa fristende, at jeg, liggende udstrakt paa Hynderne, bort sov, bortdrsmte Stsrsteparten af mm Tid. Et heftigt Stod, paafulgt af en Knagen, Bragen, Buldren, Klirren, forvirret Larmen veeklede mig, netop da de ssdeste Billeder af Haresteg og Nagont fore svævede min Sjcel. Hvem formaar at jklldrc min pludselige Skrcrk, da jeg mccrkcde, at hele Maschinen med srebedsvende Stsi susede voldsomt afsted og slceugte mig frem og tilbage over Hynderne. Ten immer stigende Angst blev til Fortvivlelse, jeg vovede det forfærdelige Sprang ud af Vognen, jeg Horte den skingrende, skadefro Haanlatter af djcevelste Dcrmoner, jeg hsrte deres barbariske Rsst huje eftee mig: Kat Kat, buss, buss! afsindig pilede jeg som en Furie afsted, Elene floi efter mig, indtil jeg endelig rendte ind under eu msrk Hvoelving og styrtede bevidstlss til Jorden. Endelig syntes jeg at hore, at det gik frem og tilbage over mit Hoved; og af Skridtenes Gjenlyd sluttede jeg, da jeg vel tidligere havde oplevet Noget lignende, at jeg maatte besinde mig nnder en Trappe. Det var ogsaa Tilfcrldet. Men da jeg nu havde listet mig nd igjen o Himmel! overalt strakte der sig for mit Blik uover fknelige Gader, og en Moengde Mennesker, hvoraf jeg ikke kjendte et eneste, togede sorbi. Kommer nu dertil, at Vogne rumlede, Hunde bjeffcde, ja at tilslut en61 Hel Skare, hvis Vanden funklede i Solen, fra alle Kanler spoerrede Gaden, at En lige ved pludselig be gyndte af alle Livsens Krcefter at dnndre los paa en kjoempemcessig Tromme, saa at jeg uvilkaarlig fprat tre Alen tilveirs, var det vel ikke Andet at vente, end at en scelfom Angst fkulde opfylde mit Bryst ! Nn moertede jeg, at jeg befandt mig i Verden den Verden, som jeg i det Fjerne havde betragtet fra mit Tag, ikke uden Lcrngsel, uden Nysgjerrighed; ja midt oppe i denne Verden stod jeg nu uerfaren og fremmed. Langfomt og forsigtigt gik jeg teet ind til Husene og stsdte endelig paa et Par unge Exemplarer af min Slcegt. Jeg vilde indlede en Samtale med dem, men de indskrænkede sig til et Dieblik at glo paa mig med funklende Blikke og sprang derpaa videre. „Letsin dige Ungdom," toenlte jeg, „du aner mindst hvem det var, som kom dig imsde." Saaledes drage store Aander gjennem Verden, ukjendte, upaaagtede. Se, dette er den Lod al jordisk Visdom har at vente sig!" Hos Menneskene gjorde jeg Regning Paa stsrre Del tagelse, sprang trsstig op paa en fremragende Kjelder hals og udstedte mangt et frydefuldt og som mig tyktes tillokkende Miau; men told, uden Eympathi, neppe værdigende mig et Blik, gik man sin Vei. Endelig fik jeg Aie paa en fager, gulhaaret Dreng, der nltastede mig ret venlige Blikke og tilsidst raabte, idet han knipsede med Fingrene: „Mies! Mies!" Den rene, uskyldige Sjcel, tocnkte jeg, han vil nok62 forståa mig, sprang ned og noermede mig ham venlig snurrende. Han begyndte med at stryge og klappe mig; men just da jeg troede ganske at knnne hengive mig til det blide, vennescrle Gemyt, kneb han mig faa forfærdeligt i Halen, at jeg, halv vanvittig as den ra sende Smerte, gav fra mig et heftigt, skjærende Skrig. Netop det lod til ret at fryde den lille, ondskabsfulde Satan, thi han lo saa det klnkkede i Halsen paa ham, holdt niig fast og forssgte paa at repetere den Hel- Vedes-Manamvre. Ta optcendtes mit Hjerte til Harme og Forbittrelfe imod ham, og tsrstende ester Hcrvn grov jeg mine Klser med hele Hadets Kraft dybt ned i hans Hcender og Ansigt, faa at han slap mig under Hyl og Skrig. Men i samme Meblik hsrte jeg at man raabte: „Tyras Kartusch Hess, Hess!" og med lydelig Vjeffen satte to Hunde pilsnart efter mig. Jeg rendte, saa jeg var noer ved at sprcrn ges de vare i Poterne paa mig ingen Redning. Blind af Angst og Fortvivlelse styrtede jeg ind gjen nem Vinduet til en Kjelderetage, saa at Ruderne gik i Knas, og et Par Blomsterpotter, som havde staaet paa Vindueskarmen, knagende og bragende tumlede ind i Stnen. En Kone, der sad ved Bordet med sit Ar beide, foer forskrakket iveirct og raabte.- „Se engang det afskyelige Bast!" greb fat i en Stok og rendte lss paa mig. Men mine af Vrede funklende Dine, mine desperate Klser, de Fortvivlelsens Hyl,

jeg ud stodte, holdt hende itive tilbage, faa at den til Slag63 alt hoevede Haand, som det hedder i det bekjendte Ssrge fpil, blev standset, og hun stod bevoegelseslss der, en livagtig Tyran, vaklende mellem Evne og Villie! I samme Vieblik gik Dsren op. Min Bestemmelse var sieblikkelig fattet : jeg strsg som et Lyn mellem Venene paa den indtrcrdende Mand og var saa hel dig at slippe helskindet ud paa Gaden. Udmattet, afkrceftet naaede jeg omsider en ensom liden Plet, hvor jeg troede at turde hvile. Men da begyndte en rasende Hunger at martre mig, og nu fsrst mindedes jeg med dyb Smerte min gode Mester Abraham, fra hvem en haard Skjcebne havde stilt mig. Men hvorledes gjenfinde ham? Jeg saa mig Vemodig omkring, og da jeg ikke kunde sine nogen Mulighed for, at jeg, stakkels Forvildede, skulde kunne finde tilbage til det elskede Hjem , gr«d jeg mine modige Taarer. Dog Haabet spirede atter i mit Bryst, da jeg ved Gadehjsrnet fik Die paa en ung, venlig Pige, der sad foran et lille Bord, hvorpaa der var udstillet de mest delikate fmaa Franskbrod og Pslser. Jeg ncermede mig langsomt; hun tilkastede mig et Smil; og for strar at vise mig for hende som en tcrttelig, velopdragen yngling, stjsd jeg en hsiere. smukkere, sirligere Ryg end nogensinde tilforn. Hendes Smil forvandledes til en lydelig Latter. „Endelig har jeg da fundet en «del, elskelig Sjcel, et deltagende Gemyt ! O Himmel, hvilken Husvalelse, hvilken Lcrgedom for64 Nit c.ss Dit. det blodende Hjerte!" Saa toenkte jeg, og strik kende ud min venstre Pote, forsynede jeg mig beskedent med en afPslserne; men i samme Nu streg Pigen af fuld Hals, og havde det Slag, hun med et voeldigt Stykke Troe rettede mod mit Hoved, ikke forfejlet sit Maal, vilde jeg forvist hverken have nydt den Pslse, jeg af fuld Tiltro til Pigens Loyalitet, til hendes venlige, barmhjertige Gemyt havde bemoegtiget mig, eller nogen anden. Mine sidste Krcefter bleve an strengte i fortvivlede Forssg paa at undflye den lille Furie, der satte efter mig. Ogsaa dette lykkedes, og jeg naaede endelig en Plads, hvor jeg i Ro og Fred kunde fortoere min Pslse. Efter dette frugale Maaltid opklaredes mit for morkede Sind ; jeg fslte mig betydelig lettere om Hjertet, og da Solen just i det Kieblik skinnede varmt og velgjsrende paa min Pels, fslte jeg levende, at her paa Jorden var dog godt at voere. Men nogle Timer senere, da den kolde, fugtige Nat faldt paa, da jeg savnede det blode, indbydende Leje hos min gode Mester, da jeg den fslgende Morgen, stjoelvende af Frost, martret Paany af en grcesselig Hunger, opvaagnede tidlig, overfaldt der mig en Trsftcslsshed, som groend sede til Fortvivlelse. „Tette er altfaa (saa brsd jeg ud i lydelige Klager), dette er altsaa den Berden, ud i hvilken du lcrngedcs fra det hjemlige Tag den Verden, hvor du haabede at finde Tyd og Visdom og den hsiere Dannelses forfinede Seeder! O, de65 hjertelsse Barbarer! Hvori bestaar vel deres Kraft uden i at Prygle? dercs forroste, boruerte Forstand uden i hannlig Bespottelse? Hvori dercs hele Tigtcn og Tragten nden i sniaalig Forfolgclse af dybtfolende Gemytter? O bort bort fra denne Berden snld af Hulhed og Bedrag! 3?ptag' mig i dine ljslige Skygger, dn dyrebare Kjclrer! Q Loft! Kakkel ovn. O Ensomhed, der fryder min Ejcrl, dn der fylder mit Hjerte med Lamgfel!" Tanken om min Elendighed, min hemblsse Til stand overmandede mig. Zcg kneb linene til og grced bitterlig. Vekjcndte Toner nemede mine : „Murr! Murr! elskede Ven, du her? Hvad i al Ber den er der hocndt dig?" Jeg slog linene op: foran mig stod den unge Ponto! Saa dybt Ponto end havde krcrnktt mig, fem var dog hans uventede Komme ret glerdelig og tro stende. Jeg tecntte ille lamgere paa hans fortreede lige Aofccrd, den fkammclige Uret, han havde gjort mig; men fortalte tun hvorledes Alt var gcmct til, skildrede under mange Tcmrer min beklagelige, hjeclpe lsse Tilstand og flnttede med udeu Omsvsb at give tilkjende, at jeg pintes af en drabende Hunger. Istedetfor fom jeg havde ventet, ai lcrgge fin inderligste Teltagclfe for Tagen, brast den unge Ponto ien stingrende Latter. „Jeg maa rigtig sige," sagde66 han da, „at din fjottcde Dumhed er Noget ganske aparte, bedste Murr. Fsrst soetter han sig, den Ha rekilling, oft i en Kaleschevogn, hvor han ikke hsrer til, sover ind. vaagner forskroekt'et, da de kjsrer afsted med ham, springer hovedkulds ud i Verden, forundrer sig gcvaltig, at han, der neppe har kiget gjenncm Gadedsren, ikke skulde kjende Nogen, at han med sine dnmme Streger overalt stifter Ugavn og Forircrd, og er dertil saa uden al Mande ensoldig, at han ikke formuar at finde tilbage til sin Herre. Hor nu, bedste Murr, idelig og altid har du brystet dig af din Videnskab, din Dannelse, idelig har du spillet den Fornemme ligeover for mig, og nu . sidder du der, trssteslss, forladt, og alle din Aands vidunderlige Egenskaber strcekke ikke engang til, at skaffe dig en Vid Brsd eller at finde Veicn tilbage til din Mester! Og naar ikke den, fom Du i dine Tanker tror at staa faa langt nnder dig, fkulde forbarmes over din ssrgclige Stilling, saa maatte du elendigen omkomme; og ingen Moderssjcel spsrger Noget efter dine Kund skaber, efter dit Talent, nei ikke en eneste af de Dig tere, dn mener stulle vcere dig saa bevaagne, scrtter et venligt: „Hio paa det Sted, hvor du af lutter Kortsynethed

forhungrede! Ser du, min Vedste, ogsaa jeg har gaaet igjennem Skolen og kan citere latinske Fragmenter. Men Sulten plager dig, stakkels Kat, og denne legemlige Trang faar vi fsrst og fremst se til at afhjcelpe; fslg kun med."67 Den unge Ponto sprang lystig afsted; jeg fulgte efter nedslaaet, aldeles ssnderknust oder denne hans Tale, der i min forhungrede Stemning syntes at indeholde Adskilligt sandt og lcrrerigt. Men hvor stor var ikke min Skrcek, da Ponto hoppeoe los paa den Vrsd og Pslser tilfals havende Pige, der, da jeg beskedent forsynede mig af hendes Overflod, noer havde sta aet mig ihjel. „Ponto, min Pudel, Ponto, min Pudel, hvad gjsr du? Tag dig iagt, tag dig iagt, vogt dig for den hjerte lsse Varbarske, fordel lumste, hcevnfroe Pslseprincip!" Saa raabte jeg til Ponto (uden at agte paa mig fortsatte han sin Vei) og fulgte efter i behsrig Af stand, bestemt paa, hvis han kom tilkort, at tage Venene paa Nakken. Ankommen til Bordet, reiste Ponto sig paa Vaglabberne og svcevede i de sirligste Kaprioler omkring, til stor Gloede som det syntes for Pigen. Hun raabte ham hen til sig; han tom. lagde Hovedet paa hendes St'jsd , sprang atter op, gjsede lystigt, hoppede atter omkring Bordet, snusede beskedent og saa Pigen venlig i Vinene. „Har du Lyst paa en Pslse, artige Pudel?" Saa spurgte Pigen; og da nu Ponto, sin Hale i livlig Vibreren, jublede hsit af Forventning og Fryd, tog hun, til min ikke ringe Forbauselse, en as de smukkeste og svoereste Pslser og overrakte den uden Vetcrnkning til min Ven. Til Tegn paa Erkendtlighed dandsede denne endnu en kort men beleven Ballet og ilede derpaa68 titbage til nug med den erhvervede Pslse, som han frembyd mnd de venlige Ord: „Her, Bedste, har du en liden Forfriskning; spis tun og lad det fmagedig!" Saasnan jeg havde fortwrct Pslsen, bad Ponto mig fslge ham; han vilde da fore mig tilbage til Mester Abraham. Vi gik langsomt ved Siden af hinanden, saa at dci ikke faldt os vanskeligt, underveis at ndvcxle be lurende Taler. „Jeg meerter not," (saa begyndte jeg vor Sam tale) „at du langt bedre end jeg forstaar dig paa at komme gjennem Verden. Aldrig havde det tykkedes mig at rsre hint Umenneskes Hjerte,- hvilket dog for dig glt saa overordentlig let frahaanden. Dog und skyld! I hele diu Adferrd mod Pslsestrlgerstcn var der et vist Noget, som strider stcrrkl mod mit indre, medfsdte Sind, en vis krybende Underdanighed, en Fornocgtcn af . al Selvfslelse, af den hsicre, ædlere Natur nei, bedste Pudel! jeg kunde ikke bringe mig til at fremtnnstte en Venlighed, fsltc, tit at sprcenge mig nccsten med disse halsbrcckkendc Manocnvrer, tit at betle saa rent ydmygeligt som du gjorde. Ved den stccrkeste Hunger, eller naar jeg maatte saa Lyst paa noget Specielt, invskrcenker jeg mig i det Hsieste til at springe op paa Mesterens Stoleryg og give mine Onster tilkjende ved en sagte Snurren. Og endog dette stat snarere betragtes som en tiden Pcm69 mindelse om dcn engang overtagne Pligt, at forssrge mig, end som Bsu om en uforskyldt Velgjerning." Ponto lo hjertelig, da jeg hadde udtalt, og be gyndte derpaa: „O Murr, min gode Kat, en dygtig Literat kan du nok altid vcrre og forståa dig smukt paa Ting, som jeg ingen Anelse har om; men hvad det egentlige Liv vil sige, det ved du ei, og vilde ynkeligen omkomme, oa der fattes dig ethvert Spor af Verdensklogskab, For det Fsrste, havde du maaske domt en Emu le anderledes, fsrend du fik din Pslse tillivs, thl sultne Folk ere langt artigere og fsieligere end de, som ere mcctte; og derncrst svcrver du betrcef fende min saakaldte Underdanighed i en beklagelig Vildsarelse. Tu ved jo, at jeg i og for fig gjsr mecut af Dands og akrobatiske Forlystelser, saa at jeg ofte driver det endog for egen Regning. Naar jeg nu, egentlig kun for at faa mig en liden Motion» foretager mine Kunster for Verden, faa gotter jeg mig kostelig ved Tanken om, at de tossede Menuefkebsrn skulde tro, jeg gjsr det af sccrligt Velbehag i deres Person, tun dem til Lyst og Fornsiclse. Og dette tro de virkelig, om faa en anden Hensigt tydelig er forhacmden. Du har selv, Hsisteerede, uetop vceret Vidne til et levende Exempcl i den Genre. Maatte ikte Pigen strcir kunne fkjsnne, at det kun var mig om at 'gjsre at faa Pslfen; in en dog blev hun lutter Gloede, da jeg for hende, den Nbckjendte, vrcrstercde mine Kunster som for En, der forstod fig paa Sligt ; og l70 den derved fremkaldte Gloede gjorde hun just det, jeg havde til Hensigt at bevirke. Den cegte Verdensvise maa til Alt, han kun for eget Gavn vil foretage, kunne give Skinnet af, at det gjsres til Bedste for Andre, som da, i en vis Grad, ssle sig forpligtede, ja ogsaa ere villige til Alt, hvad man snster. Mangen En synes at vcere tjenstvillig, forekommende, besteden, uden Tanke for Andet end sin Ncrstes Bel, og har dog i Grunden kun sit eget kjcere Jeg for Die, fom Andre, uden selv at vide det, maa tjene. Altsaa det, som-du behager at kalde krybende Underdanighed er ikke An det end en klog Polttik, der finder sin egentlige Basis i den levende Opfatning og hannlig Afbenyttelse as Menneskenes Daarstaber. „O Ponto," tog jeg til Orde, „en Verdensmand er du unegtelig; det skal Ingen kunne fråkjende dig; og jeg gentager, at du forstaar dig paa Livet langt bedre end jeg; men desuagtet har jeg vanskeligt for at tro, at dine scelsomme Kunster skulde vcere til no

gen egentlig Fornsielse for dig felv. Det strceksomme Kunststykke er idetmindste gaaet mig gjennem Marv og Ben, da du i min Ncervcerelse apporterte din Herre et delikat Stykke Steg, holdt det vakkert mellem Teenderne og ikke for nsd en Bid, fsr din Herre havde tilvinket dig sin naadige Tilladelse." „Men sig mig, bedste Murr, hvad begav sig vel derefter ? " „Begge," svarede jeg, „bande din Herre og Me71 ster Abraham roste dig nmaadelig og satte frem for dig en hel Tallerken med Steg og Kartofler, fom du med forbausende Appetit expederte." „Vel da, bedste Kat," fortsatte Ponto, „tror du maafke, at jeg, naar jeg under Apporteringen havde slugt det lille Stykke Kjsd, havde bekommet en saa rigelig Portion og ovenikisbet Steg? Leer da, uer farne Ungling! at man ikke maa fky übetydelige Offre, for at filtre fig Noget stsrre og bedre. Det forundrer mig hsiligen, at du med al din solide Lekture ikke skulde kjende, hvad det vil sige at mele sin Kage. Pote paa Hjerte, maa jeg dog bekjende os imellem, at jeg, om jeg i en enfom Krog traf paa en smuk, hel og übeskaareu Steg vistnok vilde fortccre samme uden fnrst at indhente mm Herres Tilladelse, notH dsns, hvis jeg fik gjort det i Smug. Det ligger nu engang i Naturen, at man ter sig ganske anderledes i Kroge end paa Alfarvei. Forresten er vet ogsaa et paa den hsieste Verdensvisdom funderet Princip, at det nok svarer Regning at veere ccrlig i Smaating." Jeg tang et Vieblik, idet jeg reflekterede over de af Ponto yttrede Grundfeetninger. Det faldt mig nem lig ind, at jeg havde lcrft etsteds, at Enhver burde handle saaledes, at hans Handlesoet kunde gjeelde fom alment Princip, eller fom han i Henhold til sig selv vilde snske, at Andre maatte handle; og jeg bestroebte mig sorgjcrves efter at faa dette Princip til at passe sammen med Pontos Verdensklogskab. Det kom mig72OllKsI BkHI-3,II!Ilt2 0F IlllU3 1-S2FSI-BU6S IIIHgMLIBS vor Uslt. ogsaa fore, at alt det Venskab, Ponto for Dieblikket behagede at vise mig, kunde muligens blot gaa ud paa min Skade og hans egen Fordel, hvilken An skuelse jeg da uden Omsvsb meddelte ham. „Du lille Skjelm," raabte Ponto leende, „om dig er der slet ikke Tale! du formaar hverken at bringe mig Fordel eller tilfsie mig Skade. Dine dsde Videnskaber misunder jeg dig ikke, og skulde du kanske tillade dig at yttre fiendtlige Hensigter imod mig. saa er jeg dig i Styrke og Behoendighed langt overlegen. Et eneste Sprang, et dygtigt Vid af mine skarpe Tcrn der, og paa Flekken vender du Ncesen iveiret." Der overfaldt mig en stor Frygt, for min egen Ven, som tog betydelig til, da en kjcrmpemcrssig Pudel ncrrmede sig med hurtige Skridt og paa fcedvanlig Maade gjorde sin Kompliment for Ponto, hvorpaa begge, gjennemborcnde mig med funklende Blikke, talte sagte med hinauden. Med nedtrykte Vren krsb jeg stjcrlvende tilside; men snart sprang dog Ponto, som den Sorte havde forladt, atter hen til mig og raabte: „Kom nu, min Bedste!" - . „Kjcrre dig," lsd mit bestyrtede Spsrgsmaal, „hvem var da den alvorlige Mand, der maaske er lige saa verdensklog som dn?" „Nn mener jeg," gjentog Ponto, „du er bange for min gode Onkel, Pudlen Skarcnnutz? En Kat er du allerede og bliver nok snart en Hare."73 „Mm hvorfor," sagde jeg da, „tilkastede din Onkel mig de lynende Blikke, og hvad hviskede I faa hemmeligt, saa mistcenkfomt med hinanden?" „Jeg vil ikke dslge for dig, min gode Murr," gjentog Ponto, „at min gamle Onkel er noget barsk og brummende af sig og hoenger stoerkt, som gjerne pleier at voere Tilfceldet med aldrende Folk, ved al skens foroeldede Anskuelser. Han var meget forundret over at trcrffe os i Selskab, da den store Kloft mel lem vore respektive Livsstillinger maatte forbyde, mente han, enhver gjensidig Tilnoermelse. Jeg forsii'krede, at du var en ung, kundskabsrig Mand, af god Opdra gelse og charmant Vcrsen, hvis fornsielige Fagter ofte vare mig til megen Underholdning. Da kunde jeg bessge dig en sjelden Gang, mente han, naar jeg blot passede mig for, at tage dig med i nogen Pudel assemblse; thi aldrig i Verden fik du bragt det saa vidt, at du blev assemblsedygtig, om ikke af anden Grund end de fatale smaa Oren, der altfor aaben bart maatte robe din borgerlige Herkomst, og som strengt taget aldrig vilve passere for anstændige og presentable hos vort stive, storsrede Pudclaristokrati. Dette gik jeg ind van. Havde jeg dengang kjendt noget til min store Stamfader, den bestsvlede Kat, hvis fortjenstfulde Livs gjerning blev belsnnet med Titler og Værdigheder, en af Kong Gottliebs mest intime Venner, stulde det for mig have vcrret en final Sag, at klargjore for74 Ponto, hvor lykkelig enhvilkensomhelst Pudelnssemblse maatte prise sig ved at kunne optage i sin Midte en skinbarlig Descendent af hin hsibersmmelige Mt; men da jeg endnu ikke var fremtraadt af Obsknriteten, maatte jeg smukt slaa mig tiltaals med, at de begge, baade Skaramutz og Ponto, satte sig hsit over mig.— Vi skred sagte videre. Lige foran os gik der en ung Mand, som med et lydeligt Glccdesraab traadte plud selig tilbage, saa at han, hvis jeg ikke hurtig var sprungen tilside, havde gjort mig en alvorlig Skade. Ligcsaa hsit streg en anden ung Mand, der, ilende ned over Gaden, kom den fsrstc imsde. Og nu kastede de sig begge i Armene paa hinanden som

Venner, der i lcengere Tid havde vceret fraskilte, og gik derpaa videre et Stykke foran os Haand i Haand, indtil ve pludselig standsede og efter ligesaa hjertelig at have taget Afsked med hinanden, gik hver sin Vei. Den, der forst var gaaet foran os, speidcde lecnge efter sin Ven, hvorpaa han smuttede ind r et Hus. Ponto standsede; jeg ligeledes. Da blev der aabnct i det Hus, som den unge Mand var iraadt ind i, et Vindue i sverste Etage; et nydeligt Pigebarn kom tilsyne, bag hende stod den unge Mand, og begge lo hjertelig, idet de glyttede efter den, fra hvem den unge Mand havde skiltes. Ponto saa op og mumlede Noget mellem Teenderne, som ikte jeg forstod. „Hvorfor bliver du staaende her; skulle vi ikke gaa videre?" Saaledes spurgte jeg; men Ponto lod75 sig ikke forstyrre. Efter nogle Dieblikkes Forlob ry stede han stcrrkt paa Hovedet og fortsatte saa i Taus hed sin Vei. „Lad os," sagde han, da vi ankom til en ind bydende med Trceer og Statuer prydet Plads, „flaa os til Ro en Stund her, gode Mnrr. De to unge Moend, der saa hjertelig omfavnede hinanden paa Gaden, kan jeg ikke faa af Tankerne. Det er Venner som Da mon og Pylades vare det." „Damon og Pythias," faldt jeg ham rettende r Ordet, „Pylades var en Ven af Orestes, som han trolig bragte i Slobrokken tilfengs og flittig betjente med Camillethe, hvergang Furierne og Dcemonerne havde voeret for flem med den stakkels Mand. Man mcerker, gode Ponto, at du ikke er synderlig hjemme i Historien." „Gjsr Intel til Sagen," blev Pudlen ved, „men Historien om de to Venner kjender jeg soerdeles vel og vil nu fortcrlle dig den med alle behsrige Detaljer, saaledes som jeg for tyvende Gang har hsrt den for tcelle af min Herre. Ved Siden af Damon og Py thias, Orestes og Pylades, vil du maaske fom tredie Par komme til at ncevne Walther og Formofus. Formofus hedder nemlig den unge Mand, der var ncer ved at troede dig ihjel i Glceden over at gjense sin"elskede Walther. Histhenne i den smnkke Gaard med de hsie Speilglasvinduer boer eu gammel, grund rig Prcesident, hos hvem Formofus ved sin lyse For76 stand, sjeldne Belevenhed og indtagende Bcrsen saa ledes forstod at indsmigre sig, at han snart var som Son i Huset. Det begav sig da, at Formosns plud selig mistede al sin Mnnterhed , at han saa bleg og sygelig ud, at han sukkede vel ti Gange i et Kvarter, som om han var i Begreb med at udacmde , at han, distrait og fordybet i melankolske Tanker, ikke lod til at have Sands for Noget mere i Verden, I leen gere Tid trerngte den Gamle forgj'eeves ind paa den stakkels Angling, for at bcverge denne til at rsbe ham den hemmelige Aarsag til hans Sorg. Endelig flap det da ud. Han var dodelig forelsket i Precsidentens eneste Datter. I Begyndelsen blev den Gamle for skrækket; han havde vel havt Noget ganste andet isinde med Datteren, end at gifte hende bort med den fattige, cmbedslsse Formosns; men da han saa, hvor ledes den stakkels Fyr henlcrrcdes Dag for Dag, tog han sig sammen og spnrgteUlrikke, hvorledes hun syn tes om den unge Formosns, og om han allerede havde yttret Noget om sin Kjoerlighcd, Ulrikke slog li nene ned og mente, at nogen egcnilig Kjwrlighedser kloering var den nnge Formosns as lutter Tilbage holdenhed og Beskedenhed jnst ikke kommen frem med; men hun havde not lecnge mcrrket, at han gjorde af hende, thi Saadant kom man snart ener. Forresten kunde hun godt lide den unge Formosns, og uaar der ellers ikte var Noget ivcien, og uaar hendes Hjer tens Pappa ikke havde Noget imod og kort og godt,77 Ulrikke sagde Alt, hvad unge Piger pleie al sige ved slige Anledninger, naar de ikke lamgerc stan i fnld Flor og flittig toenlte : „Hvem bliver vel den der skal fsre dig hjem?" Derpaa sagre Præsiden ten til Formosus: „Ret Hovedet ivciret, min Gut! Voer glad og fornsict, du skal uok faa min Ulrikke!" Og sna blev de da forlovede, Ulrikke og Hr. Formo sus. Al Verden undte den smukke, beskedne yngling fin Lykke; der var lun En, der geraadede i Sorg og Fortvivlelse derover, og det var Walther, sammen med hvem Formosus sra Barnsben af var op, faa at de vare blevne til et Hjerte og en Sjoel. Walther havde flere Gange scct Ulrikke, vel ogscm talt med og forelsket fig i heude, maaske endnu argere end For mosus! Men jeg taler jo om Kjccrlighcd og om at vocre forelsket og ved ikke engang hvorvidt du, min Kat, nogensinde har fslt det og altsaa af egen Er faring kjender ti! denne Fornemmelse!" „Hvad mig angaar, kjcrre Ponto," svarede jeg, „faa kan jeg ikke tro, at jeg hverken har vocrct forelsket eller er det nu, da jeg ikke er mig bevidst endnu at vocre ge raadet i denne Tilstand, faaledes fom den af flere Digtere beskrives. Vistnok kan man ikke altid stole paa hvad Digterne sige; men stal jeg domme efter, hvad jeg ellers ved og har lcrst, faa kan Kjoerligheden ittr voere Andet end en psychisk Sygdomstilstand, der hos Mennefkcue yttrer sig fom partiel Afsindighed deri, at de holder en eller anden Gjenstand for78 Noget ganske andet, end den i Virkeligheden er, til Er. en liden tyk Gjentunge, som stopper Strsmfter, for en Gudinde. Dog bliv kun ved, kjoere Pudel, med din Fortoelling om de to Venner Formosus og Walther." „Walther," fortsatte Ponto, „faldt Formosus om Halsen og sagde under en Strsm af Taarer : „Du bersver mig al den Gleede,

jeg har i Livet; men at du er Manden, at du bliver lykkelig, det er dog en Trsst; lev vel, min Kjcere. lev vel for evigt!" Derpaa lsb Wather ud i Skoven, hvor den var paa det tyk keste, og vilde skyde sig. Det blev dog ikke Noget af, da han i sin Fortvivlelse havde glemt at lade Pisto len; han lod sig derfor nsie med nogle stoerke Udbrud af Vanvid, som hver Dag -regelmcrssigt repeteredes. En Dag traadte Formosus, som han i flere Uger ikke havde feet Noget til, ganske uforventct ind til ham, netop da han laa paa Knce foran Ulrikkes Pastel- Portratt, som hang paa Vcrggen under Glas og Ramme, og lamenterte noget grcrsseligt. „Nei," raabte For mosus, idet han trykkede Walther til sit Bryst, „jeg er ikke istand til at udholde din Smerte og Fortvivlelse, dig offrer seg gjerne min Lykke. Jeg har frasagt mig Ulrikke, jeg har snuet den gamle Fader overtalt dertil, og han er villig til at antage dig som Sviger son! Ulrikke elsker dig, maaske uden selv at vide det. Du har kun at tale, jeg reiser' lev vel!" Han vilde afsted. Walther holdt ham fast. Denne fyntes at drsmme; han vilde Intet tro, fsrend ForIlizwi'isn nm V/n.',tli6>- 03 79 mosus overrakte ham en egenhændig Billet fra den gamle Prcrsident, hvis Indhold var omtrent saaly dendc: ‚Mdle Yngling, du har seiret ; jeg vil nsdig miste dig, men jeg «rer dit Venskab, som lig ner den Heroisme, man lceser om hos de gamle Skri benter. Lad kun Hr. Walther, som ndmoerler sig Ved rosvcerdige Egenskaber og bellcrder et godt, indbrin gende Embede, personlig henvende sig til min Datter; vil hun crgte ham, skal der fra min Side Intet vcere iveien. Formosus reiste virkelig bort, Walther friede til Ulrikke, Ulrikke blev virkelig Walthers Hustru. Den gamle Prcrsident skrev nu atter til Formosus, oversste ham med Lovtaler og spurgte, om det maaske vilde gloede ham, naturligvis ikke som Erstatning, thi han indsaa kun altfor vel, at der i et faadant Til falde ingen kunde gives, men fom et ringe Tegn paa Agtelse og Velvillie. at modtage tre tusind Daler. Formosus svarede, at den Gamle kjendte hans tarve lige Levemaade; Penge kunde ikke gjsre ham lykkelig, alene Tiden formanede at trsste ham Noget over et Tab, der var bleven forvoldt af Ingen anden end Skjcrbnen. som i Vennens Hjerte havde opvakt Kjcrr lighed til Ulrikke; og kun for Skjcrbnen havde han bsiet sig nogen crdel Gjerning kunde der altsaa ikke vcere Tale om. Forresten skulde han med Tak nemmelighed tage imod den tilbudte Forcering under Betingelse af, at Velsbet maatte komme en fattig Enke tilgode, som boede der paa Stedet med sin unge80 dydige Datter i Nsd og Elendighed. Eliken blev opssgt og erholdt de Formosus tiltcrnkte tre tusind Taler. Snart derefter tilskrev Walther Formosus: „Jeg kan ikte leve lamgere udcu dig, vend tilbage i mine Arme!" For mosus gjorde-det og sit hore ved sin Ankomst, at Walther havde fratraadt sin hoederlige, indbringende Post under den Betingelse, at Formosus, der i loen gere Tid havde snsket sig en lignende, skulde faa den. Formosus erholdt virkelig Posten og kom, naar man fraregner hans bittre Skuffelse betrcrffende Giftermaa let med Ulrikke, i en ret behagelig Stilling. Vidt og bredt tramgte Rygtet om Vennernes oedelmodige Kappe strid; deres opoffrende Handlinger blcve priste som Efterklang fra en bedre, lwngst forsvunden Tid og fremholdte som Ez'empler paa en glimrende Heroisme, som kuu store Aander ere istand til at udvise." „I Sandhed," begyndte jeg, da Ponto tang, „skal jeg dsmme efter Alt, hvad jeg har lcrst, saa maa det vaere et sjeldent Par cedle, hsimodige Mennesker, denne Walther og Formosus, der i siu troe Opossrelse for hinanden ikke lader til at vide Noget om din saat'aldte Verdensklogskab." „Hm," gjentog Ponto med et spottende Smil, „det kommer an paa! Et Par Omstændigheder, som Bycu ikke har taget med i Betragtning, og som jeg dels har erfaret af min Herre og dels selv er kommen Paa Spor efter, staa endnu tilbage at be rette. Med den Kjcerlighed, Hr. Formosns skulde81 fslt for den rige Prcesidentdatter, kan det dog ikke have voeret saa farligt endda; thi netop da denne drcrbende Lidenskab rasede paa det Heftigste, undlod den unge Mand ikke, efterat han den hele Dag tgjennem havde overgivet sig til Fortvivlelsen, hver Aften cu bessge eu nydelig lille Modehandlerinde. Da nu Ulrikke var bleven haus Forlovede, opdagede han snart at den engleblive Frsken besad det lidet misundelsesværdige Talent, med overraskende Lethed at kunne forvandle sig til en lille Satan. Derncrst fik han snart fra sikkre Kilder den hsist fortrcedelige Underretning, at Frsken Ulrikke havde i Residentsstaden med Hensyn til Kscerlighed og Kscrrlighcdslykke giort nogle scrl fomme og nu blev han pludselig greben af en nimodstaaelig LEdelmodighed, der bragte ham til ai afstaa den elskede Ven sin rige Brud. Walther, der havde feet Ulrikke paa offentlige Steder, straalcnde i fuldt Toilette, var virkelig bleven forelsket i hende, og hvad Ulrikke selv angik, saa var hun tem melig ligegyldig for, hvilken af de to unge Herrer hun blev hoengende med fom Gemal, Formofus eller Walther. Denne havde ogsaa virkelig et indbringende Embede; men ved dets Bestyrelse havde han gjort sig skyldig i saamange Underslæb, at han med det Allerfsrste kunde vente at blive

afsat. Han foretrak derfor at tage AfsKd til Gunst for sin Ven og sankedes ved en Handling, der bar alle Tegn paa et oedelt Sindelag, frelse sin truede LEre. De tre tusind Daler bleve8 2 overdragne en gammel, meget anstcrndig Kone, der snart forestillede den smukke Modehandlerindes Moder, snart hendes Tante og snart hendes Opvarterfke. Ved denne lille Forretning spilte hnn en dobbelt Rolle: Fsrst ved Pengenes Modtagelse som Moder, derncrst, da hun overbragte Pengene og fik sig en klcrkkelig Daglsn, som Opvarterske for Pigen, hvem du kjen der, kjoere Murr, da det netop var hende, fom glyt tede ud af Vinduet fammen med Herr Formofus. De ved forresten begge forlcrnge siden paa hvilken Maade de have overtrumfet hinanden i Mdelmodighed, og af Ulyst til gjensidige Lovtaler have de derfor i lamgere Tid ssgt at undgaa hinanden, og deres Hil fen, da Tilfoeldet idag fsrte dem sammen paa Gaden, var af den Grund faameget hjerteligere." I dette Vieblik opstod der en frygtelig Larm. Folk lsb som Afsindige gjennem Gaden og raabte: „Brand! Brand!" Ryttere galopperede forbi Vogne rumlede. Ud af Vinduerne ien noerlig gende Gaard strsmmede Rsg og Flammer. Ponto sprang rast afsted, men jeg klattrcde i min Angst opad en hsi Stige, som var opstillet mod et Hus, og be fandt mig snart paa Taget i fuld Sikkerhed. Plud felig kom mig Alt saa bekjendt, saa hjemligt fore, en duftende Aroma, jeg ved ikke selv fra hvilken fortrcef felig Steg, krusede sig i blaalige Skyer over Tagene; og vidt — vidt i det Fjerne, baarne hen af den fagte83 susende Aftenvind, hviskede hulde Stemmer: „Murr, min Elskede, hvor dvcrler du saalocngc?" Saa kvad jeg; og nden at agte paa oen ræd somme Brandallarm fortabte jeg min i de behageligste Drsmme! Men endog her paa Taget skulde det gro teske Verdensliv, ud i hvilket jeg var sprungen, for sslge mig med sine skrcekkeligc Phcrnomeuer. Thi fsrend jeg vidste as Noget, steg der frem af Rsgscmgen et af de scrlsomme Uhyrer, som af Menneskene bencevnes Skorstensfeiere. Neppe havde den sorte Slyngel faaet Die Paa mig, for han raabte: „Huss Kat!" og slcrngte Kosten i Hovedet paa mig. Idet jeg undveg det vel rettede Slag, pilede jeg hen over det tilstedende Tag og ned i Renden. Dog hvem formaar at skildre min glade Forbauselse, min frydesnlde Slroek, da jeg meer kede, at jeg befandt mig hos min Herre. Vehceudig klattrede jeg fra Tagluge til Tagluge men de vare alle lukkede. Jeg hcrvede min Rsst men forgjoeves; Ingen hsrte mig. Imidlertid hvirvlede de tykke Rsg ssiler fra det broendende Hus hsit iveiret, Vandstraa ler foer gjennem Luften, tusinde Mennesker streg i Hver HL!tL6)'3t lad l.2^'84 Munden paa hverandre; Branden lod til at gribe om sig. Da blev der pludselig navnet en Tagluge, og Mester Abraham kigede ud, ifsrt sin lysegule Slo brok: „Murr, min brave Katcr Murr, der er du jo kom ind, kom ind, du lille Graapels!" Saa raabte Mesteren fornsict, da han sit se mig. Jeg undlod Heller ikke ogsaa at give min Gloede tilkjende ved alle de Tegn, seg kunde raade over: ak, det var et herligt Moment, hvori vi feircde vort uventede Gjensyn. Da jeg var sprungen ind paa Loftet, begyndte Me steren at klappe mig, saa at jeg af lutter Velbehag nccsten uviltaarlig udbrod i den sode, sagte Snurren, som Menneskene i deres haanlige Bespottelse betegne med Ordet spinde, „Ha, ha," sagde Mesteren leende, „ha, ha, min Bedste, du har det godt du, der maa ske er vendt fra vidtlsftigc Reiser tilbage i Hjemmet; du kjender ilte den Fare. vi svcrve i. Jeg kunde suste, jeg Var som dig - en lykkelig, skyldfri Kat, der bry der sig Potter om Brand og Sprsiter, og sor hvem intet Msblement tan brcrnde op, da det eneste Ms belstytte, hans udsdelige Aand kan siges at eie, er ham selv." Dermed tog Mesteren mig paa Armen og styndie sig ned paa sit Vcerelse. Neppe vare vi komne gjcnnem Doren, fsr Pro fessor Lothario med to Mandspersoner i Hoelene styr tede ind efter os. „Jeg beder Dem," raabte Professoren, „for Guds85 Skyld, Mester! De besinder Dem i den mest over hængende Fare, Flammerne slaa alt over Deres Tag. Tillad, at vi bccre bort Deres Bohave." Mesteren erklcerede meget tort, at i en saadan Fare var Vennernes overdrevne Iver langt mere at befrygte end selve Faren, da det, som bliver reddet fra Ilden, som oftest gaar Pokker ivold, stjsndt vaa en noget lempeligere Mande. Han havde selv engang i Tiden villet hjcelve en Ben, der blev truet af Ilds vaade, og havde i sin velvillige Enthusiasme kastet en hel Del kinesisk Porceloen gsennem Vinduet, for at det ikke fkulde brcrnde op. Men vilde Professoren i al Stilhed pakke fammen i en Kuffert tre Nathuer, et Par graa Frakker og andre Klædningsstykker, hvor iblandt forst og fremst et Par Silkebenklcrder samt noget Linned, putte Vsger og Manuskripter i et Par Kurve, ikke rsre ved hans Maschiner med en Finger, saa skulde dct vcrre ham kjcrrt. Hvis Taget da stod i Lue, vilde han med Msblement skyndsomst begive sig derfra. „Men fsrst," faa sluttede han, „tillad at jeg vederkvæger min Husven og Stuekammerat, der, troet og udmattet, sust er vendt tilbage fra lange Reiser, med Mad og Drikke; siden kunne I skalte og valte efter Behag." Alle lo hjertelig, da de moerkede, at Mesteren Ingen anden meute end mig. Det smagte kostelig, og de stjsnne

Forhaabninger,86 jeg hadde udtalt paa Taget i blide, længselsfulde Toner, gik nu i Opfyldelse. Saasnart jeg havde forfrisket mig, puttede Me steren mig ned i en Kurv ; ved min Side der var Plads dertil satte han en liden Skaal med Mcelk og tildækkede Kurven omhyggeligen. „Vent kun her, min Kat," sagde Mesteren, „i lsnlig Vedoeknig og oppebi rolig, hvad der bliver as os; nip til Tidsfordriv af din Nndlingsdrik; thi hvis du fpringer eller traver omkring i Vcerelset, kommer de til at trcede dig Halen eller Poterne fordcrrvet un der Bjergningens Tumult. Skulde det komme til Flngt, saa transporterer jeg dig selv herfra, at du ikke atter stal lsbe din Kos, som det engang for har hcrndt. I kunne ikke tro, mine vcrrdige Herrer og Hjcclpere i Noden, hvilken Skat jeg eier i den lille graa Karl borte i Kurven, hvad det er for en ha'-- derlig, grundskikkelig Kat.. Naturhistoriske Phrenologer ville paastaa, at Katte endog med ganske antagelig Ednkation, udrustede med de mest fortreeffelige Orga ner, faafoni Mordlyst, Tyvesands, Skjelmeri, m. m., dog, hvad Stedsands angaar, lide en fuldstcendig Man gel, og at de, nnar de fsrst ere romte, aldrig kunne sinde tilbage til Hjemmet; men min gode Murr dau ner en glimrende Undtagelse. For et Par Dage siden savnede jeg ham og bar ret hjertelig bedrsvet over mit Tab; netop idag er han kommen tilbage og har, som jeg med Rette formoder, benyttet Hustagene til87 Virkning g,f L.03 z,3,1>, R^ttL. Kongevei. Dm troe Sjcrl har ikke alene udvist Klogskab og Forsiand, men tillige den mest rorende Hengivenhed for sin Herre, hvorfor jeg holder dobbelt saameget af ham som fsr. Mesterens Lovtale glcrdede mig noget ganske overordentlig; med indre Velbehag sslte jeg min Overlegenhed over hele min Slcrgt, ja over en Hcerskare forvildede Katte ndcn Stedfands, og undredes snare, at ikke jeg selv havde indseet det ganske Aparte ved min Forstand. Vistnok toenkte jeg paa, at det egentlig var den nnge Ponto, som havde vist mig po,a rette Vei, og Skorstensfcierens Kost, som havde bragt mig paa rette Tag ; imiolertid troede jeg dog ikke i ringeste Mande at turde betvivle min sjeldne Sagacitct, eller hvorvidt den Ros, Me steren san rigelig havde uddelt, var velbegrundet. Som sagt, jeg sslte levende min wdre Kraft, og alene denne Fslelfe var jo et tilstrcrkkeligt Bevis. At ufor tjente Lovtaler gloede En mere og gjsre den, som roses, langt mere opblcch, end fortjente, fom jeg etsteds mindes at have lcrst eller hsrt Nogen paastaa, gjoelder vel knn om Menneskene; beskedne Katte kunne sandelig sige sig srie for faadan Daarskab, og jeg tror bestemt, at jeg uden nogen Ponto eller Skorstensfeier havde fundet Vcien tilbage, ja. at de begge blot have afbrudt og forstyrret Ideernes logiske Gang i mit Indre. Den Smule Berdensvisdom, som den unge Ponto satte saa hsit, var jeg nok paa anden Maade kommen til, hvorvel de mange Hcendelser, jeg oplevede sammen88 med den elskværdige Pudel, den aimable Rous, frem bsd et rigeligt Stof til de gemytlige Breve, i hvilke jeg har indklcrdt min Rejsebeskrivelse. I alle Morgen og. Aftenblade, i alle elegante og bellcttristiske Tidsskrif ter lode disse Breve sig aftrykke med betydelig Effekt, da alle mit Jegs brogede og spirituelle Ejendomme ligheder der ere blevne fremstillede med Forstand og Hjerte, hvilket vel maa v«re det Interessanteste La seren kan tamke sig. Men jeg ved dct nok, de gode Herrer Redaktsrer spsrge: „Hvem er da denne Mur?" og saar de saa hsre, jeg er en Kat, om end den for træffeligste paa Jorden, svare de haanlig: „En Kat og give sig af med at skrive!" Og havde jeg saa Lichtenbergs Humor og Hamanns Dybde af begge har jeg lcrrt Adskilligt godt; for Mennesker at v«re skulle de ikke have skrevet saa ilde, men ere nu afgaa ede ved Dsden, hvilket for enhver Skribent og Dig ter, der snsker at leve, maa voere en hsist risikabel Sag og, siger jeg endnu engang, havde jeg baade Lichtenbergs Humor og Hamanns Dybde, fik jeg nok Manuskriptet tilbage igjeu, om ikke af anden Grund, saa fordi man, maaske fom Folge af mine skarpe Klser, ingen amuferende Skrivemaade tiltror mig. Det cer grer En, faadant Noget! O Fordom, himmel raabende Fordom! hvor du besncerer Mennesket og iscer den, som kaldes Forlcrgger! Professor Lothario og de, som vare fulgte med ham, begyndte nu en forfcrrdelig Spektakel omkring8 9 mig, som efter min Formening, forsaavidt mlfald Ind pakningen af Nathuerne og de graa Frakker angik, slet ikke havde vcrret nsdvendig. Pludselig raabte en hul Stemme udenfra : „Hu set staar i Brand!" „Hoho!" sagde Mester Abraham, „der man ogsaa jeg vcrre med; bliv kun rolige, mine Herrer, ncmr Faren er forhaanden skal jeg atter vccre tilstede, og da pakker vi sammen." Og dermed forlod han hastig Vcrrelfet. Jeg blev virkelig bange : min Kurv, Den vilde Larm Rsgen, der nu begyndte at troenge ind i Stuen, Alt formerede min Angst. Alskens msrke Tanker opstege i min Sjcrl. Hvad om Mesteren skulde glemme mig, og jeg maatte omkomme elendig i Luerne? Jeg fslte det maatte vel lilskrives min forfcerdelige Angst et scrrdeles hoesligt Knib i Maven. „Ha," tcrnkte jeg, „hvad nu om Mesteren, i Hjertet falsk, misundelig paa mine Kundfkabsfkatte, med Tanken om at rydde mig af Veien og fri sig selv fra al Fortrcrd og Msie, nn havde stcrngt

mig ind i dette Bur? Om denne uskyldshvide Drik selv den var Gift, fom han har listig lavet, for i sin Harm at stille mig ved Livet. Herlige Murr, endog i Dsdens Angst loenker du i Jamber, du glemmer ikke hvad du engang har loest i Shakespeare og Schiller!" Mester Abraham stak nu Hoveoet ind gjenncm Dsren og sagde: „Faren er forbi, mine Herrer, tager kun rolig Plads omkring Bordet og fe at faa tomme90 det Par Flasker Vin, I have vcrret saa heldige at finde i Hjsrneskabet; jeg for min Part vil begive mig op paa Taget en Stund og sprsite dygtig. Men stop, fsrst nwll jeg se hvad min gode Kat tager sig fore." Mesteren traadte helt ind i Stuen, aabnede den Kurv, hvori jeg fad indespcrrret, tiltalte mig med nogle venlige Ord, erkyndigede sig om mit Befindende, spurgte om jeg muligens skulde have Lyst vaa en stegt Fugl til, hvilket Alt jeg gjentagende Gange besvarede med ct Velklingende Mian, og strakte mig ret mageligt, Noget, som min Mester ganske rigtig opfattede som Tegn paa, at jeg var matt - enskcde at forblive endnu en Stund i Kurven; og han trykkede derfor Laagel paa igjen. Hvorledes mantte jeg ikke nu overtydes om de venlige Fslelscr, Mester Abraham ncerede for mig. Jeg burde sandelig have skammet mig over min uti dige Misrro, hvis det overhovedet var Passende for en Mand med Forstand at stamme sig. I Grunden, tcenkte jeg, kunde den frygtelige Angst, den lutter Ulykke anende Mistro vel ilte vcrre Andet end et Anfald af poetisk Svccrmcri, som er almindeligt hos unge, geniale Enthusiaster, der ofte ligefrem gjore Brug deraf som et berusende Opiums-Surrogat. Tenne Tante bero ligede mig aldeles. Neppe havde Mesteren forladt Stuen, fsr den gode Professor jeg lunde observere det gjennem en Spreckke i min Kurv saa sig om efter Kurven med mistroiske Blikke og gjorde derpaa Tegn til deI'i-c>ls3«oi' 91 Andre, som om han havde Noget vigtigt at aaben bare dem. Da talte han med saa lav Stemme, at jeg neppe vilde have opfanget et Ord, hvis ikke den Hs relse, Naturen har nedlagt i mine spidse Dren, var utrolig skarp. „Vide I, hvad jeg netop har Lyst til at gjore? - Vide I, at jeg gjerne gik hen til Kur- Ven derborte, aabncde den og stedte den forbandede Kat, som sidder deri og nu maaske i sin overmodige Selvtilfredshed forhaaner os alle, denne skarpe Kniv i Struben?" „Men hvad falder Dem ind, bedste Lothario," raabte en Anden, „De vil vel ikke ombringe den smukke Kat, vor brave Mesters erkleerede Yndling? Og hvorfor taler De saa sagte?" Professoren erkloerede nu, idet han vedblev med samme dcrmpede Stemme som fsr, at jeg forstod mig paa Alt muligt, at jeg kunde lcrse og skrive, at Mester Abraham vistnok paa en hemmelighedsfuld, ufor klarlig Maade havde bibragt mig Videnskaberne, saa at jeg, som Pudlen Ponto havde rovet for ham, bande poetiserede og forfattede - samt at Alt dette ikke skulde tjene den Skjelm af en Professor til An det, end til Bespottelse af vore mest fremragende Loerde og Poeter. „O," sagde Profcsfor Lothario med undertrykt Harme, „jeg fer paa Forhaand, at Mester Abraham, der allerede i fuldt Maal nyder Storheriugens Tillid, at han vil scette igjennem hvad det stal voere med92 Om Klltts 0F 681-68 tl>r den ulyksalige Kllt. Det Verst, stal De se, bliver nok bliver tilsidst Prosessor i 2Esthetik, holder Forelæs ninger LEschylos Corneille Shakespeare! jeg bliver gal! Ten Kal kommer til at rode i mine Tarme, og han har nogle insame Klser!" Alle bleve slagne af Forbauselse ved at hsre dette fra en Person som Hr. Lothario, Professor i Wsthe tik. Den Ene mente, det var en komplet Umulighed, at nogen Kat kunde leere at loese og skrive, da disse alle Videnskabers Elementer ndkrerve, nccstestcr en Kunst færdighed, som alene Mennesket kan tilegne sig, en vis aandelig Overlegenhed, man kunde gjerne sige For stand, der ikke altid er at troeffe hos selve Mennesket, Skabelsens Mesterstykke, end sige hos det gemene Foe! „Min Bedste," tog en Anden til Orde, og som det forekom mig i min Knrv en meget alvorlig Mand, „hvad kalder De da for det gemene F«? Der gives ikke noget gement Foe. Nedsunken i alvorlige Betragt ninger, fsler jeg ofte, kan jeg forsikkre Dem, den allerdybeste Respekt for Wfler og andre nyttige Dyre arter. Jeg fatter sandelig ikte, hvorfor et aimabclt Husboest, udrustet af Naturen med ypperlige Anlcrg, ikke skulde oplwres i Leesning og Skrivning; ja, hvorfor ikke et fondant lille Enbjckt skulde svinge sig op til Digter og Videnskabsmand. Vilde da det vcere Noget saa exempellsst? Paa tusind og en Nat, som er vor bedste historiske Kilde med pragmatisk93 Authenli, tor jeg ikke engang tocnke; men vil kun minde Tem, min Allerbedste, om den bestsvlede Kat, der udmcerkede sig ved sin Moelmodighed, skarpe For stand og omfattende Kundskaber." Af Gteede over denne en Kat tilksendte Ros, hvem en indre Slemme tydelig forstkkrcde mig maatte vcere min egen voerdige Stamfader, kunde jeg ikke bare mig for en to —tre Gange at nyse temmelig stoert't, Taleren holdt inde, og Alle saa sig da forbløffede om efter min Kurv. „Prosit, min Kswre." raabte endelig den alvor lige Mand, der sust havde talt og nu fortsatte: „Ta ger jeg ikke Feil, saa anfsrte Te, min dyrebare AZsthe tiker, cn vis Pudel ved Navn Ponto, der skulde have rsbet Dem Kattens poetiske og

videnskabelige Tendent ser. Dette bringer mig til toenke paa Cervantes's fortroeffelige Berganza, hvis allersidste Oplevelser, saavidt mig beksendt, cre blevne skildrede i en ny, hsist eventyrlig Bog. Ogsaa Deres Hund synes at frem byde et ret moerkeligt Excmftel paa Dyrenes Naturel og Dannelfesevne." „Men," tog den Anden til Orde, „min kjcere, dyrebare Ven, hvad er det vel for Erempler De kom mer frem med? Om Hunden Berganza taler so Cer vantes, der fom beksendt var Romaudigtcr, og For tællingen om den bestsvlede Kat er so et Barneeven tyr, fom Hr. Tieck vistnok har fremtryllet for vort Blik med en saadau Livagtighed, at vi nccsten kunde94 fristes til at tro det. De frcmfsrer altsaa tvende Digtere, som om dct skulde vccre alvorlige Naturhi storikere eller Psychologer. Nu ere Digtere Alt an det; de ere so alle afgjorte Fantaster, som udklcctke og traktere med alskens opdigtet Kram. Sig mig da, hvorledes kan De, et fornuftigt Menneske, appellere til Digterne for at faa bekrcrfttt, hvad der stoder an mod al sund Fornuft? Lothario er jo Prosessor i Msthe tik, og det er ikke saameget til at undres over om han engang in,ellem tager Munden for fuld, men De —" „Stop," fagde den Fsrste, „veer kun ikke faa ivrig, min Kjwre. Vetamk, at nåar Talen dreier sig om det Underfulde, det Utrolige, er dct just paa sin Plads at an fore Digterne; thi blot og bare Histori kere kjende Pokker ikke dertil. Ja, scmsnart det Under fulde skal gives en Form og foredrages som ren Vi denskab, vil Vevisct for en hvilkensomhelst Ersarings paastllnd allerbedst kunne hentes fra bersmte Digtere, Paa hvis Ord man trygt kan bygge. Jeg skal an fore og dermed bliver vel De, fom selv er en dyg tig Lccge, ganske tilfreds jeg stal cmfsre for Dem det Cxempcl, en beromt Lecge fremscettcr, naar han, i sin videnskabelige Fremstilling af den dyriske Magne tisme, sor uomtvistelig at klargjore Menneskets umiddel bare Rapport med den Verden belivende Aand og Tilstedevcerelsen af en vidunderlig Anelseskraft, paa bercmber sig Schiller og dennes Wallenstein, der siger : „I Livet gives slige Dieblit'ke og stige Slemmer95 derpaa kan ci tvivles" og san videre. De kan lccse det Bvrige i selve Tragedien." „Hoho!" tog Doktoren til Gjcnsvar, „Tc holder Tem itke til Sagen. De er kommen ind paa Magnetismens Gebet og er tilsidst godt istand til at paastaa, at ved Siden af alle de Vidundere, som staa Magnctisorcn til Ncm dighed, kunde han tillige optrcede som Lceremester for sensible og modtagelige Katte." „Nu," sagde den Fsrste, „hvem kan da vide, hvorledes Magnetismen virker paa Dyrene? Katte, som berre det elektriske Fluidum i sig, hvilket Te strax kan erholde Bevis for —" Idet jeg pludselig kom til at tccnke paa Mina, der saa bitterlig havde klaget over slige Forssg, hvilte nu ogsaa skulde anstilles med mig, blev jeg i den Grad forskrccklet, at jcg udstsdic et lydeligt Miau. „Ved Ortus og alle dens Rocdsler'." raabte Pro fessoren forfoerdet, „den Helvedes Kat horer os jo, forstaar os Mod i Livet med disse Hoender gjsr jeg af med ham." „De kan ikke vcere klog," sagde den Fsrste, „De kan i Sandhed ikke vcere klog, Hr. Professor. Aldrig vil jeg tillade, at man i ringeste Maade krcrnker Kat ten, som jeg alt har fånet usigelig kjcer, hvorvel jeg ikke kan glcede mig ved haus ncrrmere Vekjcndtskab. I Grunden man jeg tro, at De er jaloux Paa ham. fordi han fkriver Vers. Professor i Msthetik kan den lille gråa Mand aldrig blive, derover behsver96 De ikke at voere bekymret. Staar det ikke tydeligt i de crldgamle akademiske Statuter, at der i Fremtiden paa Grund af stedfundne Misbrug ingen TEsler maa ansa'tles ved Universitetet som Professorer; og lader ikke denne Forordning sig udstrække til Dyr af alle mulige Arter, fslgclig ogsaa til Katte?" „Lad saa vcere," sagde Professoren vrantent, „at denne Kat aldrig bliver hverken I6A6NB eller Professor i 3Esthetik som Skribent debatterer han om kort eller lcenge, finder for Nyhedens Skyld For liggere og Loescre og river os gode Honorarer vcek —" „Jeg for min Part," gjentog den Forst e, „sin der slet ingen Grund, hvorfor det skulde noegtes denne skikkelige Kat, vor Mesters elskværdige Vndling, at be troede en Bane, paa hvilken saa Mange uden Hensyn til Kald og Begavelse pleie at tumle sig. Den eneste Forsigtighedsregel, der maaste skulde vcrre at tilraade. var den, at man tvang ham til at lade sine skarpe Klser beklippe, til Sikkerhed for, at han aldrig saarer os, naar han rr bleven Autor." Alle reiste sig. Den ildesindede Professor greb efter Saren. Man kan tcenke sig min Stilling. Jeg var bestemt paa at ville voerge mig som en Love mod den mig tiltocnkte Bestemmelse, for evige Tider at klore mcerke den Ulykkelige, der fsrst kom mig noer; jeg gjorde mig foerdig til Sprang, saasnart Knrven blev aabnet. I dette Dieblik traadte Mesteren ind, og forbi var min Angst, der alt vilde stige til Fortvivlelse.97 Han aabnede Kurven, og ganske ude af mig selv, sprang jeg frem med et eneste San og pilede vild! forbi min Mester hen nnder Kakkelovnen. „Hvad Pokker gaar der af Tyret?" fpnrgte Me steren, idet han mislroisk betragtede de Andre, som stode ganske forlegne omkring og, plagede af en ond Samvittighed, ikke vare istand til at moele et Ord. San betamkelig min Stilling i Foengslet end var, saa solte jeg dog et indre Velbehag over, hvad

Pro fessoren havde yttret betrcrffende min formodentnge Lobebane, medens den levende Misundelse, han saa tydelig havde lagt for Dagen, glcedede mig overor dentlig. Jeg fslte allerede den lille Doctorhne Paa Panden, jeg faa mig alt i Tankerne paa Kathedret! Vilde ikke mine Foreloesninger blive hyppigst bessgte uf den videbegjcerlige Ungdom? Skulde vel en eneste Tjngling af milde Seeder kunne optage det ilde, hvis Professoren bad om, at Hunde ikke maatte medtages i Kollegiet? Ikke alle Pudler udmoerke sig ved samme venskabelige Gemyt som min Ponto, og disse Iceger folk med de lange nevhoengende Bren ere nn flet ikke til at stole Paa , da de med dannede Mennesker af min Slcegt stedse tillade sig en hsist noergaaende Op fsrfel, fotn tvinger os med Magt til de mest uartige Vredesyttringer, saasom Hvoesen, Kradsen, Viden o.s, v. Men hvor hsist penibelt maatte det ikke voere, om slige fatale Ussmmeligheder skulde indtrcefse paa hellige Steder jeg mener i Auditoriet! Det er98 mig saa trangt, Hjertet er ncer ved at sftrcrnges jeg formaar ikke, om end gjennemtrcrngt af de mest ophsiede Tanker, at nedstrive et Ord; jeg faar bryde af, faar tage mig en Tnr! Jeg vender tilbage til Skrivebordet; nu er jeg bedre. Men hvad Hjertet er fuldt af, lsber Mun den over med og vel ogsaa Digterens Pennefvids! Jeg har engang hsrt Mester Abraham fortælle, at der i en gammel Bog skulde findes Noget om et kurisst Menneske, hos hvem en besynderlig pecLanZ gjcerede i Livet og kun lod sig affondre gjennem Fingrene. Han lagde noget smukt hvidt Papir under Haanden og opfangede saaledes Alt, hvad dette stygge, urolige Vcesen behagede at afsondre, og kaldte saa dette elendige Produkt Leilighedsdigte, som han havde produceret af sit eget Indre. Jeg holdt det vistnok altsammen for en ondskabsfuld Satire; men vist er det, at en egen Fornemmelse, jeg kunde ncesten kalde det en Art aandelige Mavesmerter, til sine Tider farer mig lige ud i Poterne, som da maa nedskrive Alt, hvad jeg ramler. Saaledes gaar det mig i dette Vieblik; jeg faar gjerne Skade af det, forblendede Katte kunne endog blive vrede paa mig, ja lade mig fsle sine Klser; men det maa ud!" Samme Dags Formiddag havde min Mester uop hsrlig lcest i et tykt Foliobind; da han endelig paa scedvanligt Klokkeslet reiste sig og retirerede , lod han Bogen blive liggende opslaaet Paa Bordet. let Nu99 sprang jeg op begjcrrlig som jeg nu engang er efter Videnskaberne for i min Nysgjcrrrighed at erfare hvad det var for en Bog, som Mesteren saa ivrigt studerte. Det var gamle Johannes Kuuisvergers herlige Vcerk om samtlige Stjerners, Planeters og de tolv Zodiakaltegns naturlige Indflydelse. Jo, med Rette kan jeg kalde det et herligt, et fortrcrffeligt Vcerk; thi gik ikke under Lcesningen alle min Tilvcerclses, min jordiske Vandels gaadefulde Vidundere op for mig som et Lys? Ha, medens jeg skriver dette, flam mer over mit Hoved den herlige Stjerne, der i for troligt Sleegtskab lyser ind, lyser ud af min Sjcel! ja paa min Pande foler jeg den langhalede Komets glsdende, brcrndende Straaler ja, jeg er selv den funklende Halcstjerne, det himmelske Stjerneskud, som i Glorie-Glands drager profetisk gjennem Skyerne. Ligesom Kometen fordunkler alle Stjernerne, faa for fvinder ogfaa I skjuler jeg blot ikke mine Gaver under en Ekjcrppe, men lader mit Lys tilbsrlig frem skinne, hvilket jo dependerer ganske af mig felv ja, saa forsvinder I Alle i dybeste Morke, I Katte, andre Dyr og Mennesker! Men til Trods for de gud dommelige Funker, som fremstraale af mig, halcfor synede Aand, deler jeg dog ikke alle Dsdcligcs Lod? Mit Hjerte er for stort, jeg er en altfor folende Kat, gad gjerne i al Gemytlighed flutte mig til de Svage, og geraader derved kun i Vedrsvelse og Kum mer. Thi maa jeg ikke overalt erfare, at jcg staar100 ene i Verden, som i en Udsrk, da jeg ikke tilhorer den nuværende Tidsalder, men en tikkommende med langt hsiere Kultur; da der ikke sindes en Moderssjeel, som tilborlig sorstaar at beundre mig? Og dog skjen ker det mig saamcgen Gloede, at blive dygtig beundret; ja, selv unge, gemene, udannede Kattes lidet skjsnfomme Nos gjsr übeskrivelig godt. Jeg sorstaar at bringe dem rent ud af sig af Forbauselse; men hvao hjcrlpcr vel det? Meo den stsrste Anstrengelse erc de ikte istand til at trcrffc den rette Lovbafuutone, hvormcget de end fkrige Miau Miau! Paa Efterslægten faar jeg tenke; den seettcr nok Pris paa mig. Om jeg nu skriver et filosofisk Vcrrk, hvem formaar vel at gjennemtrccngc min Aands buudlssc Dyb? Digter jeg et Skuespil, hvor findes vel de Skuespillere, der skulde vcerc vorne til at opfore det? Indlader jeg nug paa andet lncrocrt Arbeide, skriver jeg til Erem pcl Zlesccnsions-Artiklcr, Noget fom passer ganske for trinlig for mig allerede af den Grund, at jeg er hcc uc: hsit over Alt, hvad der hedder Digter, Forfatter, Kunstner; henstiller jeg mig felu paa famme Tid, vistnok fom uopnaaeligt Monster, fom et Fuldkom menheds Ideal hvorfor ogsao, jeg er den Eneste, der kan udtale en kompetent Dom hvem formaar vel at fvingc sig op til mit Standpunkt, til at dele mine Anskuelser? Findes der vel Poter eller Hocnder, som crc vcrrdige til at lccgge mig den velfortjente Laur bcrrkrands om Tindingerne? Men hvad det cmgaar101 ?r der nok altid Naad forhaanden: jeg gjor det selv og

lader dem faa smage mine Klser, der muligens fordriste sig til at rykke i min Tigterkronc. Ter cxistercr vel slige misundelige, stadcsroc Ba-sticr. jeg drommcr jo ofte om. ar jeg bliver angreben as dem, og i den Tanke, at jeg maa forsvare mig,, farer jeg mig selv i Ansigtet med mine skarpe Baabcn og van sirer jammerligen mtt skjonne Physiognomi. Ten eedle Sclvfolelse gjor vel sit til, at man bliver noget mistroisk af sig; men det kan vel ikke anderledes. Holdt jeg ret ikke nyligt for et hemmeligt Angreb paa min Borgerdyd og Fortrwfsclighed, da den nnge Ponto med endel Pudelungdom i Poterne, snakkede vcrk paa Garen om Tagens sidste Begivenheder uden at tage mindste Notits af mig, omendstjondt jeg sad, neppe ti Skridt 'ifra ham, rolig og beskeden paa min Herres Kjelderlugc. Tet crrgrcde mig lkke lidet, at Fanten, da jeg senere gjorde ham Bebrcidclser for dette, vilde pcmstaa, at han virkelig slet ikke havde lagt Merrke lil mig. Men nn er det Paatide, at I, en skjonnerc Ef terverdens mig bcflcrgtedc Ejcrle atl jeg vilde fcm ajcrne, at denne Efterverden befandt sig midt oppe r det Ncrrvarcnde og havde ret passende Tanken om Mnrrs Storhed samt udtalte disse Tanker hoit og lydeligt med en saa gjennmttrccngendc Rost, at Intet skulde hores for det frygtelige Ekrig at I, ,'iger jeg, erfare Noget videre om, hvad der tildrog sig med102 Eders Murr i hans Ungdomstid. Pas kun paa, godt Folk, nn iudtrcrder et mcrrkocerdigt Livsmoment. Martsmaanedens Idns var indtruffen. For årssolens mildt oplivende Straaler faldt velgjsrende paa Taget, og en fagte Ild broendte i mit Indre. Allerede for et Par Dage siden var jeg bleven plaget as en vidunderlig Uro, en ukjendt, übeskrivelig Lcrng fel; nu blev jeg roligere, dog kun for snart at geraade i en Tilstand, fom jeg aldrig havde kunnet ane! Ud af en Tagluge i min umiddelbare Ncerhed steg der net og sirligt en Skabning frem ak! gid jeg blot formciaede at udmale den Hulde! Hun var klcrdt i Hvidt, kun en liden Hue af fort Flsiel bedækkede den yndige Pande, medens de nydelige Ben stjnltes af smaa sorte Strsmper. I de deiligste grces grsnne Vine funklede en dcempet Ild, de fint tilfpid fedc Orer lod ane, at i hende boede Dyd og For stand, medens Halens bslgcnde, krufende Vevcegelfer viste Gratie og kvindelig Anstand. Det hulde Vcrsen lod ikke til at blive mig vaer: hun saa ctVieblik op til Solen, blinkede med Vinene og nyste lidt. O den Tone! den fik mit Bryst til at bceve, min Puls bankede voldsomt Blodet susede gjennem Aarerne mit Hjerte var ncrr ved at sprcrn ges en uncrvnelig, halv smertefuld Henrykkelse, som bragte mig ud af mig selv, brsd endelig frem i det lcrnge tilbageholtde Miau! som jeg udstsdte. Hastigt vendte den Lille sig om, tilkastede mig et Blik; Skrcrk103 barnlig Undseelse i Oincne. Usynlige Poter rev mig hen til hende med uimodstaaelig Kraft ; men idet jeg sprang lss mod den Hnlde for at trykke hende til mig, var hun som et Lyn bag Skorstenen og for svunden! Fuld af Harme og Fortvivlelse rendte jeg som en Besat omkring paa Taget og udstsdte i etvcek de ynkeligste Toner; men Alt forgjeves hun kom ikke mere tilsyne! Ha! hvilken Tilstand! Bid vilde smage mig, jeg voemmedes for Videnskaberne, jeg gad hverken lcrse eller skrive. „Tu Himmel! raabte jeg den fslgende Dag, da jeg overalt havde ssgt efter den Hulde paa Taget, paa Loftet, nede i Kjelderen, i alle Gaardens Gange og Afkroge, og nu vendte trsstcslss hjem, da saagar, idet jeg kun havde Tanken for den Lille, endog den stegte Fist, Mesteren satte hen for mig til Middag, nidstirrede paa mig fra Fadet med hendes Sine, saa at jeg raabte i Henrykkelsens Vanvid: „Er det dig, Tilbedte?" og slugte den paa Flekken — ja da brod jeg nd: „Him mel, o Himmel! skulde det vcrrc Kjccrlighed?" Jeg blev dog roligere i mit Sind; jeg besluttede, som det ssmmer sig en grnndlcerd Kat, at komme paa det Rene med min Tilstand, og begyndte paa stallende Fod, stjsnt ikke uden adskillig Anstrengelse, omhyggelig at studere Ovids cis 2,rrs Kiuancli samt ogsaa Man sos „Kunst at elske;" men ingen af de i ncebnte Veerker anfsrte Kjendemoerker paa Forelskede vilde rigtig passe paa mig. Ttlsidst gik det pludselig op for mig,104 »'lnvi' KoilliNS!- ast Usus MB6 Bin ?orUbslBS. at jeg i et eller andet Skuespil 5 havde lcest, at et ligegyldigt Sind og et vildt, forvoret Skjcrg skulde vcrre sikkre Kjendetegn paa forlibte Personer. Jeg kastede et Blik i Spejlet. Milde Gud ! mit Skjceg' var jo vildt og forvoret! mit Sind et as de ligegyldigste!" Da jeg nu vidste, at det i Et og Alt havde sin fulde Rigtighed med min Forlibelse, kom der Trsst i min Sjoel. Jeg besluttede titbsrligen at styrke mig med Mad og Drikke og derpaa at opssge den Lille, da hele mit Hjerte hang fast ved hende. En sod Anelse forkyndte mig, at hun netop havde taget Plads udenfor Gadedoren. Jeg ilede nedover Trappen og fandt hende virkelig! O, hvilket Gjensyn! Mit Bryst svulmede hsit af Henrykkelfe, af Kjcerlighedens nnervne lige Fryd. Miesmies (saaledes hed nemlig den Lille, fom hnn fenere felv fortalte mig) Miesmies havde indtaget den sirligste Stilling paa Bagbenene, og pudfede sig, idet hun med Poterne gjentagne Gange behcrndig foer hen over Kinderne, Vrerne, o. f, v. Med hvilken übeskrivelig Unde bessrgede hnn ikke for mine Dine Alt,

hvad Renlighed, Elegance gjorde nsdcnt ; hun troengte sandelig ingen usle Toiletkunster til at forhsie de yndigheder, Naturen saa rigelig havde fkjcenket hende! Mere beskeden end tilforn neermede jeg mig, satte mig ved hendes Side! Hun flygtede * illSiiLr "H,? I!Ks It," ?166i8105 ikke, men betragtede mig med forskende Blikke og slog derpan Vinene ned. „Hulde," begyndte jeg sagte, „vcrr min!" „Forvovne Kat," svarede hun for legent, „hvem er du da? Kjender du mig? Dog er du oprigtig, som jeg er det, og sandru, saa sig og svcrrg, at du holder af mig. geistre!, „ved alle Orkus's Rcrdfler, ved den hellige Maane, ved samtlige Stjerner og Planeter, som i denne Nat komme til at skinne, saafremt Vciret tilla der det, sværger jeg, at jeg elsker dig!" „Vgsaa jeg dig," lcrspede den Lille og bolede i jomfruelig Undseelse Hovedet hen til mig. Jeg skulde netop med al Inderlighed ompote hende, da to kjcrmpestore Katte med djecvetst Knurren styrtede Iss paa mig, tilklorede mig hccslig og vcrltede mig ovenikjsbet i Rendestenen, saa at det smudsige, stinkende Skyllevand slog over mit Hoved, Det var med Nsd og Neppe jeg fik reddet mig fra de blodtsrstige Vcrsticr, som ingensomhelst Agtelse havde for min Stand; og med et hjerteskæ rende Angstskrig pilede jeg op over Trappen. Da Mesteren fik Vie paa mig, raabte han hjertelig leende: „Bevares, Murr, hvor du ser ud! Haha! Jeg mcer ker nok hvad der er hcrndt, du har vccret paa „Galei," min Bedste, har villet spille den i Kjcrrlighedens La byrinther omkringtumlende Kabaler, og det er nok ikke gaaet saa ganske efter Dnske!" Og dermed brsd Mesteren til min ikke ringe Mrgrelfe paanyt ud i en fkoggrende Latter. Mesteren106 havde ladet fylde cl Fad med lunkent Vand, dyppede mig uden Omstoendigheder ned deri, hvorved jeg for lnttcr Nysen og Hosten ncer havde mistet baade Syn og Hsrelse, indsvsbte mig omhyggelig i Flanel og lagde mig scm i min Kurv. Jeg var halv be vidstlss af Harme og Smerte og kunde ikke rsre et Lem, Endelig begyndte dog Varmen at virke velgjs rende paa mig; jeg fsltc hvorledes Tankerne alt gjorde Tegn lil at ville ordne sig. „Ha," klagede jeg hsit, „atter igjen hvilken bilter Skuffelse! Dette er alt saa den Kjcrrlighed, jeg har hort saa herligen besjunge, som skal vcrre det Hsieste, som skal opfylde vort Bryst med en navnlss Fryd, som stal flytte os lige op i Himmelen ! Ha ! mig har den kastet uo i Ren destenen! Jeg betakker mig fandelig for en der ikke har skaffet mig Andet end Bid, et afskyeligt Vad og nederdrægtig Indsvsbning i usel Flanel!" Men neppe var jeg atter kommen paa Benene, fsr Miesmies paanyt svcrvede uophsrllgt for mine Vine,, og jeg med Forfærdelse blev vaer thi ret vel min dedes jeg den udstaacde Beskjcrmmelse at jeg frem deles var forlibt. Med al Magt tog jeg mig men og lcrste vel ester som loerd, fornuftig Kat i min Ovid, da jeg huskede i amaucii ogsaci at have stsdt paa Recepter mod Kjcrrlighcd. Jeg lcrste Versene: Oeclit amor rebus, ro 3 tutug eri3!107 Med fornyet Iver vilde jeg ifslgc denne Forstrift kaste mig over Videnskaberne; men Miesmies hoppede om paa hvert Blad, kun om Miesmies tcrnkte lceste - strev jeg! „Autor," tcrnkte jeg, „har nok «mattet mene andet Arbeide," og da jeg af flere vel villige Katte havde faact hsre, at Musejagt skulde af give en scerdeles adspredende Fornoielse, var det vel muligt, at under rsduZ ogsaa Musejagt turde bcere indbefattet. Jeg begav mig derfor, faasnart det var blevet msrkt, ned i Kjelderen, og streifedc gjennem de dunkle Gange, idet jeg sang: „I Skoven jeg sniger mig sagte og vild, paa Skuldren det spcrndte Gevcer." Ha! istedetfor det Bildt, jeg havde ventet at jage, stuede jeg virkelig overalt hendes hulde Billede, ud af de dybeste Grunde traadte det overalt blcrn dende frem! Og dertil star den hvasfe Elskovssmerte mit altfor let bebcrgte Hjerte!" Og jeg sagde: „Scrnk paa mig de hulde Blikke, du jomfruelige Morgen skin! Og som Brud og Brudgom vaudre Murr og Micsmies salig hjem," Saa jeg talte, frydefuld og stcerk, i Haab om Seirens Pris. Arme! med omtaaget Oie, skye Kat flux flsi fra Taget ind! Saa blev jeg da, Beklagelsesværdige, stedse mere og mere forelsket, en fiendtlig Stjerne syntes til min Fordærvelse at have vakl Kærligheden i mit Bryst. Idet jeg kjoekt satte mig op imod min Skjcrbne, faldl jeg paanyt rasende over Ovid og lceste Versene : NxiZs 02,11t6t, 81 ezt LIN 6 vocs yuella, 6i6icit c1i«162.8 l^ram.108 „Ha," raabte jeg op til hende ftaa Taget! „Ha, jeg finder hende nok igjen, den Hulde, der hvor jeg fsrste Gang fik se hende; men synge skal hun, ja synge, og kommer hun saci frem med en eneste falsk Node, saa er jeg reddet, kureret." Himmelen var klar, og Maanen, ved hvilken jeg havde tilsvoret Miesmies evig Kjcrrlighed, skinnede virkelig, idet jeg kiattrede op Van Taget, for at lure paa hende. Lernge ventede jeg forgjcrves, og mine Suk bleve til lydelige Kjcrr lighedsklager. Endelig istemte jeg en liden Sang, til den ve modigste Melodi, omtrent som fslger : Se saa, min vecrdige Lcrscr! en brav Tigter behsver hverken at vandre gjenncin dustende Skove eller sidde ved rislcnre Veckke; han tccnker sig til109 sin gyngende Vove, og i denne Vove skuer han du Alt, hvad han vil, og fynger derom naar og hvor han vil. Skulde Nogen

geraade vel meget i For banselse over den store Fuldkommenhed i disse Vers, saa vil jeg beskedent tilfsie, at jeg netop befandt mig i Ertasc, i en forelsket Begeistring; og nu ved jo Enhver, at den, der angribe« af Kjcerlighedsfebcr, om han end ellers neppe kan fan Fryd til at rime paa Dyd og Hjerte paa Smerte, om han, siger jeg, til Trods for alle Anstrengelser, slet ikke kan komme paa disfe just ikke sjeldne Rim, pludselig faar Digter evnen tilsendt og lader fremvceldc de ypperligste Vers,, ligesom En, der pines af Forljslclse, unuodstaaclig udbryder ien voldsom Nysen. Denne ErMse, som ogsaa prosaiske Naturer tildels maa gjennemgaa, har man Meget fortrcrffetigt at takke for, og det er rsrende at se, hvorledes endog menneskelige Miesmieser, der just ikke udmcerke sig ved synderlig en Tid tang derved erholde et misundelfcsvcerdigt Ry. Hoen der nu Saadant med det tsrre Troe, hvorledes gaar det vel da med det grsnne? Jeg mener, at naar allerede elendige Prosaister blot ved Kjoerlighed tunne omskabes til Digtere, hvad maa da vederfares den virkelige Digter paa dette vigtige Livsstadium? Velan! Jeg sad saamcrn hverken i en duftende Skov eller ved en rislende Bock; jeg befandt mig flet og ret Paa et hsit, nsgent Tag den Smule Maane skin var ucppe engang Omtalen vcerd og dog an110 VstragtuiiiF over orgst raabte jeg i hine mesterlige Strofer Skove, Bcekke og Vover og tilsidst ogsaa min gode Ven Ovid om at hjoelpe mig, om at staa mig bi i denne min Kjcrr lighedsnsd. Det faldt mig noget vanskeligt at finde Rim paa min Slcrgts velklingende Navn Kater; selv i Henrykkelsen formanede jeg ikke at anbringe det saa almindelige „Vater;" men da jeg tilslut virkelig fandt paa Rim, bar det atter et staaende Bevis for min Sloegts übestridelige Fortrin fremfor Menneskeracen, da der som bekjendt ikke gives noget Ord, som rimer Paa Menneske, hvorfor det, fom en eller anden Spsge fugl af en Theaterstribent allerede har bcmcrrket, er et urimeligt Dyr. Jeg derimod er et rimeligt. Ikke forgjcrves havde jeg anslaaet de smertefuldt vemodige Toner, ikke forgjcevcs befvoret Skove, Vockke, Maane stinnet, at fsre mine Tankers tilbedte Skjsnne hen,til mig. Bag Skorstenen kom den Hulde trippende frem med lette, yndige Skridt. „Er det dig, kjaere Murr, der synger saa vakkert?" Saa tilraabte mig Miesmies. „Hvad," gjentog jeg med glad Forundring, „du skulde kjeude mig, fode Vcrfen?" „Ak, ja!" sagde hnn, „du behagede mig strax ved fsrste Biekast, og det gjorde mig i Sjoelen ondt, at mine to uartige Fcrttere saa übarmhjertigt skulde vcelte." „Lad os kun tie om denne Vcrlten, kjoere Barn," afbrsd jeg hende, „o, sig at du virkelig elsker mig!" „Jeg har erkyndiget mig," vedblev Miesmies, „om dine huslige Forholde og har erfaret, at du stal hedde Murr111 og faar hos en meget velvillig Mand ikke alene dit rigelige Udkomme, men nyder tillige alle Livets Bekvemmeligheder, ja snskede gjerne, om saa skulde vcere, at dele disse med en sm, tro Gemalinde! O, jeg elsker dig usigelig, bedste Murr!" „Gode Himmel!" raabte jeg i stsrste Henrykkelse, „er dette muligr, er det en Drsm, er det Virkelighed? O, hold dig blot hold dig blot, Forstand; spring da ikke tvers af for mig ! Ha! er jeg endnu vaa Jorden? Sidder jeg endnu vaa Taget? Svcever jeg ikke i Skyerne ? Kan jeg endnu vcrre Kater Murr? Er jeg ikke hellere Manden i Maanen? Kom til mit Bryst, Hsitelskede dog sig mig forst dit Navn, min Skjsnne." „Jeg hedder Miesmies," lcespede den Lille ssdt i rsrende Undseelse og satte sig fortrolig ved min Side. Hvor hun var smuk! Som Sslv gliudsede i Maanestinnet hendes hvide Pels, og ud af det deilige grsnne Vinepar straalede en smcegtende Ild. Du elsker mig altsaa, huldeste Miesmies? O, gjentag det tusinde Gange, pandet jeg kan geraade i end stsrre Henrykkelse og udkramme alt det Vrsvl, som passer sig for en af den dygtigste Romanforfatter skabt Kjcerlighedshelt ! Men Bedste, du har alt mcrr tet mit forbausende Aulceg til Sang samt ogsaa min Kunstnerfcrrdighed deri; skulde du have Nogei imod, min Kjcrre, at opvarte med en liden Solo?" „Ak!" svarede Miesmies, „ak, min elskede Murr! vistnok er ogsaa jeg ikke saa ganske ukyndig i Sang, men du112 ved jo, hvorledes det pleier at gaa unge naar de for fsrste Gang skulle ovtrcrde for Mcstere og Kunsttjendere! Struben vil ligesom tilsusres af Angst og Forlegenhed, og de skjsnneste Toner, Triller og Mordenter blive paa den mest fatale Maade sid dende fast i Struben ligesom Fiskeben. At synge en Arie er under faadanne Omstcrndighcder en komplet Umulighed, hvorfor det ogsaa er Skik og Brug at gjsre Begyndelsen med en Duet. Lad os da sorssge med en tiden Duet, min Kj«re, hvis ikke du har No get derimod!" Dette fandt jeg ganske i sin Orden. Vi istemte strax den rsrende Duet: „Ved forste Oie kast mit Hjerte mod dig flsi, o. s. v. o. s. v." Mies mies begyndte noget frygtsomt, men blev dog snart opmuntret af min kraftige Falset. Hun havde et nydeligt Organ, hendes Foredrag var asrundet, blsdt, fint, kort sagt hun viste sig i Et og Alt som en dyg tig Sangerinde. Jeg var henrykt, ihvorvel jeg maatte indse, at den gode Hr. Ovid atter havde ladet mig i Slikken. Da Miesmies med cantars saa glimrende havde bcstaaet Proven, var clrorclas wnZere derefter en smal Sag, og jeg

behsvcdc ikke engang at bede om Guitarren. Miesmies sang nu med en sjeldcn Foerdighed, med nalmindeligt Udtryk, med allerhsicste Gratie, den Velbekjendte: "Di tanti x>slMi sto., 6tc." Fra Reci tativets heroiske Kraft haevede hun sig let og sirligt til den i Sandhed kattcstrle Mildhed i Andanten. Denne113 Arie lod til at vcrre ligesom skreven for hende, scm at ogsaa mit Hjerte strs.nmcde over, og jeg ma.Ute udbryde ict lydeligt Glcrdcsskcig. Ha! Med denne Arie maatte jo Micsmies begeistre en hel Verden Il somme Katlesja-le! Nu istemte vi atter en Tuet, denne Gang fra en splinterny Opera, som ligeledes lykkedes os upaaklagclig, da den syntes helt og hol dent at vcrre skreven for vore Etcmmcr. Te himmelske Nulader strsimucde herlig fra vort Indre, da de for dctmeste bestode as kromatiske Intervaller. Ved denne Anledning kan jeg sorrestcn bcmcrrke, at vor Elccgt helt igjenncm er kromalisk, og at den Kompomst, der agter at komponere for os, vilde gjsre ret, om han indrettede stue Melodier og forsvrigt Alt andet kro matisk. Uheldigvis har jeg glemt Navnet paa den i Eandhcd fortræffelige Mester, som har komponeret denne Tuet; det var cu brav Ejccl, cu Komponist efter mit eget Tind. Medens denne Sang blev forcdrageu, Var en sort, velvorcn Kat stegen op paa Taget og gjennem borede os nu med funklende Blikke. „Veer Te kun saa god, bedste Ven, at holde Tem fmnkt herfra," tilraabte jeg ham, „ellers klorer jeg udcu Omstcrndig heder Diucne ud paa Tcm og pnfser Tcm ued fra Taget; men vil De i al Gemytlighed slnttc Tem til os og vcrre med at synge, er der Intet ivcicn." Jeg kjcndte nemlig den sortklædte Mand som en dyg tig Bassist og sorcslog derfor, at der skulde synges114 en Komposition, som jeg rigtignok ikke gjorde faa meget af, men som passede ret godt til den mrrforc staaende Skilsmisse med Frskeu Miesmics. Vi sang: „Skal jeg, o Kjcrre! ei mere dig se?" Men neppe havde jeg og den Sorte af alle Kraeftcr for filtret, at Guderne nok vilde bevare os, da et fvcrrt Stykke Tagsten foer fufende imellem os, og en gru opvækkende Rost udraabte: „Bil det fordsmte Katte pak holde Flabben!" Vi rendie, forfulgte af den grccsfelige Dsdsangst, vildt fra hverandre ned paci Loftet. O, de hjertelsse Barbarer uden Kunst sands, der ikke engang sig rsre af Kjecrlighedens vemodige Klager, og som kuu ruge over Heevn og Dsd og Fordcrrvetse ! Som sagt, det, som skulde fri mig ud af min Kjoerlighcdspine, styriede mig kun fcmmegec dybere ned j den. Micsmies var i den Grad mi'Mlsl, at vi begge formanede Paa det Genialeste at fantasere med hinanden. Tilsidst foredrog hun mine egne Melo dier med Ypperlig Effekt; derover var jeg nu rent ud foerdig til at blive forstyrret og ted noget ganske for skrækkelig i min Kjarlighedskval, saa at jeg blev bleg, mager og elendig. Endelig, endelig, efter at jeg rig tig tilgavns havde grcemmet mig, fandt jeg paa det sidste, hvorvel fortvivlede Middel nl at kurere mig for min Kjoerlighedssyge: jeg besluttede at ville tilbyde min Miesmies Pote og Hjerte. Hnn slog lil, og saasnart der var bleven et Par af os, mocrkede jeg"HII«3 iBt -lvisckLi-KainlNDn : DiTi-Zt , nn<l 8o^al." 115 ogsaa, hvorledes mine Kjcerlighedsveer med Et for suandt. Steg og Melkesuppe smagte mig atter for træffelig, jeg gjenvandt mit joviale Hnmsr, Skjcrgget kom i Orden, min Pels fik sin gamle smukke Glcmds igjen tilbage, da jeg nu mere end for lagde mig cftcr mit Toilette, hvorimod Micsmies flet ikke gad pudse sig. Ikkedestomindre sik jeg nogle uvssgtc Vers istand om Miesmies, hvilke bleve saameget smuttere og hjerte ligere, eftersom jeg. alt mere og mere skruede op mit Svcermeris spcendte Udtryk, indtil det syntes at have naaet sin yderste Grcendse. Tilsidst dedicerede jeg den fromme Sjal et temmelig voluminost Biud og havde saaledes i litercer-crsthetisk Henseende gjort Alt, hvad der med Villighed kan fordres af en honnet, hjertensforlidt Hankat. Forresten forte vi, jeg og min Miesmics, paa Straamatten foran Mesterens Dsr, et husligt, stille og ret lykkeligt Liv. Dog hvilken Lykke hernede kan vel siges at vecre af nogen Varig hed! Jeg markede snart, at Miesmies var adspredt i min Nccrvcerclse, at hnn, uaar jeg tiltalte hende, suarede med alskens meningslsst Vrsvl, at dybe Suk undstap hendes Vryst, at hun kun gad synge de mest smcrgtende Kjarlighcdsviser, ja, at hun lilsidst lod til at vcere ganske mat og syg. Spurgte jeg nu hvad der feilede hende, saa klappede hun mig vistnok paa Kinden og svarede : „Intet, flet Intet, min gode, kjcrre lille Pappa;" men dette syntes jeg nu flet ikke om. Ofte ventede jeg lcengfclsfuld paa Straamatten,116 ssgte faa oppe Paa Loftet, ncde i Kjcldercn forgjcevcs efter hende; og fandt jeg hende da tilsidst og gjorde hende snune Vebreidelser, saa fik jeg til Undskyldning, at i hendes nuvwrende Tilstand vare lange Ture hende ganske unndvcrrlige sor Helbrede», ja at en Kattelcrge snagar siccrkt havde tilraadet en Vadereise. Dette syntes jeg heller ikke om. Hnu har nok maattct mecrke min LErgrelfe, thi hun fandt for godt nersten at kvoelc mig med Kjeertegn ; men selv i disse Kjccr tegn var der Noget fremmed, besynderligt, jeg for maar ikke ncrrmcre at forklare det, der snarere afkjslc de end opvarmede mig; og dette syntes jeg ligcsaa lidet om. Uden at crndse, at denne min Micsmics's Opssrsel knnde

have sin egen Grund, mccrkcde jeg blot, hvorledes den sidste Gnist af Kjcrrlighcd lidt efter lidt udslukkedes, og at jeg i hendes Nccrhcd blev pla get cif en drcrbende Kjcdsomhcd. Jeg gik derfor min Vci og lod hende gaa sin; men traf vi tilscrldigvis sammen paa Straainalten, saa gjorde vi hinanden de allcrkjeerligste Vebreidelser, blcve derefter de smmeste LEgtescCllcr og bcsjungcde det fredelige Liv, vi forte med hinanden. Det begav sig, at den sorte Bassist engang be ssgte mig paa min Herres Kammer. Han talte i afbrudte, hemmelighedsfulde Ord, spurgte da heftigt, hvorledes jeg levede med min Micsmics kort, jeg mcerkede vel, at den Sorte havde Noget paa Hjerte, som han tcrnkte at aabcnbare mig. Endelig slap det117 da ud. En Yngling, der havde tjent i Felten, var nu vendt tilbage og fortcerede i Ncrrhcdcn en liden Pension, bcstnaende af Meden og andet Madaffald, som en derboende Spiscvcrrt var gaact ind paa at udrede. Smuk af Figur, bygget som en Herkules, hvortil endnu kom, at ban bar en rig, udenlandsk Uniform, sortcgraa og gul, og sor udvist Tapperhed van Slagmarken (han havde nemlig i Spidsen for nogle fem Kammerater villet rense en hel Kornlade for Rotter og Mus) Var dccorcret med Stegtflesk-Ordcncns Storkors, gjorde han uhsrt Lykke hos alle Koner og Piger i Omegnen, Alle Hjerter flsi ham imsve, naar han viste sig Paa Promenaden, kjock og bold, det stolte Hoved rask iveiret og kastende fyrige Blikke omkring sig. Tette Individ havde, fom den Sorte paa Wrcsord sorsittrcde, dsdelig forelfkct sig i min Miesmies; ogfaa hun var kommen ham imsde med en ligesaa hcflig Tilbsictighed, og det var des værre lun altfor vist. ru de hver Nat havde sine hemmelige Stcrvnemsdcr bag Skorstenen eller nede i Kjeldercn. „Det undrer mig, bedste Ven!" sagde den Sorte, at De med al Deres Sagacitct ikke forlocnge siden skulde vocre kommen efter det; men forlibte Mgte fcrller cre som oftest stokblinde, og det gjsr mig hjer telig ondt som Ven at macttte nabne Deres Sine, da jeg ved, hvor komplet De cr forgabet i Deres fortrccffclige Gemalinde."118 „O Muzius!" lsaaledcs hcd den Sorte) raabte jcg, „om jeg er forgabet, om jeg er forelsket i den ssde Forrcrdcrfke! Jeg tilbeder hende jo, min hele Ezistcns gaar oft i hende! Nci, hnn kan ikke have gjort det, den trofaste Sja-l! Muzius, du soartpclsede Mresskjcrndcr, tag det til Lon for din skammelige Udaad!" og jeg svc»'g den kloforsynede Pote iueiret. Muzius saa venlig paa mig og gjentog gansle rolig: „Vcrr kun ikke saa ivrig, min lille Herre. De deler mange fortrcch'elige Folks Lod; overalt huser den elen digste Vankelmodighed og, beklageligt at sige, istrr hos vor bersmmcligc Slcrgt." Jeg lod den oploftede Pote atter falde, hoppede et Par Gange i vild For tvivlelse mod Taget og skreg da som en Besat: „Skulde det Uccre muligt! O Himmel! Jord! hvad mere? stal jeg tage Helvede med? Hvem har gjort mig det Puds? Den svartgraagule Kat? Og hun, den fode Gemalinde, for saa tro, saa huld, skulde hun fuld af djecvclsk Vedrag kuune foragte den, der ofte, vugget ved hendes Bryst, har beruset sig i Elskovens ssdeste Drsmme? O flyder, flyder I Taarer, flyver over den Utaknemmelige! Potz tauscnd Dounerwctter, dette gaar s'gu ikke an! Deu brogede Satan bag Skorste» nen! gid Potter tage ham!" „Lad De Dem kun berolige," sagde Muzius, „De overgive Dem i Deres Kval altfor meget til Raseri. Som Deres sande Ven vil jeg nu ikke lam gere forstyrre Dem under Deres behagelige Fortvivlelse.119 Skulde De i Deres Trssteslsshcd maafte onske at gjore det af med Dem, saa staar en Portion Rotte krudt til Tjeneste; jeg skulde dog fraraade det, da De er en hsist charmant Kat, og det vilde vcerc en Hjer tens Synd , om Deres unge Livstraad pludselig blev siaarcn over. Trost De Dem, lad Micsmics smult lede sin Vei. I Verden er der rigelig Forsyning as de yndigste Kattcmser. Adieu, miu Bedste!" Og meo disse Ord Pilede Mnzius afstcd gjennem den just oplukkede Dsr. Da jeg nu, liggende rolig under Kakkelovnen reflekterede over de Opdagelser, Katcr Muzius havde gjort mig . sslte jeg Noget rsre sig i mit Indre, lige som en skjult Glcrde. Jeg vidste nu, hvorledes jeg egentlig stod med min Miesmies, og nu var der idet mindste bleven en Ende paa den kvalfulde Uvished. Men havde jeg nn for Velanstcrudighedcns Skyld vist tilbsrlig Fortvivlelse, saa troede jeg, at samme An stændighed ogsaa maattc fordre, at jeg ssgtc at komme den Svartgraagule Paa Livet. Jeg belurede fslgclig ved Nattetider det forelskede Par bag Skorstenen og soer med Oldene: „Du djcr velskc, bestialske Forrcrdcr!" rasende los paa miu Med beiler. Men han, der i Styrke og Vchcendighcd var mig langt overlegen, som jeg dcsvoerre altfor sent op dagede, greb mig fast som en Skruestikke og efter at have tildelt mig en saadan Portion Orefigener, at jeg maatte bode med en klækkelig Del Pelsv«rk, pilede120 slNi-k6?iF B? mpatKi insNaiu derfra. Micsmics var besvimet; mcn da jeg ucrr lncde mig hende, focr hun pludselig ivcirct og sprang ligcsaa bchandig som hendes Elsker ucd Pan Lostet. Stiv i alle Lemmer og med blodigt Ansigt sneg jeg mig Moret ned til min Herre og forbandede i Hjertet den fatale Tanke, at ville konservere min 3Eec ; holdt det ogsaa for ingen Skam, at overlade Miesmies med Hnd og Haar til den Svartgraagule. Hvilken fiendtlig Skjcrbne!

tcrnkte jeg ved mig selv. Den himmelsk-romllntiske Kjcerlighed crpedcrcr ung ud i Rendestenen, og den huslige Lykke tjener ikte til Andet, end til at skaffe mig den forferrdcligste Dragt Prygl. Den fslgendc Morgen, just da jeg stnlde forlade Mesterens Kammer, blev jeg ikke lidet overrasket ved at traffe Miesmies Paa Etraamalten. „Gode Mure," begyndte hun blid og rolig, „jeg fyncs at fole, at jeg ikke tangere elsker dig som for, hvilket smerter mig betydeligt." „O kjerre Miesmics," svarede jeg snit, „det fkjcrrcr mig i Hjertet, men jeg nodes at bekjcnde, at dn, siden visse Ting ere indtrufne, er bleven mig aldeles indifferent." „Du faar ikke optage det ilde, min ssdc Ven," blev Micsmics ved, men jcg er tilmode som om du i tangere Tid var bleven niig ganske ufordragelig." „Du store Himmel!" udbrod jeg begeistret,121 hvilken Symftathi mellem Sjcrlene! Ogsaa mig gaar dct akkurat som dig." Ester at di sankedes vare blevne enige om, at vi ikke kunde udstaa hinanden og selvfskgetig maatte se at skilles for evigt, omvotedes vi van det Sm meste og udgsd Glcrdens og Henrykkelsens Taarer! Dcrpaa skiltes vi, hver af os fra nu af over tydet om den Andens store Fortræffelighed og Sjcrle adcl og beredt til at rose samme hsit og lydelig for Alle og Enhver, som gad hsre derom. „Ogsaa jeg var i Arkadicn!" rembte jeg og lagde mig ivrigere end nogensinde efter de stjsnne Kunster og Videnfkaber. Gretne liSnit. — AkjVbnellZ lMetMe AM.MMZM, umcrttelig At tråa opsyloer vort Vryst; men har man vundet, hvad man i alskens Sorg og Nsd kjcrmpede for at erholde, da forvandles pludfclig denne Attråa tit Pur Ligegyldighed, og man slcrnger gjerne ifra sig det tittjoempedc Gode fonr et gammelt, forbrugt Legetsi. Og neppe er dette steet, for der pnafslger en bitter Anger over den übetcenkte Gjerning; man Zjcrmper paanyt , og Livet iler hen under en stadig Afvexling mellem Lcrngfcl og Modbydelighed. Saa- Zcdcs er nu engang Katten. Dette trceffende Udtryk betegner paa det Fuldstcendigste min Slcegt, hvortil som bckjendt ogfaa horer den hsimodige Love, hvem derfor den bersmte Hornvilla i Ticcks „Oktavian" kalder en stor Kat. Ja, jeg gjenmgcr det endnu engang, saaledes og ikke anderledes er nu Katten; og Katte hjertet er en faare vankelmodig Ting.126 Den haederlige Biografs fsrste Pligt er at vcere sandrn og slet ikke paa nogen Mande at skaane sig selv. Oprigtig talt, Pote paa Hjerte, vil jeg berjor tilstaa, at trods den mrolige Iver, hvormed jeg ka stede mig over Videnskaberne, dukkede dog oste den sfjsnne Miesmies pludselig oft for mig og gjorde en brat Ende paa mine Studier. Det var, som om jeg aldrig burde givet Slip paa hende, som om jeg havde sorsnmact et trofast, elskende Hjerte, der kun ved en fatal Forblendelse for et Dieblik var bleven daaret. Ak! oste naar jeg tcrnkte at vederkvæge mig af den store Pyihagorcrske Kilde (jeg svcrrmede dengang meget for Mathematik), puffede pludselig en lille fin, med smaa sone Strsm- Per forsynet Pote alle Kaiheter og Hypothennser til side, og foran mig i egen Perfon stod den hulde Miesmics med den allcrkjcereste lille Floielshue paa Hovedet, og ud af deilige, grcrsgrsnne Vine lyste den smme Bebreidelses straffende Blik. Hvilke ny delige Sidespring, hvilke huldsalige Snirkler og Krus ninger med Halen! Jeg vilde just ompote hende med hele den ny opvakte Kjcrrlighcds Henrykkelse, men i et Nu var det drillende Gjsglesyn forsvundet. Det var vel ikke til at undgaa, at flige Drsm merier fra min Kjcerlighcds Arkadien macttte nedscruke mig i et vist Tungsind, som ikke kunde andet end stade min engang valgte Lsbebane som Digter og Lcrrd, aldenstund det begyndte at udarte i en vis Aanos127 tracghed, som jeg ikke formaacdc at Med Magt vilde jeg rive ting ud a' dcitne fortrydelige Tilstand falle en ra'k Vcstntning, aller al opwge RiieZmiesi liicn aldrig faai'nart havde jeg sal Polen paa del ssrste Trin for al stige oft lit de hoiere Re gioner, bvor jeg gjorde Regning Paa al ttersfe den Hulde, for der overmldt mig en uovervindelig Sky hed og Skam, og jeg nak Polen ligeiaa snart lil bage igjen og krsb iorgnioegg hen under Kakkelovnen, Til Trods for glerdcde jeg mig dog vaa sanune Tid ved cl ovcrordeniligt fysisk Velbefindende; jeg tog Tag for Tag svnlig til. oin just ltte i Videnskab saa dog t legevtlig Styrke, og iagttog med Tilfredshed, naar jeg betragtede ung i Spcllet, al inii nogel fyldige AUsigt ved Tidelt af Ungdommens Friskhed begyndte at erholde Noget wresryglindgydende. Eildog Mesteren lagde Mecrke lik n,in forandrede Stemning. Tet er sandt, at fsr plciede jeg at snurre og gjsre alskens lystige Spring, uaar hau rakle mig vels»,agende Fode; fsr plciede jeg at veclle mig ved haus Ven, tumle mig, ja endog spring? op paa ha,is Skjod, naar han, cflcr at han var staaet op, venlig tllraabte mig: „Eod Morgen, Murr!" Ru ophortc jeg pludfclig mcd Alt dette og lod mig neie med et pligtskyldigt „Mmu !" samt den stolle, sir lige Rygbcvcegclsc, som den venlige Lcrser vistnok kjen der under Venecvnclsen l „At skyde Ryg." Ja, jeg fandt128 ikke engang Behag i den ellers saa yndede Fnglcleg. Det turde maaste vccre loererigt for nnge Gymna st! kere eller Tnrnere af min Nation noermere at for klare, hvori denne Leg bestod. Min Herre fastede en eller flere Gaasepenne til en lang Hyssing

og lod dem saa dandse op og ned for mine Vine ordent lig flyve. Lurende borte i en Krog og givende vel Agt paa det rigiige Tempo, sprang jeg nu saalocnge efter Pennene, at jeg endelig fik nappe og smukt ssnderklore dem. Fsr havde denne Leg ganske hen revet mig; jeg holvt Pennene virkelig sor en Fugl, jeg kom i Fyr og Flamme, fan at Aand og Legeme, som paa engang mcmtte crerceres, begge bleoc uddan nede og styrkede. Ja, endog denne Leg foragtede jeg nu og forblev rolig liggende paa min Pude, Mesteren maatte lade sine Penne dandse saamcgct han vilde. „Kat," sagde en Dag Mesteren til mig, da Pennene, streifende forbi min Ncrse, flsi lige paa Puden, og jeg, neppe engang blinkende, strakte Poten rolig ud efter den, „Kat, du er slet ikke fom dn har vceret, du bliver Dag for Dag mere trcrg og doven. Jeg tror bestemt, du maa «de og sove formeget." Ved disse Mesterens Ord trocngte en Lysstraale ind i min Sjoel! Kun Mindet om Miesmics, om Kjcrrlighcdens forsmaaede Paradis havde jeg altsaa at takke for min troege Sorgmodighed; fsrst nu fik jeg indse, hvorledes dette jordiske Liv havde stillet sig stcerkt oppositionelt ligeover for mine opadstroebendeBtN!-K moULiu Voc-zi og zi^KsvllMnF. 129 Studier og havde forstaaec at gjore sine Kvav gil dende. Der gives Ting l Naturen, senu ret tydelig vise os, hvorledes den viugcbeklippede Psychc ofte no des til at offre den Tyran, vi kalde legeme, sin Fri hed. Til disse Ting regner jeg excellence en velsmagende Velling, tillavet af Hvedemel, sod Mett og Smsr samt en bred, med Krslhaar vel udstoppet Pnde. Ncevnte Eort Velling forstoo Mesterens Hus holderske ganske fortrinlig at tilberede, og huer Mor geu fortcrrede jeg til Frokost med ufvcrttct Appetit to vældige Portioner. Men havde jeg nn indiagec en saa rigelig Morgenfsde, vilde Videnskaberne derefter slet ikke smage; de forekom mig ofte fom en tor, ud togt Epife; og heller ikte hjalp det Noget, om jeg til Forandring kastede mig rask over Poesien. Ten nyere Litteraturs mest yndede Produkter, de mest feterede Tigtercs hsitpriste Ssrgespil formaaede ilte at fcrugsle min flovede Opmærksomhed; jeg lom ind 1 et vid- Isftigt Tankespil; uvilkaarlig syntes Mesterens senne Husholderske at staa i Konflikt med Autor, og det var ligesom hin skulde forståa sig laugt bedre paa den tilbsrlige Gradation i og indbyrdes Blanding af det Fede og det Esde med Grundstoffet. Ulylfaligc og drsmmcnde Forvexling af aandelige og legemlige Ny delfer ! Ja drsmmende kan jeg fandelig benccvue denne fatale Forvelling; thi Tromme opstege l miu Sja-l og gave mig ingen Ro, forend jeg havde opfsgt den anden farlige Gjenstand, nemlig den brede, med Krsl130 haar udstoppede Pude, for blidt at slumre ind paa den. Da dandsede den hulde Miesmies's Billede for mil indre Blik! Sode Himmel! Alt stod vel i usieste Eammenhcrng : Mcltcvelling, Foragt for Videnska berne, Melancholi, Puder, prosaisk Naturel, Kjcrrlig hedsminder! Mesteren havde utvivlsomt Net ; jeg and, jeg sov for meget! Med hvilken stoisk Alvor foresatte jeg mig ikke at ville blive lidt mere umåde holden ; men Kattcnaturcu er kun svag; de bedste, herligste Forsertter strandede aldeles ved Mctkevellingens fri stende Duft, ved Synet af den blsde, indbydende Pude. En Dag hotte jeg Mesteren, just da han havde for ladt Vcrrelset, sige til Nogen ude ftaa Gangen: „O ja, hvorfor ikke det, for min Part gjerne; kan hoende, at lidt Selskab kvikker Fyren op. Men dumme Stre ger vil jeg ikke vide af; spriuge I op paa Bordet, voelte Vlcrkhuset for mig eller Sligt, faa faar I snart Neiscpas." Mesteren ciabncde Stuedsren lidt paa Klem og lod Nogen smutte ind. Denne Nogen var nu lu geu anden end Ven Muzius. Jeg havde ucrsteu ikke kjendt Karlen igsen. Hans sorte Pels, for fan glat og glindsende, var nu strid og pjusket, Vinene vare dybt indsuutne, og hans ellers noget barske, men for resten ganste fordragelige Boesen havde antaget Noget vist overmodigtog brutalt. „Naa," tilhvcrscde han mig, „naa, trceffcr mau da Eder endelig engang! Skal man maalte opssge Eder under Eders fordsmte Kakkel131 ovn? Dog med Tilladelse!" Og han skyndte sig hen til mit Spisefad og begyndte at sluge i sig den Fiskeret, jeg havoe gjemt til Mellemmad. „Sig mig engang," sagde han medens han fraadsede, „sig for Fanden, hvad der er bleven af Eder, hvorfor I ikke mere kommer op Paa Taget , intetsteds lader Eder se, hvor det gaar lystigt tit?" Jeg erklocrede, at siden jeg havde frasagt mig min Kjwrlighed til den hulde Miesmies, havde jeg havt fuldt op at bestille med Videnskaberne, hvorfor Epad serture ikke vare til at toenke paa. Jeg sporede ikke den allcrfjerneste Trang til Selskab, da jeg hos min Herre fik Alt, hvad et Kattehjerte knude suske sig: Mclkevclling, Kjsd, Flesk, Fisk. et blodt Leie, m. m. Et stille Liv og et sorgfrit Udkomme var for en Kat med mine Tilbsicligheder og Anlccg det hsieste Gode, og jeg maatte saamcget mere befrygte, at denne lykke lige Tilvcrrelse kom til at lide et stygt Afbrcek, om jeg vovede mig ud, eftersom min Inklination for den lille Micsmies ikke ganske var forsvunden, og Gjensynet med hende lettelig kunde friste til et eller andet over ilet Skridt, som jeg senere maaste kom til bittert at angre. „Om en Stund kan I traktere mig med nok en Fist!" Eaa sagde Muzius, pudsede med den krum bsiede

Pote kun ganske overfladisk Mnnd, Skjcrg og Dren og tog derpaa Plads tat ved Siden af mig paa Puden.132 „Regn det," begyndte Muzius med blid Stemme, efter at han til Tegn Paa Tilfredshed havde spundet et Par Sekunder, „regn det, min vakkre Broder Murr, for en uhsrt Lykke, at jeg fik det Indfald, at bessge Eder i Eders Eremitbolig, og at Eders Mester saa uden Omstændigheder slap mig ind. I trues af den stsrste Fare, hvori en ung, dygtig Katteknss, der har For stand i Planeten og Styrke i Kroppen, vel kan gc raade: I trues af den overhængende Fare, med det allerfsrfie at blive en arg, ufordragelig Philister. I har forfiltret, at det alene er den flittige Dyrkcn as Videnskaberne, der gjsr Eder Tiden for knap til at tunne se Eder om blandt Eders agtede Medtatte. Undskyld, Bedste, det er nu ikke sandt. Saaledes som jeg finder Eder, trind, mcrstet og glat som et Cpeil, ser I sandelig ikke ud til at vcrre nogen Bogorm, nogen halvsprcrngt Lukubrant. Tro mig kun, min Bedste, det er dette forbandet magelige Liv, der gjsr Eder saa doven og troeg. I blev nol ganske ander ledes tilmode, naar I som en af os tilgavns maatte strabadsere for engang imellem at opsnappe et Par Fiskeben eller overrumple en liden Fugl." „Jeg stod i den Formening," afbrsd jeg min Ven, „at din Stilling maatte kaldes ret god og lykke lig! du var jo ellers „Derom," vedblev Muzius opbragt, „en anden Gang; men kald mig kun ikte Du, det maa jeg fra bede mig, men I, faalcrnge ialfald som vi ikke have133 "vsn Fo6s ?onto!" drukkel Dus. Meu lerjo en Philister oss forstuar Eder ikke paa Kommemet." Efter at jeg havde gjort en passende Undskyld ning, fortsatte mm opbragte Ben nogei formldet: „Altsaa som sagt, Broder Murr, Eders nnvocrende er hsiligen at fordomme. I faar se at tomme bon, at komme ud i Verden." „Du Himmel!" rcmbte jeg i Forskrækkelse, „hvad siger I, Broder Mnzius ! Ud i Verven skulde jeg? Har I da glemt, hvad jeg for nogle Maaneder siden forcalte Eder nede i Kjelderen, om hvorledes jeg en gang var sprunge!! ud , Verden fra en engelsk Kale schcvogn? Af hvilke Farer jeg blev truet fra alle Si der? Hvorledes den gode Ponto endelig reddede mig og forte mig tilbage til min Herre? Muzius lo spodst. „Ja," fagde han saa, det er just det; deri ligger det jo den gode Ponio! Det opblccste. superkloge, uaragtige, stolte, hovmodige Hyklerbccst, som tun tog sig af Eder, fordi han i Sieblikkct ikte vidste, hvad han ellers skulde finde Paa, fordi det fkaffede ham en liden Adspredelse; han, ssger I ham op i hans As sembler og Kotcrier, vil ilke engang kjendes ved Eder ja, fordi I ikke er hans ligemand, vil han gjerne bide Eder paa Tsrcn! Den gode Ponto, der iste detsor at introducere Eder i det virkelige Verdensliv, propper Eder fuld af alskens flaue, mennefkelige Slad derhistorier! Nci, min bedste Murr, den fatale Tildragelse har vist Eder en ganske anden Verden end134 den, hvortil I horer! Tro mig paa mit Ord, al Eders ensomme Sluderen frugter slet Intet, nei vir ker snarere skadelig. I vedbliver alligevel at vcrre en Philister, og ftaa den hele Jord gives der Intet saa flaut som en sprcenglcrrd Philister!" Jeg tilstod oprigtig for min Ven Muzius, at jeg ikke rigtig fattede hverken Udtrykket, Philistcr, eller hans Mening overhovedet. „O, min Broder!" gjen tog Muzius, idet han smilede ssdt, saa at han i Vie- Vlikket var virkelig smuk at se til og syntes atter at vcrre den gamle, probre Muzius, „o, min Broder Murr! det vilde vcrre et forgjcrves Forsog at ville forklare Eder Alt dette; thi aldrig kunne I salte hvad en Philisier er for Noget, aldcnstuud I selv er en saadcm. Dog vil I for Dieblilket tage til Takke med nogle saa af Kattcphilisterens Grundtrcrk, saa kan jeg anfsre fslgendc: En Kattcphilister begynder, han vcere nok saa tsrstig, at stikke sin Melkeskcml fint omkring Randen, for at han ikke stal tilfole Skjcrg og Snude; thi for ham gjcrldcr Anstand mere end Tsrst. Bcss gcr du en Katteph i lister, saa tilbyder han dig Alt muligt, men forsikkrer dig ved Afskeden lun om sit Venskab, og senere, naar Ingen ser det, propper han i sig alle de Lakkerter, han tilbod dig. Kattcphiliste ren formaar ved Hjcelp af en sikter, instinktmcrssig Takt altid at opfnuse de bedste Steder paa Loftet, nede i Kjelderen , hvor han bekvemt kan tulle sig sammen og kose sig. Han skryder noget ganske for135 fkrcekkelig af sine gode Egenskaber og at han, takket vcere Himlen, ikke har at udfcecte paa Skjcrbnen, fordi den lader disfe Egenskaber upaaagtede gaa hen. Han ud vikler for dig meget detailleret og flyd nde, hvorledes han er kommen til den gode Stilling, han indtager i Samfundet famt Alt, hvad han agter at gjore for at forbedre sine Kaar. Men faar du nu Lyst til at sige et Par Ord om dig fclv og din egen mindre gunstige Skjabne, fna kniber han strar Vinene til, trykker Vrcne ned, ja generer sig ikke engang for at lade fom om han fov eller spandt. En Knttephilister slikker flittig sin Pels ren og glindsende og vil selv paa Musejagt ikke passere nogen vaad Flek uden Ved hvert Stridt at ryste sine Poter torre, paadet han, felv om Vildtet skulde gaa tabt. dog i alle Li vets Forholde kan vise sig som en ordentlig, fin, vel antrutten Herre. En Knttephilister flyer og soger paa alle optcrnkclige Mander at undgaa den mindste Fare, og skulde du trues deraf og gjore Fordring paa hans Vistand, saa beklager han under de helligste

Forstttringer om oprigtig Deltagelse, at hans nuvoe rende Stilling, samt de Hensyn, han i Vicblilket nsdes at tage, desvncrre ikke tillade ham at komme dig til Hjcelp. Forsvrigt er Kattcphilisterens Liv og Gjsrcmaal til alle Tider betinget af tusinde og atter tusinde Hensyn. Til Excmpel, endog mod den lille Mops, som paa en noget emfindtlig Maade har bidt ham i Halen, viser han sig artig og hoflig, af136 M og H,u6et om XattsMNiztsrs 03 Fvygt for at rage uklar med Gaardshunden , hvis Protektion han har vidst at tilsittre sig, og benytter kun det natlige Morke for at klore ncrvnte Mops et Bie fordcrrvet. Den fslgcnde Dag bciamrer han sin allerkjcrrcste Mopseven af ganske Hjerte og rakker af alle Krafter ned paa hemmelige Fienders lumske Over fald. Forresten have disse Hensyn Adskilligt tilfcrlles med vclanlagte Rcrveklser, da de skaffe Kattcphilisteren Anledning til at undslippe netop i det Sieblik, da du taenker at kunne fakke ham. En Kattephilister holder gjerne til under den hjemlige Kakkelovn, hvor han foler sig tryg det luftige Tag gjsr ham svimmel. Og kan I vel nagte, Ven Murr, at dette passer kun altfor nsie paa Eder selv? Naar jeg nu tilfsier, at Kattcburschen er «åbenhjertet, «rlig, uegennyttig, mo dig, altid beredt til ctt ile sin Ven til Hja?lp; at han kun fjender de Hensyn, som den sande Mre og en hcrdcrlig Karakter paabydcr ham; med et Ord, at Katteburschen er Kattephilistcrens Antipode, saa vil I vel med det Allerforste se at hcrve Eder ud as PH i li steriet og blive en ordentlig, dygtig Kattebursch. Net levende fslte jeg Sandheden i Mnzius's Dale. Jeg indfaa, at det var kun Ordet Philister, som havde vcrret mig übckjcndt, selve Karaklereu ikke; thi jeg havde alt stsdt paa adskillige Excmplarcr af Phitistcrraccn, d. v. s. daarlige Kattekarle, som jeg dybt foragtede. Kuu saameget smertefuldere derfor maatte den Erkjendclse vcrre, at jeg nicd mine vild137 farende Anskuelser paa et hcrngende Haar var gcraadct i Kategori med denne foragtelige Befolkning, og jeg besluttede i Et og Alt at ville folge Muzius's Naad, for om muligt, og fsr det var for seut, at kunne svinge mig op til cu dygtig Kattebursch. En ung Mand omtalte engang for miu Mester en trolss Ven og betegnede samme med et meget fjeldeut, mig ganske uforstaaeligt Udtryk. Hau kaldte ham eu „pomadiseret" Karl. Nu var det som om dette Viord , poma discret, Passede uogct gauske fortrinlig til Hoved ordet, PH i lift er, og jeg udspurgte Mnzius dcsan gaaende. Neppe havde jeg facict Ordet, pomadiseret, over mine berber, fsr Muzius med et hsit Jubelskrig foer op i Luften og raabte, ivet han heftig ompotede mig: „Tu hjerteuskjcrre Unge, uu mccrker jeg, at du tilfnlde'maa have forstaaet ung; ja pomadiseret Phi tister! Eaalcdcs hedder det foragtelige Kreatur, der sectter sig op imod det crdle Vurschenschaft, og som vi, overalt hvor vi komme ham paa Spor, gad klore Livet af. Ja, Ven Murr, du har paa en flaa cude Maade bevist dit Instinkt for Alt, hvad der er oedclt og stort; lad mig endnu cugang fan trykke dig til mit Bryst, hvor der slaar et trofast Kattehjcrte!" Terpaa ompotede Ven Muzins mig paauyt og erklcr rcde, hvorledes han den paafslgende Nat tcrnkte at fore mig iud i Vurschelivcl; jeg bchsvede kun ved Mldualsnder at indfinde mig paa Taget, han vilde138 da afhente mig til en Fest, som var bleven foran staltet af en Kcittesenior, en vis Kater Puff. Mesteren traadte ind i Vcrrelset. Jeg fprang ham fom almindelig imsde, krummede mig og vceltede mig paa Gnlvet, for ret at give min Glcrde tilkjende. Ogsaa Muzius glyttede paa ham med et ikke uvenligt Blik. Efter at Mesteren havde Aset mig lidt bag Hovedet og paa Halsen, saa han sig om i Vcerelset og sagde, da han fandt Alt i tilborlig Orden: „Nu, det man jeg rigtig kalde vakkert! Cders Underholdning har vceret stille ag fredsommelig, som det sommer sig for anstcrndige, velopdragne Personer. Scmdant for tjener at paaskjsnnes." Mesteren gik nu ud af Stuen gjcnnem den Dsr, som fsrte til Kjstlenet, og vi, Mnzins og jeg, der anede hans velvillige Hensigter, fulgte muntert efter med et frydefuldt „Miau Miau Miau!" Mesteren aabnede ogsaa virkelig Kjokkenfkabct og tog frem Ske letterne og Venene af et Par unge Hsns, hvis Kjsd han den foregaaeude Dag havde fortcrrct. Tct er nu bekjendt, at min Slcrgt regner Hsuseskeletter til de allerdclikatcste Loctkerbidskcncr, der kan gives, og det var vel Grnnden til, at Muzius's Vine lynede og straalede af Glcede, at han flyngcde Halen i de sirligste Krusninger, at han snurrede hsit, da Mesteren satte Fadet hen til os paa Gulvet. Med deu pomadiserede Philister i frisk Minde, forsynede jeg Muzius med de mest udssgte Stykker Halsene, Bugene, Stjertcrne139 og lod mig selv nsie med de grovere Dele, saasom Laar- og Vingebenene. Da vi vare fcrrdige med Hsnsene, stod jeg just i Vegreb med at fpsrge Ven Muzius, om han maaske skulde have Lyst paa en Staal ssdMelk. Tog med den pomadisercde Philister stedse for Dincnc lod jeg det itide vcrre og trak frem Koppe»,, som jeg vidste havde sin Plads nnder Skabet, hvorftaa jeg bad Muzins forsyne sig efter Be hag. Muzius sagre, idet hede Taarer stod ham i Dinene: „Ven Mnrr, I lever lukullisk, men I har rsbet for mig Eders brave, trofaste, ædelmodige Hjerte lag, og Verden med al sin fristenre Forfcrngelighed vil

ei forman at lokke Eder ind i det elendige Phili stcri! Tak, mangfoldig Tak!" Med et hjerteligt Potetryk efter Fccdrenes crld gcunle Stik toge vi Afsled med hinanden. Muzius var pludselig, rimeligvis for at skjule sin dybe Be voegclse, som hvert Dieblit truede med at afpresse ham Taarer, sprungen med et halsbrækkende Sort gjcnnem det aabne Vindue ud paa uoermeste Tag. Endog ung, som Nalurcu har begavet med en ganske ualmindelig Svingkrast, satte hans forvovne Sprang i Forbansclse, og jeg fandt Anledning til paanyt at prise min Slergt. som bcstaar af lutter fsdte Turnere, som ingen Springstok, ingen Stige have fornoden. Forresten afgav Ven Muzius et Bevis paa, hvor oste der under et barsk, afskrækkende Mre kan stikke et blsdt, smtfslende Gemyt.140 zlulr 313 t!I Llirsndslll^st Jeg Vendte tilbage i Stuen til min Mester og lagde mig under Kakkelovnen. Her t min Ensomhed, tcrnkende over, hvorledes min Tilvcrrelfe indtil denne Stund havde gestaltet sig, usie overveiende min sidste Stemning, min hele forhenværende Lcvcmaade, for ftrcrkkedes jeg snare ved Tanken om, hvor yderst nccr jeg havde vcrret ved at dumpe ned i Afgrunden; og Ven Muzius forekom mig, uagtet haus yderst tarve lige og noget barske Vcrfen, som en frelsende Engel. Jeg havde altsaa traadt mine Killingsko, jeg skulde ud i eu uy Verden; Tomheden i mit Indre skulde ud fyldes, jeg skulde blive eu ganske anden Kat; Hjertet bankede hsit af wngstcligc, men glade Forventninger. Det var Paa langt n«r ikke Midnat, da jeg med min scrdvantige Talemaade. „Mia—au!" bad Mesteren om at flippe mig ud. „Ret gjerne," fagde han, idet hau oplukkede Dsren, „ret gjerne, min Ben. Af denne evige Liggen og Snorken under din Kakkel ovn bliver der aldrig i Verden Noget. Afstcd afsted med dig, Gut, at du atter engang kan faa tumle dig med dine Kattebrsdre. Maaske trcrffer du aandsbeslcrgtede ynglinge, som ville frydes med dig t Alvor og Spsg." Ak! Mesteren anede vel, at der forestod mig et nyt Liv! Endelig, eftcrat jeg havde oppebiet Mid natsstunden, kom Ven Muzius tilsyne og fsrte mig bort over adftillige Tage, indlil vi endelig paa et ucrsten fladt, italiensk Tag bleve modtagne af ti stad141 fclige, men ligefaa scelsomt og skjsdeslsst som Mu zius autrukne Katteknsse med en rungende Jubel. Muzins forestillede mig for sine Venner, roste mine Egenskaber, mic redelige, trofaste Sind, frcmhcrvede isccr den Gjcrstfrihed, jeg havde vist i at bevcrrte ham med Fisk, Hsnscbcn og ssd Melk og sluttede med, at jeg meget snskede at kunne optages i deres Midte som dygtig Kattebuvch. Alle gave da beredvillig sit Scunlykke. Der paafulgte nu visse Ceremonier, hvorom jeg helst vil lie, da nysgjerrige Locsere af min Slcrgt lettelig kunde mistoenke mig for at vcrre bleven op tagen i en eller anden hemmelig Orden og gjerne affordre mig en omstcrndelig Beretning. Jeg for sikkrer imidlertid paa Mre og Samvittighed , at der slet ikke var Tale om nogen Orden og dens Betin gelser, saasom Statmcr, hemmelige Tegn, o. s. v. ; men at denne Forening slet og ret var baseret paa Lighed i Anstnelser og Tcrnkemaade. Thi det viste sig snart, at Enhver af os heller drak ssd Melk end Vand, heller spiste Steg end tort Brod. Saasnart Hsitidelighederne vare forbi, fik jeg af alle Tilstedeværende det broderlige Kys og Potelryk, og de kaldte mig for fsrste Gang Du. Derncrst ind log vi et tarveligt, men ret velsmagende Maaltid, hvorefter der paasutgte det gemytligste Drikkelag. Mu zius havde tillavet en fortrinlig Kattepunsch. Skulde nogen af mine lysterne Kattebrsdre fole Begjcerlighed142 for at erholde Recepten paa denne kostelige Drik, saa ser jeg mig desvcerre ikke istand til at give nogen tilfredsstillende Oplysning desangaaende. Sacmieget cr dog vist, at den nydelige, nct'tarlignende Smag samt ogsaa den altbcseirende Kraft fcrrlig inaatte til strivcs en dygtig Tilscrtning af Sildelage. Med en Stemme, der tordnede voek over flere Tage, intonerede nu Senior Puff den smukke Sang : " <3au66nmuB Med Fryd fslte jeg mig, bande hvad mit Indre og Mre angik, som en ganske fortrcrffetig og turde ikke engang tamke paa den kumulus, som en msrk Skja'bnc sjeldcn forunder vor Slcrgt paa den stille, fredelige Jord. Der blev opvartet med adskillige smnkke crinuBc>NB, deriblandt den bekjcndtc: „Lad kun Politikerne ursule o. s. U.," indtil Senior Puff med vcrgtig Pote slog i Bordet, saa det sang, og forkyndte med hsitidelig Rost, at den gamle, crgte bnrschema'ssige Indviclsessang, nem lig: "Nccs donum," nu maatte afsynges og gav sig strax ifwrd med at intonere Omkvcrdet: ete., etc." Aldrig havde jeg hsrt denne bersmte Sang, hvis Kotnposition cr ligcsaa dybtcenki, harmonisk og melo disk som den cr forunderlig og hemmelighedsfuld. Me steren cr, saavidt mig bekjendt, ikke navngiven; men der er Mange, som tilskrive den store Handel denne Sang; Andre derimod ville vaaswa, at den skal have lasteret lcrnge fsr Handels Tid; ifslge Witlcn143 bergs dlev den nemlig sungen allerede da Prinds Hamler var Nns, Men hoein der end har kompo neret Melodien, er del unegtelig et stort, et udsdcligt Vcrrk og fortjener isar ai beundres, fordi de mellem Omkvadet indflettede Toloer giue Tangerne et frit Spillerum :il idelig at foretage de yndigste Variationer. Efter det forste Omkvad faldt en ung fort- og hvidfleklet

Knos ind: ?ll6sr HaiQn diu lii ?!n,6Z , Derpaa en Gråa: Derpom en Eul: Dcrpaa en Hvid:144 Derpaa Ven Muzins: Icg fad ved Eiden af Muzins; Turen var alt saa kommen til mig at opvarte uied en Solo. Alle de Soloer, soin hidindtil vare blevne sungne, af vcge dog saa fnldstcrndigt fra de Vers, jeg ellers havde digtet, at jeg kom i Uro og Angst for, at jeg ikte stulde tunne trcrffe den rette Tone og Holdning. Deraf kom det, at jeg, da Ointvcrdet var endt, frem deles taug. Alt hcrvede flere sine Glas og raabte: "pro pNna," da jeg af alle Knrflcr tog mig sam men og fang: Min Variation vandt det lydeligste, mest uhsrte Vifald. De hsihjertede Knsse stormede jublende lss paa mig, ompotece mig, trykkede mig til sit fvulmende Bryst. Ogsaa her erkjeudte man altsaa den hoie, mig iboende Gcnins. Tet var et af de fkjsnneste Monien ter i mit Liv. Nu blev der for mangen stor, be rsmt, hedenfaren Kat, fornemmelig for Saadanne, der uagtet sin Storhed og Bersmmelse havde holdt145 sig borte fra alskens Philisteri samt bevidst sin Afsky derfor i Oid og Gjerning, udbragt et rungende Leve! og derpaa skiltes vi fra hverandre. Punschen var steget mig lidt til Hovedet: Tagene syntes at dreie sig; neppe formaaede jeg ved Hjcelp af min Hale, som jeg brugte til Balancerstang , at holde mig paa Venene. Den trofaste Muzius , der havde lagt Mcerke til min betcenkelige Forfatning, tog sig af mig og bragte mig i god Behold gjennem Tag lugen til mit Hjem. Dr i Hovedet, som jeg aldrig i mit Liv havde vceret, varede det lcenge fsr jeg kunde sove. Jeg ka stede mig omkring Paa mit Leie, jeg prsvede alle mu lige Stillinger. Snart strakte jeg mig saa lang jeg var; snart tullede jeg mig sammen i en Kugle, lod Hovedet hvile paa den blode Pude og snoede Hale; sirlig omkring mig, saa at den bedcekkede Dinenen snart kastede jeg mig Paa Ansigtet, stak Poterne ud fra Kroppen og lod Halen hcenge ned fra Leiet i slsv Ligegyldighed. Alt Alt var forgjoeves! Stedse srrere og vildere bleve mine Forestillinger, mine Tan ker, indtil jeg endelig faldt i det feberlignende Deli rium, som ikke kan kaldes Sovn, men en Kamp mellem Soven og Vaagen, som det med Rette paastaaes af Moritz, Davidson, Rudow, Tiedemann, Wienhold, Reil, Schubert, Kluge og andre Physiologer, som have skrevet over Ssvnen og dens Phcenomener, og som jeg ikke har lcest.146 Solen skinnede klart ind i min Mesters Kammer, da jeg virkelig vaciguede af dette Delirium, denne Kamp mellem Soven og Vaagen til fuld Bevidsthed. Men hvilken Bevidsthed, hvilken Opvaagncn! O Katteyngling, du som lcrser dette, spids Orene og lces opmoerksomt, at du ille gaar glip af Moralen! Tag dig til Hjerte, hvad jeg her nedskriver betroef fende en Tilstand, hvis uncevnelige Trssteslsshed jeg kun med matte Farver sormaar at skildre; tag denne Tilstand, gjentager jeg, til Hjerte og dig selv vel muligst iagt, naar dn for fsrste Gang i Katte burschelag nyder Kattepunsch. Nip til Mande; og synes man ikke derom, saa paaberaab dig trsstig mig og min Oplevelse; Kater Murr er, ved jeg, en Au toritet, som Enhver forhaabentlig vil bsie sig for. Nu altsall! Fsrst og fremst hvad mit fysiske Befindende angaar, faa fslte jeg mig ikke alene yderst mat og elendig, men hvad der isoer foraarsagede mig de allerafskycligste Kvaler, det var en vis djcerv, ab norm Fordring af Maven, der just paa Grund af sin Abnormitet ikke lod sig scette igjennem og blot frem kaldte en voldsom Omvceltning i mit Indre, som ud strakte sig faagar til samtlige afficerede Ganglier, hvilke ved den evige Strid mellem fysisk Trang og Mangel paa Evne krampagtig sittrede og bceveoe. Det var en gyselig Tilstand ! Dog ncesten endnu foleligere var den psychiskc Affektion. Efter den bittre Anger og Ssndcrknusclse147 over cn Gaarsdag, som jeg i og for sig ikke kunde sinde daddelvccrdig, fnlgte der en total Ligegyldighed for alle jordiske Goder! Jeg foragtede Naturens Gaver, Visdom, Forstand, Vid o. s. v. Te storste Philosopher, de mest geniale Tigtere stillere jeg i Rang med de argeste Fillefanter; og det Vcerste var, ar denne Ringeagt indbefattede ogsaa mig selv, og jeg troede at erkjende, at jeg ikke var Andet end cn ganske al mindelig, miserabel Musekat. Noget mere sonder knusende kan ikke gives! Den Tanke, at jeg var bleven overrumplet af den storste Elendighed, at hele vort jordiske Opholdssted kun var en Jammerdal, tilintet gjorde mig i navnlss Smerte. Jeg kneb Dinene til og grced bitterlig! —- „Du har voeret ude og svcrrmet, Murr, og nu er du elendig tilmode! Ja, ja, saaledes gaar det! Nuvel, gamle Dreug, se at faa fove ud, saa bliver du bedre!" Disse Ord tilraabte Mesteren mig, da jeg lod Frokosten staa ursrt og gav ifra mig nogle Smencnstoner. Mesteren! O Gud! han kjendte ikke, kunde ikke kjende mine Lidelser! Han anede ikke, hvorledes Burschenfchaft og Kattepunsch virke i For ening paa et smtfslende Gemyt! Tet kunde omtrent vcere ved Middagstider, og endnu havde jeg ikke rsrt mig fra mit Leie, da plud selig Gud ved hvorledes han havde vist at fmutte ind Broder Muzius stod foran mig. Jeg kla gede for ham min usalige Tilstand- men istedetfor 10*148 at tryste mig, som jeg havde hallbet og ventet, slog. han op en stsiende Latter og udraabte: „Hoho, Bro der Murr, det har Intet videre at betyde; det er kun Krisen den bratte Overgang fra en

uvoerdig, philistrss Drengeperiode til det vcerdige Vurschenschaft, som lader dig tro, at du er syg og elendig; du er endnu ikke vant til den cedle Kommersering! Men gjsr mig kun den Tjeneste, at holde ren Mund og for alt i Verden ikke beklage dig for din Herre. Vor Slcegt faar hsre Ondt nok alligevel for denne Skinsygdom, og det bespottelige Menneske har givet den et Navn, som hentyder paa os. og som jeg ikke gider repetere. Men kvik dig da op, gjsr lidt Vold paa dig, min Kat; fslg kun med mig, den friske Luft restaurerer; og saa maa du forst og fremst ha' dig et Haar af Hunden; du faar snart nok praktisk erfare, hvad det vil sige." Broder Muzius udsvede, siden han havde revet mig ud af Philisteriet, et übetinget Herredomme over mig. Med Msie og Vesvoer stod jeg derfor op, strakte mig saa godt de slappede Lemmer tillod det og fulgte den troe Broder op paa Taget. Vi spadserede et Par Gauge op og ned, og jeg begyndte virkelig alt at fsle mig liot bedre og kvikkere. Da fsrte Broder Muzius mig bagenom Skorstenen; og her maatte jeg uu, hvmmeget jeg end gren og bad for mig, indtage en to—tre Drammer af den rene Sildelage. Dette var de „Haar," som jeg ifslge Muzius's Udtryk skulde ha' mig. O. underfuld og mere end underfuld varvisniKisrlissS VirKuiu^e!-, 149 dette Middels drastiske Virkning! Hvad stal jeg vel sige? Maven tiede plndselig med sine abnorme For dringer, den fatale Rumlen begyndte at lagge sig. hele Systemet blev beroliget. Livet var atter stjsnt, jeg satte Pris Paa jordiske Goder, paa Videnskab, Vis dom, Forstand, Vid 0. s. U., jeg var mig selv igjen, jeg var atter den herlige, hsist excellente Kater Murr! O Natur, Natur! Kan det voere muligt, at uogle faa Draaber af en Vcrdske, som den letsindige Kat i Übetcenksomhed tyller i sig, skulde formåa at opvcrkke Rebellion imod dig, imod det velgjorende Princip, som du med hele en Moders omsorgsfulde Kjcerlighed har nedplantet i hans Bryst, og som maa overtyde ham om, at Verden med alle dens Glader, saasom Flyndre, Hsnseskeletter, Melkevelling m. m., er den Bedste og han selv det Bedste i denne Verden, eftersom dens Glcrder kun ere blevne skabte for ham? Men og en philofophisi Kat vil stedse erkjende det; deri ligger en dyb Visdom hin grcrndseslose, utrsstelige Jam mer er kun den Modvagt, som den fra Tilværelsen uadskillelige, til al videre Frcmfoerd nodvendige Reak tion bevirker, og er den (Jammeren nemlig) begrundet som stadigt Phcenomen i det evige VerdensaN! Tag blot „Haar" ind, I Katteynglinge, og trost Eder meo denne, Eders lcrrde, skarpsindige Staldbroders philoso phiste Reflexion! Det kan vcere tilstroekkeligt at bcmarke, at jeg nu i lamgere Tid forte et friski og muntert paa150 de neerliggende Tage i Selskab med Muzins og andre brave, bramfrie, fidele Kolleger, hvide, gule og brogede. Jeg kommer nu til en af de vigtigere Begivenheder i mit Liv, en Begivenhed, der ikke forblev uden Fslger. Da jeg nemlig engang Ved Nattetid i det klare Maanefkin just skulde begive mig med Broder Muzius til et lioet Kalas, fom nogle lystige Vurscher havde faaet istand, stsdte jeg pludselig paa den fvartgraagule Forrceder, som havde bersvet mig min Miesmies. Det kan vel veere, at jeg studsede noget ved Synet af den forhadte Medbeiler, for hvem jeg ogfaa vaa en saa skammelig Maade havde maattet bukke under. Imidlertid strsg han teet forbi mig uden at hilse, og jeg syntes neesten, at hans Lceber krusede sig til et spottende Smil, ved Tanken om den Seir, han havde vnndet over mig! Mnzius lagde Mcrrke til min Ercitatwn, og da jeg meddelte ham, hvad jeg syntes at have meerket, sagde han: „Du har Ret, Broder Murr; den Karl satte op et saadant Fjces og op traadte med en Mine saa hsist impertinent, at han bestemt har havt til Hensigt at „touchere" dig. Nu vel, det stal vi snart komme Paa det Rene med. Tager jeg ikke Feit, saa har den brogede Philister knyttet en ny Kjeerlighedsforbindelse i Nabolaget; han sniger sig ialsatd hver eneste Nat omkring paa dette Tag. Lad os tun vente en Stund; maaske kommer Mosjoen snart tilbage, og da kan det Dvrige arrangeres. Det varede heller ikke leenge, forend den brogede151 Tlyngcl slentrede trodsigt tilbage og inaalte mig alle rede paa lang! Hold ined foragtelige Blikke, Jeg gik ham kjcrkt og behiertet imsre, og vi streifede saa teet forbi hinanden, al vore Haler kom ril nogel üblidt at berores. Bieblikkelig blev ieg staacnde, drcicde mig om paa Bagpoterne og sagde usorscerdet : „Miau!" Han blev ligeledes staaende, rreiede sig ovt og gjeutog trodsigt: „Mian!" Terpaa gik hver sin Pei." „Tet var saamcen „Touche," raabte Vcuzius, sint font en Tyrk: iinorgen skal jeg „coramire" den brogere, trodsige Taian." Ten fslgende Ncorgen begav Muzins sig hen tll ham og fpnrgte ham fra mig, om han havre be roet min Hale? Han lod mig fuare: han havde bersrt min Hale? Terpaa jeg! havde han bcrsrt niin Hale, saa maane jeg anse det for Tonche. Ter paa han- jeg knnde anse det for hvad jeg vilre. Terpaa jeg: jeg anser det for Tonche. Terpaa han: jeg var ikke istand til at afgjsre hvad der var eller hvao der ikke var Touche. Terpaa jeg: jeg vidste det meget godt, langt bedre end han. Terpaa han: jeg var ikke den Perfon, at han sknlre ville touchere mig. Terpaa jeg endnu engang: men jeg anfer det jo for Touche. Terpaa han:

jeg var el Fcrhoved, Terpaa jeg, for rigtig at klemme: var jeg et Fcr hoved, saa var han en nederdrægtig Spits! Terpaa fulgte Udfordringen.152 (Udgiverens Randglofc. O Mun! min Kat, enten har ZErespunktet siden Shakespeares Tid ingen Forandring undergaaet, eller ogsaa griber jeg dig, min Bedste, i en Forfatterlsgn. Det vil sige, i en Lsgn, der skal tjene til at give den Tildragelse, du fortceller om, mere Glands og Ild! Er ikke den Maade, som fsrte til Duel med den brogede Pen sionist, en ren Parodi af Touchstones syv Gange lil bagestsdte Lsgn i lilcs it?" Finder jeg ikke i den foregivne Duel-Proces den hele Trappestige fra den fsrste hsflige Besked, det sine Stikord, det frcekke Gjenmcrle, den tjcekke Affcerdigelse ligetil den trodsige Venoegten ; og kan det vel i nogen Grad tjene til at redde dig, at du istedetfor med den betingede og aabenbare Lsgn slutter med el Par Grovheder. O Murr, min Kat! Recensenterne kommer til at kaste sig over dig; men du har dog idetmindste bevist, at du tilgavns har studeret din Shakespeare, og det er jo ingen saa daarlig Undskyldning). Oprigtig talt, saa blev jeg noget hed om Vrene, da jeg modtog Pensionistens Udfordring, der lsd paa Kloen. Jeg tcenkte paa, hvor forstroetkclig den bro gede Satan havde tilredet mig, da jeg, ansporet af Jalousi og Hcevn, fsr havde angrebet ham, og snskede mig kvit den Opreisning, fom Ven Muzius havde forskaffet mig. Muzius maatte vel mcerke, at jeg ved Gjennemlcesningen af den blodgridste Villet synlig blegnede, og notere min Sjcrlsstemning forsvrigt.153 „Broder Murr," sagde han, „mig synes som om den fsrste Duel, du stal bcstaa, lader lil at kujonere dig noget. Uden Omstændigheder aabnede jeg mit Hjerte for den tro Ven og sagde hvad det var, som rokkede mit Mod. „O min Broder," sagde Muzius, „O min kjcere Broder Murr! Duglemmer jo ganske, at du dengang, da den overmodige Lsmmel msrbant'ede dig paa sin lumpne Vis, endnu kun var en Grsnskolling og ingen brav, dygtig Bnrsch som nu. Ogsaa din Kamp med den brogede Bespotter var ingen ordentlig Duel efter Kunstens Regler, nei ikke engang for en Rencontre at regne, men kuu et philistrost Slagsmaal, som er hsist nanstcendigt for enhver skikkelig Kattebursch. Loeg Mcerke til, Broder Murr, at det paa vore scrregne Gaver misundelige Menneske beskylder os for den Tilbsielighed, paa en cerestrioig og bestjecmmcnde Mande at afgjsre vore Tvistigheder; og forefalder Noget lignende hos hans egen Slergt, saa betegner han det med det Oge- og Spottenavn , Katteslags maal. Allerede af denne Grnnd vil og maa en respek tabel Kat, der har Mre i Livec og fcrtter Pris paa rene Seeder, ssge at undgaa slige psbelagtige Ren contres; han gjsr da Mennesket tilskamme, der under visse Omstændigheder er ret oplagt til at prygle og lade sig Prygle. Lad altscw, min elskede Broder, al Frygt og Angst fare; pas vel paa dit tapprc Hjerte og vcrr forvisset om, al du i en ordentlig Duel vil154 ValF 2,t V:I?.bLN. kunue tage citborlig Hoevn for al den Urec, du har lidt, og i den Grad tilklore den brogede Gjcrk, at han for det Fsrste maa gjore Slnt med fin flane Forlibelse og Sftankuleren. Dog stop! det falder mig netop ind, at en Tvekamp paa Kloen, efter hvad der er forefaldt mellem Eder, vanskelig kan give noget tilfredsstillende Nesnltat, og at I heller fknlde flanes paa en mere afgjsrende Mande, nemlig paa Tanden. Vi ville hore Burschenes Mening. Mnzins udviklede for samtlige Bnrfche i Sam fundslokalet tort og fyndigt det Sceregne ved det mellem mig og den Brogede stedfundne Tilfcrlde. Alle delte de Talerens Anskuelser, og jeg lod sige den Bro gede gjenuem Muzins, at jeg vistnok var beredt til at modtage Udfordringen, men, efter at have voeret uv fat for en saadan Forncrrmelse, hverken knude eller vilde slaaes anderledes end paa Tanden. Den Bro gede vilde rigtignok til at gjore Indvendningcr, fore gav at han havde butte Tcrnder o, s. v.; men da Muzins paa sin alvorlige, bestemte Maade erkloerede, at der her var grnndct Anledning til at fordre den mere afgjsrende Dnel Paa Tanden, og at han, hvis han undslog sig, maatte finde sig i, at „den neder drægtige Svits" blev hcengende ved ham, besluttede han sig til denne Duel Paa Tanden. Ten Nat, hvori Tvekampen skulde finde Sted, var alt kommen, og sammen med Muzius begav jeg mig til aftalte Tid op paa det Tag, fom var blevet ud155 feet til Kamppladsen. Ogsaa min Modstander kom snart tilsyne, ledsaget af en stadselig Kat, der, om muligt, var endnu mere broget og havde langt grum mere, trodsigere Trcrk end ham selv. Det var, som Vi med Nette formodede, hans Sekundant. Begge havde gjort et Par Felttog sammen som Kammerater og havde ogfcm begge vceret med under Erobringen af den for omtalte Kornlade, en Bedrift, der havde skaffet den Brogede Stegtflcsk-Ordenens Storkors. Desuden havde der indfundet sig, tilkaldt af den omsorgsfulde Muzius, en liden, lysegraa Kattekjwrring, der fkulde forståa sig noget ganske aparte ftaa Chirurgien og i en utrolig kort Tid vcrre istand til at lcrge de slem meste, mest farlige Saar. Det blev bestemt, at Tvekampen skulde fiude Sted i trende Sprang, og saafremt der ved tredie Sprang Intet afgjsrende var hcendt, det da maatte drsftes, hvorvidt Duellen vilde blive at fortscrtte med nye Sprang, eller

Sagen fkulde ausees for op- og afgjort. Sekundanterne umalte Distansen, og vi tog Positur. Efter Skik og Brug udstsdte Sekundanterne et Varfels fkrig, og hvoesende, med gnistrende Dine styrtede vi los paa hinanden. I et Nu havde min Modstander, just da jeg vilde gribe ham, nappet mit hsirc Vre, som han i den Grad bed og sled i, at jeg mod min Villie skreg heil af Smerte. „Fra hinanden med Jer!" raabte156 Muzius. Den Brogede flap mig. Vi traadte tilbage i Position. Nyt Skrig fra Sekundanterne andet Sprang! Nu troede jeg bedre at kunne gribe min Modstander; men den lumske Forrider dukkede sig og bed mig i venstre Pote, saa at Blodet vceldede frem i tykke Draa ber. „Fra hinanden med Jer!" raabte Muzius for anden Gang. „Sagen er nn egentlig afgjort," sagde min Modstanders Sekundant, idet han henvendte sig til mig, da De, min Bedste, ved det betydelige Snar i Poten kan betragtes som liors 6s comdat." Dog Harme, den dybeste Forbittrelse lod mig ingen Smerte fornemme, og jeg svarede ham, at det ved tredie Sprang nok bilde vise sig, hvorvidt der fattedes mig Kraft, og om Sagen kunde ansees for afgjort. „Vel da," sagde Sekundanten med spottende Haantatter, „naar De endelig vil bukke under for Deres Modstanders Pote, fan gjerne for mig; Deres Villi? ske!" Men Muzius klappede mig paa Skulderen og raabte: „Bravo, bravo, Broder Murr, en cegte Kattebursch agter ikke et saadaut Knappenaalstik! Hold dig tapper, min Gut!" Tredie Gaug Skrig fra Sekundanterne — tredie Sprang ! Mit Raseri uagtet, havde jeg lagt Moerke til min Modstanders Krigslist, som bestod deri, at han hver Gang sprang lidt tilside, hvorved mit ellers vel rettede Bid kom til at forfeile sit Maal, medens han derimod greb mig ustraffet. Denne Gang tog jeg157 D6lllllsst. mig vel iagt, sprang ogsaa lidt tilside og havde, fsr han sit Tag i mig, bidt ham saa frygtelig i Stru ben, at han ikke formaaede at skrige, kun at stsnne. „Fra hinanden med Jer!" raabte nu min Modstan ders Sekundant. Jeg sprang siebliktelig tilbage, men den Brogede segnede bevidstlos om, medens Blodet sprudlede frem af det dybe Saar. Den lysegraa Kone ilede strar hen til ham og betjente sig, for i nogen Grad at standse Blodtabet, fsrend Saaret kunde for bindes, af et fortræffeligt Husraad, som efter Muzius's Forsikkring stedse stod hende til Afbenyttelse, da hun altid havde det ved Haanden. Hun heldte nemlig idetsamnie en Vcrdske i Saaret, ja besprsitede den be vidstlsse Duellant fra sverst til nederst dermed, hvilken jeg, efter den skarpe, gjennemtroengende Lugt at domme, maatte holde for stcerk drastisk og adstringerende. NBB. var det ikke og heller ikke Nau 6s — Muzius trykkede mig heftig til sit Bryst og sagde: „Murr, du har udkjamipet din HEressag som en Kat, der har Hjertet paa rette Sted. Murr, du svinger dig med Tiden op til Burschenschasteis Krone; du taaler ingen Plet eller Lyde cg bliver not altid ved Haanden, naar det gjcelder at optråde som vor 3Eres Forkjcemper." Min Modstanders Se kundant, der en god Stund havde bistaaet den lyse graa Chirurg, traadte nu trodsigt hen til os og Paa stod, at jeg havde gjort det tredie Sprang stik imod Reglementet. Men da satte Broder Muzius sig i158 Positur og erkloerede med lynende Sine og udstrakte Klser, at den, der vovede at paastaa Sligt, fik med ham at bestille, og al Sagen, om saa skulde vcere, gjerne kunde afgjsres paa Flekken. Seknndanten holdt det for raadeligst ikke at svare videre paa dette, men tog uden at mcrle et Ord, sin saarede Kammerat, der nu var kommen lidt til sig selv igjen, paa Nakken og marschcrede skyndsomst afsted med ham gjennem Tag lugen. Den askegraa Chirurg spurgte tjenstvillig, om jeg muligens skulde snske ogsaa at lade mine Saar behandle af hendes Husraad. Jeg betakkede mig dog sorbindeligst , hvormeget end Pote og Vre smertede; og i fuld Nydelse af den tilt'jcrmpede Seier, den mcet tede Haevn for Miesmies's Bortfsrelse samt for ud staact Prygl og Bestjcrmmclsc begav jeg ung paa Hjemveien. For dig, o Katteyngling ! har jeg med velberaad Hu nedskrevet saa omstcrndelig som muligi denne Be retning om min fsrste Duel. Foruden at denne moertelige Skildring betcerer dig i Et og Alt paa det Fuldstcrndigstc om Mrespunttet, kan du ved Siden deraf sse mangen herlig, for Livet fcmre brugbar Moral. Til Exempel: at Mod og Tapperhed Intet formaar mod Kneb og Finter, samt at det omhyg geligste Studium af hele Fintevcrsenet maa nsd vendigen til, for at man ikke skal blive traudt un der Fsdder, men skal kunne holde sig opret Paa Benene. no 86159 „Lykkelige Betler;" og Manden har jo Ret, fuld kommen Ret. Lcrg dette dybt pan Sinde, du Katte yngling, og foragt ingenlunde Finier ; thi deri, som l en rig Grube, ligger den sande Bcrdensvisdom skjult. Da jeg tom ned, fandt jeg Mesterens Dsr lukket og maatte derfor rage tiltakke med Straamattcn som Natteleie. Mine Eaar havde bevirket et betydeligt Blodtab, og sandt at sige, jeg var ikke langt fra at besvime. Jeg fslte, hvorledes jeg blev transporteret forsigtig bort. Det var min gode Mester sjeg maatte vel, uden selv at vide det, have jamret mig livt), der havde hsrt mig udenfor Tsrcn , lukket op og var bleven opmcerksom paa mine Saar. „Stakkels Murre mand!" raabte han, „hvad harde da gjort dig? Der har vanket nogle gevaltige Bid, kan jeg stjsnne nuvel jeg

haaber, du ikke har givet din Modpart Noget efter!" „Mester!" teenkte jeg, „naar du bloc vidste!" og paanyt sslte jeg mig usigelig styrket ved Tanken om den fuldstcendig tilkjcrmpedc Seir, om den übode lige Haeder, jeg havde vundet. Den gode Mester lagoe mig nu med megen Omhyggelighed ned paa mit Leie, tog frem af Skabet en liden Wske, hvori der befandt sig en Salve, tilberedede to Plastre og anbragte famme Paa Vre og Pote. Siille og taalmodig fandt jeg mig i Alt og uostsdte kun fint og sagte et neppe hsrligt lille „Mrr!" da den forste Forbindings-160 Proces vilde smerte mig lidt. „Du Murr!" sagde Mesteren, „du er rigtig en klog Kat; du miskjender ikke som andre skye Knurrepotter af din Slcegt din Herres velmente Hensigter. Hold dig kun rolig, og naar Tiden engang kommer til at slikke Saaret rent, saa vil du nok selv kunne blive Forbindingen kvit. Men hvad Dret angaar, saa kan du Intet gjsre, stakkels Fyr, og faar Lykke til at taale Plasteret." Dette lovede jeg Mesteren og rakte ham til Tegn Paa Erkendtlighed for den betimelig ydede Hjcelp min friste Pote, som han efter Scedvane tog benlig imod og rystede lidt, dog uden i ringeste Maade at klemme den. Mesteren forstod sig paa at omgaaes dannede Katte. Snart sporede jeg Plasterets velgjsrende Virk ninger og var i Hjertet glad, at jeg havde afslaaet den lille askegraa Chirurgs fatale Husraad. Muzins. som ret snart bessgte mig, fandt mig munter og kraftig. Om kort Tid var jeg atter istand til at fslge ham omkring paa Vurschekneiperne. Man kan tcenke sig med hvilken übeskrivelig Jubel jeg blev modtagen. Alle var jeg bleven dobbelt kjoer. Fra nu af fsrte jeg et herligt Vurfcheliv og oversaa gjerne, at de bedste Haar af min Pels derved gik tabte for mig. Dog gives der vel, maa jeg spsrge endnu engang, nogen Lykke, der kan siges at vcere af Varighed? Lurer ikke den skadefros Fiende bag alle de Gloeder, vi nyde, og ssger at snappe en skyld161 fri, hcrderlig Kai den bedste Vid fra Munden? Del varede nemlig ikte lcrnge, fsrend vor gemytlige Klnb paa Taget led et frygteligt Sted, som medfsrte dens totale Ruin. Hin ftadefroe, al katteskabetige Vclvceres ertlcrrede Antagonist dukkede denne Gang op for os i Skikkelsen af en bister, kscempevcelvig Philister, ved Navn Achilles. Med sin homerske Navne lunde han imidlertid vanskelig lignes, man maatle da an tage, al Sidstnævntes Hellefcrrd fornemmelig har be staacl i en vis afmcrgtig Rasen forenet med grove uforskammede Talemaader. Achilles var egentlig af Profession Slagterhund, men fungerede dog forDie blittet fom Gaardshund; og for rigtig at befcrste hans Attachement for Hus og Herstab, havde hans Herre om Dagen ladet ham lcenkebinde, faa al han kun ved Nattetider fik sig en Motion. Mange af os beklagede ham rel hjertelig, til Trods for hans ulidelige Boesen; men Karlen selv lod til slel ikke al tage sig sit Fan genskab synderlig noer, da han var dum og enfoldig nok nl at tro, at den tunge, byrdefulde Kjcrtting macme geraade ham lit Mre og Pryd. Achilles fandt sig nu il sin ikke ringe betydelig forstyrret l sin Ssvn af vore muntre Midnatslsier, netop paa den Tid da han burde have foretaget sine reglemen terede Rundgange til Husets Beskyttelse, og truede os, hans Forstyrrere, med Dsd og Fordærvelse. Men da han paa Gruno af sin Übehjcelpelighed ikke engang kunde naa op paa Loftet, end sige til vort luftige162 Msdested, lode vi hacmt om hans afmcegtige Trudsler og tumlede os akkurat som fsr. Achilles maatte tage sin Tilsiugt til andre Forholdsregler ; som dygtig og erfaren General indledede han Kampen med doekkede Angreb og streo saa til aabent Slag. Adskillige Spitseкncrgte, som Achilles til enkelte Tider gjo,dc den LEre at lege med, ivet han nemlig bearbeidcdc de ncrsevise Kroppe med sine plumpe, übe hcendige Labber, maatte ifslge hans udtrykkelige Ordre, saasnart vi istemte vor Sang, bryde lss med en saadan bestialsk Vjceffen, at det var plat umu ligt, at faa Greie paa en eneste Node! Og mere end det! Lige op paa Loftet lrcrngte nogle af disse uforskammede Philisterfolk og begyndte, dog uden at nogen af dem vovede at indlade sig i en oerlig Kamp, saasnart vi viste dem Klserne, en saadan mor derisk Allarm med Skrigen og Vjceffen, ac var det forst kun Gaardshunden, som blev forstyrret i sin Nattero, saa stod nu Husbond selv for Tur til ikke at kunne lukke et Oie; og da den gyselige Spek takel ingen Ende vilde tage, greb han fortvivlet til Pidfken for at jage de opbragte Tumultuanter over hans Hoved fra det fremmede Territorium. O Kat! Du, som lceser dette; har du, hvis du gjemmer et eegte mandigt Sind i dit Bryst, en ys Forstand i Planeten, eier du kun iugen forvænnede Oren, har du, maa jeg spsrge, nogensinde i dit Liv oplevet Noget mere afskyeligt, hcesligt, modbydeligt og163 SilBdon6 i ?«K,«u. ovenikjsbet ynkvcerdigt, end den stjcrrende, gjennem trcengende. i alle Tonearter dissonerende Bjccffen af unge, i Harnisk bragte Spitsphilistere? Disse smaa bidske, haleloggrende, pertentlig sig gebcerdende Kreaturer tag dig iagtfordem, min Kat! stol ikke paa dem! Tro mig, en Spits's Familiaritet er farligere end Tigerens udstrakte Klser! Lad os lun tie om de mange bittre Ersaringer, vi i saa Henseende have gjort, og vende tilbage til vor Fortolling. Husbond greb altfaa som sagt til Pidsten for at jage

Tumultuanterne bort fra Loftet. Men hvad ster vel! De smaa vcrmmelige Dretudere begyndte at loggre for den fortsrnede Husbond, Mede hans Ven og forestillede ham, at al denne hceslige Husallarm lun var bleven gjort for hans Natteros Skyld, uagtet han just derfor maatte bsde med denne saa behagelige Ro. De havde kun bjcrffet for at strcrmme os , som holdt paa med alskens stsiende og ussmmelige Spek takler, uharmonist Sang til Ex., der blev foredragen i en altfor skjcerende, sturrende Toneart, bort fra Taget. Husbond lod sig desvcrrre saameget lettere bebcrge as de snakkesalige Spitsers Argumenter til at tro Alt dette, da Gaardshunden, som han ikke und lod at udspsrge desangaaende, i det glsdende Had, han ncerede til os, ikke tog i Vetcenkning at bekrcefte det. Da begyndte Forfølgelsen! Overalt bleve vi efterstræbte: af Tjenestepiger med Feiekoster, med udslyngede Tagstene; ja overalt blev der opstillet ii*164 Snarer og Rcrvesaxe, hvori vi skulde lade os og ak! desvcrrre virkelig lod os fange! Selv Muzius, min trofaste, elskede Ven, faldt i Ulykken, d. v. f. i en Rcrvesar, som paa en gyselig Maaoe ssnderknuste hans hsire Bagpote! Saa blev der altsaa en Enoe paa vort glade Samliv, og jeg venole sorgmodig tilbage under min Herres Kakkelovn, begrædende i dybeste Ensomhed den Skjcebne, som havde rammet mine ulykkelige Vrsdre. En Dag traadte Herr Lolhario, Professor i Msthe tit, ind i Mesterens Kammer, og i Hcelene paa ham sprang Ponto. Jeg formuar ikke at beskrive hvilten übehagelig, uhyggelig Fornemmelse Synet af Ponto fremkaldte hos mig! Om han nu strengt taget hverken var Gaardshund eller Spits. saa hsrte han dog utvivl somt til den Slcegt, hvis onde, fiendtlige Stemning saa voldsomt havde forstyrret mit Liv i det lystige Kllttebursch-Samfund; og han var nug allerede derfor Nl Trods for det Venskab, han tidligere havde vist mig, et hsist mtstcrnteligt Subjekt. I Pontos Blik, i hele hans Vcesen saagar syntes der at ligge Noget over modigt, bespottende, og jeg blev derfor enig med mig selv om ikte at tale til ham. Sagte, fagte listede jeg mig bort fra min Pude og hoppede med et eneste Scet midt ind i Kakkelovnen, hvis Dsr stod paa vidt Gab, og som jeg strar lukteve efter mig. Herr Lothario og min Mester talte nu meget165 sammen om Ting, som kun liret vare beregnede ftaa at fcengsle min Interesse, ifcrr da hele min Opmærk somhed var henvendt paa den unge Ponto, der, efter at han rigtig som en Storlaps, nynnende vaa en Vise, forst i Polkatakt havde dcmdset Stuen omkring, sprang op vaa Pindneskarmen og som slige Trompe tere gjerne pleie at gjore, sendte huer af sine forbi gaaende Vekjendte et Slamgkys, vel ogsaa bjcrffede lidt for at tittreekke sig et Blik fra foibigaaende Skjsnne af sin Slccgt. Mig lod den letsindige slei ikke til at offre en Tanke, og omendfkjondt jeg, som sagt, ingenlunde snskede at indlade mig i Sam tale nied hani, saa syntes jeg dog mindre om, ai han ikke spnrgte efter, nei ikke engang tog ringeste Notits af mig. Ganske anderledes, og som det forekom mig langt artigere og fornuftigere, var den cesthetiske Profesfor; thi efter at han overalt i Stuen havde scet sig om efter mig, fagde han til Mesteren - „Men hvad er der da bleven af Eders fortræffelige Mofjs Murr?" For en hcrderlig Katteburfch gives der ingen mere kramkende Bcnaevnclse end det faiale Ord, „Mosjs;" imidlertid maa man taale saameget af Msthetikerne her i Berden, og jeg tilgav derfor Professoren hans Forseelse. Mester Abraham sorsikkrede . at jeg i den senere Tid var gaaet min egen Vei og om Ncriterne iseer sjelden havde vcrret at trcrffe hjemme, hvorfor jeg166 ogsaa syntes trcrt og udmattet. For et Oieblik siden havde jeg ligget paa min Pude, og han vidste i Sand hed ikke, hvor jeg saa pludselig kunde vwre forsvunden. „Jeg formoder, Mester Abraham," vedblev Pro fessoren , „at Eders Murr dog han skulde vel aldrig ogsaa her have gjemt sig for al lytte? Lad os se engang efter." Jeg trak mig sagte langt tilbage i Ovnen; men man kan tcrnke sig, hvor jeg spidsede Drene, da der nu blev Tale om mig! Prosessoren havde for gjceves ssgt efter i enhver Krog , til ikke liden Forun dring for Mesteren, der teende raabte: „I Sandhed, Herr Professor, I gjsr min Murr en utrolig Mre!" „Hoho," gjentog Professoren, „den Mistanke, jeg noerer mod Eder, Mester Abraham, paa Grund af det pædagogiske Experiment, som af en Kat skulde kunne producere en Digter og Skribent, kan jeg ikke blive kvil. Mindes I ikte lamgere den Sonnet, den Glosse, som min Ponto stjal Eders Murr lige ud af Poterne? Men det snar nu voere som det vil; jeg benytter Murrs Fravcerelse for at meddele Eder en stem Formodning og ret indstcendigt at bede Eder give vel Agt paa Murrs Opfsrfel. Saa lidet som jeg ellers bekymrer mig om Katte, saa er det dog ikke undgaaet min Opmærksomhed, at mangfoldige af disse Dyr, som for vare ret artige og manerlige, pludfelig have antaget ei Boesen, som steder stwrkt an mod al Orden og Anstændighed.167 NaL« ovsr LnrZoti6UL3 Istedetfor som ellers ydmygelig at bukke og bsie sig. spanke de nu trodsigt omkring og sky ikke engang ved funklende Diekast og vredagtig Knurren al lceggc sin oprindelige vilde Natur for Tagen, ja endog at vise Kloerne. Saa lidet som de agte en beskeden, stilfær dig

Opfsrsel, ligesaa lidet er det dem om at gjsre, at te sig som scrdclige Borgerfolk, Paa nogen Skjcrgge pudscn, nogen Rensiitten af sin Pels, nogen Afriv ning af de lange, udvorne Kloer er der ikke til at tcrnke; raggede og stride, med bsrstet Hale rende de vildt omkring, alle dannede Katte en Vederstyggelighed og en Gru. Meu hvad der iscrr synes dadelvcrrdtgt og aldrig bsr taales, det er de hemmelige Sammen komster, som de holde ved Nattetid, naar de drive et fortvivlet Uvorsen, som skal hede Sang, men som kun bestaar i en hcrslig, srebedsvende Skrigen, da den fattes al ordentlig Takt, ja ethvert Spor af Me lodi og Harmoni, Jeg frygter, jeg frygter for, Me ster Abraham, at Mnrr har lagt sig paa den gale Side og tager virksom Tel i disse infernalske Forly stelser, som tilfidst uok ikke skasse ham Andet end en skikkelig Tragt Prygl. Tet skulde gjove mig ondt, om al ren Msie, I har kostet paa den lille Grcmvels, qik tilspildc, og at han, trods hans erhvervede Kund skaber, nedlod sig til at deltage i det gemene Katte paks ryggeslsse Foerd." Ta ;eg hsrtc baade mig selv og min gode Ven Muzius. den hoilstertede Broder, miskjendt paa en saa nedværdigende Maade,168 undslap der mig uvilkaarlig en Smertenslyd. „Hvad var det?" raabte Professoren, „jeg tror saamcrn den gode Murr sidder etsteds skjult i Kammeret! Ponto! Allons! Ssg, fsg!" Med et eneste Sprang var Ponto nede fra Vindueskarmen og snusede om kring i Stuen. Foran Kakkelovnsdsren blev han staaende. knurrede, bjceffede, sprang iveiret. „Han sidder bestemt inde i Ovnen, den Skjelm; der kan ingen Tvivl vcere derom!" Saaledes sagde min Mester og aabnede Dsren. Jeg blev rolig siddende og stirrede paa Mesteren meo store, glindsende Dine. „Tilforladelig," raabte Mesteren, „tilforladelig sidder han ikke inde i Ovnen. Nu? Vil Mosjsen uleilige sig frem? Bil han?" Saa liden Lyst som jeg i Grunden havde til al rsmme mit Smuthul, saa maatte jeg dog vwre saa god at adlyde min Mesters Befaling, naar det ikke skulde komme til Fiendtlighedcr og jeg ti! at trcrkke det korteste Siran. Langsom krsb jeg derfor frem. Men neppe var jeg kommen ud i Dagslyset, for begge, bande min Mester og Professoren, raabte hsit: „Murr, Murr! hvorledes ser du ud! Hvad er dette for Streger?" Vistnok var jeg bedcrkket fra sderst til nederst med el tykt Lag Aske; og naar dertil kom, at mit s)ore i den senere Tio havde lidt noget ganske be tænkeligt, snn knude jeg ikke andet end gjenkjende mig , den Skildring, Professoren havde givet af schisma169 tiske Katte og let tcrnke mig den jammerlige Figur, jeg maatte gjsre, Naar jeg nu sammenlignede denne min ynkvaerdige Figur meo Pontos, der. ifsrt sin stadselige, glindscnde, smult kruiede Pels, var ret vakker at se til, saa blev jeg opfyldt af den dybeste Slam og lrsb stille og sorrigfuld bort i en Krog. „Kan det/' raabte Professoren, „kan detvcere den skikkelige, velstudene Kater Murr? den elegante Skribent, den aandrige Poet, der laver Glosser og Sonnetter? Nei, det er et ganske gement Katte subjekt, der tumler sig om paa Kjskkengulve og ilke forstaar sig paa synderligt andet end Musefangst i Kjeldere og paa Loste! Hoho! sig mig engang, mit flittige Stykke Foe, venter du snart at promoveres eller vel muligens at bestige Kathedret som Professor i Msthetik? Det er en net Doltorhabit, maa jeg sige. du har kastet paa dig!" Saaledes blev det nu ved med forhaanenve Grovheder. Hvav Andet kunde jeg vel gribe til, end hvad jeg har for Skit at gjsre i lignende Tilsoelde, nemlig, naar Nogen sljcrlder mig Huden 'uld, at lnibc Srene tcrt ind til Hovedet. Begge, saavcl min Mester som Professoren, slog tilsidft op en ttsiende Latter, som gjennemborede mic Hjerte. Ncrstcn mere saarende endnu var dog Pon tos Opfsrfel. Ikte alene fordi han i Mine og Ge bærder delie sin Herres haanlige Anftuelser; han lagde ogsaa for Tagen ved alskens umanerlige Sidespring170 en aabenbar Frygt for at komme mig ncrr, rimelig vis for at han ikke skulde tilssle sin smnkke, rene, Velvedligeholdte Pels. Noget mere smertefuldt kan ikke ternkes for en Kat, der er sig en saadan For træffelighed bevidst fom jeg, end at mcmtce taale slig Forhaanelse af en lapset Pudelkrop. Professoren kom nu i en vidlsftig Eamtalc med min Mester; men den lod dog ikke til at dreie sig hverken om mig eller min Slcrgt, og sandt at sige, jeg forstod ikke Stort af den. Saameget ialfald op fattede jeg, at der var Tale om, hvorvidt det knnde ansees for raadeligst at standse den eraltercde Ung doms ofte nok vilde, tsilcslose Fcrrd med Magt, eller kun paa en klsgtig, neppe kjendclig Maade fcrtte Grcrndscr for den og saaledes give Eelvcrkjendelfen et frit Spillerum; thi denne vilde af sig selv snart gjore Ende paa alle abnorme, ertravagante Phcrnomener. Professoren stemte nbetingct for den ligefremme An vendelse af Magi. da den offentlige Tarv syntes at Zrerve, mente han, at ethveri Menneske, al Modstri den naglet, snarest innligt skulde presses ind i den Form, som det Enkeltes Forhold lil dcc Hele nsdven digen betinger; thi ellers vilde der strar asfsdes en fordærvelig, overalt odetcrggende Monstrositct. Pro fessoren gjorre samtidig nogle om Pereatveesenet og Ituslaaen af Vinduer, hvilke jeg aldeles ikke forstod. Mesteren mente derimod, at det gik ungdommelige, eraltcrede Gemytter, som det gemr de171

partielt Afsindige, der ved aabenbar Modstand blive endnu afsindigere, hvorimod den gradvise, selv erhver vede Bevidsthed om Vildfarelse kurerede radikalt uden ringeste Frygt for Recidiver. „Nu," raabte Professoren endelig, „nu Mester, hvad Brugen af Magt angaar mod al Fcrrd, saa vil I vel forsaavidt give mig Ret, at den uden Barmhjertighed maa til, saasnart ncrvnte Foerd griber forstyrrende ind i selve Livet; og saa er det da, for atter at komme tilbage til Eders Kater Murr, ret gloedeligt, at unge, krigsfsre Svitser ifslge Rygtet stulle have forjaget de fordsmte Katte, der skreg saa bestialsk og ovenikjsbct mente, de vare nogle store Virtuoser." Det bliver som man tager det," svarede Me steren; „havde man ladet dem synge i Fred, saa vare de maaske blevne hvad de i sin Vildfarelse alt skreg sig ud ai vcrre, nemlig ccgte Virtuoser, medens de nu maaske helt og holdent tvivle om den sande Virtuositet." Professoren sagde Adieu; Pouto sprang efter uden engang at vcerdige mig en Afskedshilsen, som han ellers med megen Venlighed havde vleiet. „Jeg har selv hidindtil vcrrct alt andet end til freds med din Ovfsrsel," sagde nu Mestereu til mig, „og det er sandelig vaa Tide, at du atter engang bliver ordentlig og fornuftig, saa du kan komme i et bedre Ry, end du for Vicblittel lader til at nyde.172 Var det muligt, at du ganske forstod mig, saa skulde eg raade til, at du altid forholdt dig stille og rolig og fuldforte, hvad du engang har taget dig fore, uden Stsi og Spektakel; thi paa den Maade bevarer man bedst sit gode Navn og Rygte. Ja, jeg vilde til belcrrcnde Exempe! anfsre to Perfoner, hvoraf den ene sidder stille og for sig selv borte i en Krog og tommer den ene Flaske Vin efter den anden, indtil han bliver fuldstændig plakat , men formaar dog, takket va-re den lange praktiske Dvelsr, at lcrgge Skjul paa sin Tilstand, saa at Ingen aner den. Den Anden derimod drikker knn en sjelden Gang, i Selskab med glade, gemytlige Sjcrle, ec Par Glas Vin. Den koste lige Drik lssner hans Hjerte og Tunge; han taler, idet Stemningen stiger, meget og ivrigt, dog uden ac stode an mod Sædeligheden eller en ssmmelig Opfsr sel, og just ham kalder Verden en lidenskabelig Vin drikker, medens den hemmelige Drukkenbolt gjcrldcr for et crdrueligt, fredsommeligt Menneske. Ak! min gode Kåter Murr! kjendte du en Smule til Verdens Gang, saa vilde du nok indse, at en Philister, der stedse trcrkker ind sine Folehorn, klarer sig bedst. Men hvorledes skulde du vel kunne vide, hvad en Philister er for Noget, endskjsnt der endogma blandt din Slcrgt kan gives nok af Saadanne? Ved disse min Mesters Ord kunde jeg i den stolle Bevidsthed om min overlegne Kattekundskab, som jeg havde erhvervet saavel af egen Erfaring som173 af den brave Mnzius's Beærelse, itte tilbageholde en lydelig, frydefuld Hvoefen og Snurren. „Ei Murr, min Kai!" raabte Mesteren, hstt leende, „jeg cror virkelig du forstaar mig, og Pro fessoren yar altsaa Ret. naar han mener al have op daget hos dig en sceregen Begavelse, hvorfor dan frygter dig fom sin crsthenfke Konkurrent!" Til Bekræftelse for. Ai det virkelig forholdt sig saaledes. udstedte jeg et klart, velklingende Miau og sprang uden videre op paa Mesterens Skjsd. Imid lertid havde jeg ikke iaget i Betragtning, at Mesteren netop havde ifsrt sig sin Stadsslobrol af gult. med Blomster rigt broderet Tafi, som jeg neduendiguis maatie nlssle. Med et harmfuldt: „Vil han da!" slcengte Mesteren mig faa heftigt fra sig, at jeg tum lede ovcicnde, og. idet jeg ganfke forstroettet kneb Srene teet mo mod Hovedet og trykkede Vinene til, duttede mig ned paa Gulvet. Men lovet verre min Mesters Godmodighed! „Nu," sagde han venlig, nu Murr, min Kat! saa ondt var det dog ikke meni ! Jeg ved det nok, Hensigten var god, du vilde vise din Tilbmelighed; men du gjorde dei som en Klodrian, og naar Saadant ster, saa spsrger man Pokker efter Hensigten. Nu. tom tun, lille Aste lao, jeg faar se at pudse dig, pandet du atter maa lunne vise dig som en respektabel, konditioneret Kai !" Dermed tastede Mesteren Slobrollen af, tog mig paa Armen og generte sig itt? for at pudse min Pels174 ren med en blsd Bsrste og derncest at rede mine Haar med en liden Kam. Da Toilettet var fcrrdigt, og jeg gik forbi Spci let, blev jeg selv forbauset over, at jeg saa pludselig var bleven en ganske anden Kat. Jeg kunde af lutter Glade og Velbehag ikte bare mig for at tilsnurre mit Kontrafei, faa smuk forekom jeg mig med Et at vcere bleven; og jeg kan ikke ncrgte for, at der i dette Vieblik opstod hos mig alvorlige Tvivl betrceffende Vurscheklubbens Nytte og Anstcendighed. At jeg skulde vcere trsben ind i Kakkelovnen, syntes mig det pure Barbari, som jeg maatte tilskrive en Slags Forvil delse; og ikke engang nsdvendig var derfor den Ad varsel, som Mesteren tilraabte mig: at han ikke atter maatte trcrffe mig i Ovnen! Den fslgende Nat syntes jeg at fornemme en sagte Kradsen paa Gadedsren samt et frygtsomt Miau, der syntes mig velbekjcndt. Jeg stoo op, sneg mig hen til Dsren og spurgte, „Hvem der?" Da blev der svaret (jeg kjendte ham strax paa Stemmen) af den brave Senior Puff: „Det er mig, trofaste Broder Murr, og jeg bringer hsist fsrgelige Efterretninger!" O Himmel, hvad maatte jeg saa erfare! Muzius, min tro Ven, min hjertenskjcere Broder var som Fslge af det slemme Saar i Vagpoten

afgaaet ved Dsden. Dette Sorgens Vudstab rammede mig haardi; nu fsrst fslte jeg, hvad jeg havde eiet i Muzius! Den kommende Nat skulde, som Puff175 fortalte mig, Gravsllet holdes nede i Kjelderen til samme Hus, hvor min Mester boede, og hvor man alt havde henbragt Liget. Jeg lovede ikke alene at indfinde mig til bestemt Tid, men ogsaa at ssrge for Mad og Drikke, for at vi efter den smukke, crldgamle Stik ogsaa kunde feire Ssrgefesten med et Aftens maalcid. Dette bcssrgede jeg ogfaa virkelig, idet jeg ud over Dagen bar ned lldt efcer lidt hele mit rige lige Forraad af Fist, Hsnfeben og Grsni. For Lcesere, som gjerne gad have en nsiagtig Forklaring over Alt og derfor vel ogsaa snfke Oplysning om, hvorledes jeg bar mig ad for at faa Drikkevarerne transporterede ned, vil jeg bemoerke, at en venligsindet Pige udeu videre hjalp mig ud af min Forlegenhed. Denne Tjenestepige, som jeg ofte pleicde at trcefse nede i Kjelderen , vel ogfaa at gjceste i hendes Kjskken, syntes at vcrre hele min Slcegt og mig iscer ganske overordentlig hengiven, faa at vi aldrig saaes uden paa den yndigste Mande at lege en Stund meo hinanden. Hun rakte mig mangen Vid, som for den Sags Skylo var langt tarveligere, end hvad jeg fik hos min Herre, men som jeg dog fortcerede, ja anstillede mig som om det smagte kosteligt Alt af lutter Galanteri. Saadant Noget rsrer vel en Tje nestepiges Hjerte, og denne udrettede med Beredvillighed, hvad der egentlig var mig om at gjsre, at faa expe deret. Jeg fprang nemlig op paa hendes Skjsd, og hun krillede mig saa nydelig paa Hoveoet og bag176 Vrene, at jeg blev lutter Fryd og Salighed og voennede mig ret snart til den Hacind, som „til Hver dags Feiekosten forer, og saa om Ssndag flinkest carres serer." Til denne vennesoele Person henvendte jeg mig nu , just i det Dieblit da hun fra Kjelderen, hvor zeg netop befandt mig, skulde hente et stort Fad med nystet Melk, og yltrede van en hende let for staaelig Maade dei levende Snste om, al maatte faa Melten overladt til egen Disposition. „Du tossede lille Murr," sagde Pigen, der ligesaa vel som de ovrige af Husets Folk, ja hele Nabolaget kjendte mit Navn „du lrcenger vist ikke Melken til eget Brug, du tomler bestemt paa at traktere! Nuvel, behold kun Mellen, du lille Graatrsie, jeg maa skynde mig ovenpaa!" Dermed satte hun Fadet for min Ncese, klappede mig, der i de sirligste Krumspring gav min Gloede og Taknemmelighed tilkjende, en Smule paa Ryggeu og slsi derefter op over Kjeldertrappen. Loeg Mcrrte til, o Katteyngling! at Bekjendtstabet med, ja et vist sentimentalt, gemytligt Forhold til en venska belig Kokkepige er for unge Folk af vor Stand og Slcrgt ligesaa behageligt som indbringende. Henved Midnat begav jeg mig ned i Husets Kjelder. Ssrgeligc, hjerteknusende Syn! Midt paa en Katafalk, der, fvarende til den Hedenfarnes redebonne, ukunstlede Sind, vistnok tun bestod af et Bundt Halm, laa Liget af vor elfkede, dyrebare Broder! Samtlige Katte havde allerede indfundet sig; vi trykkede, ud af177 Stand til at fremsige et Ord, hverandres Poter, toge Plads med hede Taarer i Vinene i en Krevs om kring Katafalken og istemte en Klagesang, hvis ræd somme, Brystet gjennemskjaerende Toner gav frygtelig Gjenlyd i den ode Kscelder. Det var den mest trs steslsse, gruopvækkende Jammer, som nogensinde er bleven hsrt ; intet menneskeligt Organ formaar kun tilncermelsesvis at frembringe den. Saasnart Sangen var endt, traadle der en me get smuk og opvakt, i Tort og Hvidt anstcendig klcrot Ung lin g frem af Kredsen, stillede sig svcrft ved Liget og holdt derpaa sslgende Tale, som han, ihvorvel den blev extemporeret paa staaende Fod, dog senere skrift lig meddelte mig. ligtale, Vl)v OVLN VLX ?()U 1IVI.l(^ XH,ITK NU2IUB, Ic 'I Ll< 11 1 il «H,X X , i Sorrig forsamlede Vrsdre! Brave, hsihjcrtede Vursche! Hvad er Katlen? En skrsbeltg , forgjcrngelig Ting, som Alt, hvao d.r fsdes paa Kloden! Er det sandt, hvad de bersmteste Lccger og Physiologer ville178 paastaa, at den Dsd, som alle Kreature ere under kasteoe, fornemmelig bestaar i Aandedr«ttets fuldstæn dige Ophor o, saa er vor Hoedersven, vor kjcere Broder, vor gjcestmilde Grande, denne tappre, trofaste Fcrlle i Sorg og Gloede, o, saa er vor aedle Mu zius uomtvistelig dsd ! Se, der ligger den Mole Paa de kolde, fslcslsse Halmstråa og har strakt alle Fire fra sig! Ikke det svageste Pust stjceler sig gjenuem de for evigt tillukkede Lceber! Hule og indfaldne ere de Oiue, som fordums snart straalcde af Elskovens sagte glsdendelld, snart lynede af Forbittrelfens ste lcrggende Flammer i grsntglindfende Guld ! Dsdens Bleghed overspreder hans Aasyn ; slap hcrnger Halen, hcrnge Orene ned! O, Broder Muzius, hvad er bleven af dine lystige Spring? hvad er bleven af din Munterhed, dit ypperlige Lune, dit klare, velklin gende „Millu!" der sik alle Hjerter til at frydes? dit Mod, din Standhaftighed, din Klogskab, dit Vid? Alt, Alt har den grumme Dsd übarmhjertigen revet, og du ved maaske ikke engang med Bestemthed, om du virkelig har levet ? Og dog var du Kraften, Sund heden selv, udrustet mod alle fysiske Ouder, som om du skulde leve evindelig! Ikke det mindste Hjul i det Urvcrrk, som holdt dit Indre igang Var kommet i Ugreie; og Dsdens Engel blev ikke bemyndiget til at evinge sit Glavind over dit Hoved, fordi Hjulvcerket var

lsbct af og hverken lod sig gjenoptrcrkke eller srparere nei! et fiendtligt Princip greb voldsomt179 forstyrrende ind i din Organisme og gjorde Ende paa det, som endnu lamge havde kunnet beståa. Ja ! endnu ofte havde disse Vine kunnet straale af Venstab; endnu ofte vilde lystige Indfald, joviale Sange vcrre strsmmede fra disse kolde Lceber , dette stakkels stivnede Bryst; endnu ofte havde denne Hale, forkyndende veltilmode sin indre Kraft, slynget sig i bslgende Linier; endnu ofte havde disse Poter vist Styrke og Behændighed i de moegtigste, mest forvovne Spring - og nu ! O, kan da Naturen tillade, at det, som den har konstrueret for lange Tider med saamegen Msie og Omhyggelighed, pludselig skal for dcrrves? eller gives der da virkelig en msrk, ildesindet Geist, kaldet Tiltcelde, der i despotisk Vilkaarlighed ustraffet tsr gribe ind i de Svingninger, fom ifslge det evige Naturprincip fynes at betinge al jordisk Tilværelse? O, du kjoere Hensovede, kunde du blot give denne bedrsvede, men levende Forsamling nogen Oplysning derom! Dog, bedste Tilhsrere, hsitcrrede Vrsdre, vi bsr ikke gruble over stige dybsindige Ve tragtninger, men overgive os med Hjerte og Sjcrl til vore bittre Klager over den altfor tidlig os bersvede Muzius. Det er brugeligt, at Taleren ved disse Sor gens Anledninger foredrager med alskens lovprisende Tilscrtninger og Bemoerkninger den Saliges fuldstæn dige Biographi; og denne Skik er ogsaa snare hensigts mæssig, da et saadant Foredrag ufeilbarligen maa vcrkke endog hos de mest bedrsvede Tilhsrere Kjed180 sommelighedens Lede, der, efter de dygtigste Psychologers Erfaring og Udsagn, scerlig er stikket til at faa Vugt med enhver Sorg ; og paa denne Maade bliver derfor Ssrgetaleren istand til samtidig at opfylde de tvende ham paahvilende Pligter: at bevife den Forevigede den tilbsrlige ZEre og at troste de ssrgende Efter ladte. Man har Erempler paa og de ere jo ret naturlige at efter en saadan Tale er den mest Nedbsiede draget munter og fornsiet hjemover; i Gloeden over at flippe Foredragets Kvaler syntes Ta bet af den Hedenfarne forholdsvis at vcrre ringe. Dyrebare, forsamlede Vrsdre, hvor gjerne fulgte jeg ikke den hsipriseiige , indtil vore Tider vedligeholdte Skik! - hvor gjerne foredrog jeg Eder ikke den ved Dsden afgaaede Vens og Broders udfsrlige Viographi, for at forvandle Eder fra bedrsvede til fornsiede Katte ! men det gaar ikke an, det gaar tilforladelig ikke an. I maa betcenke, mine elskede, dyrebare Brsdre, at jeg betrcrffende den Afblomftredes egentlige Levnet, saafom Fsdsel, Opdragelse, videre Fremskridt og Ud vikling, noesten Intet ved, hvorfor jeg da maatte diske op for Eder lutter Skrsner og Fabler; men dertil er jo Stedet ved den Asdsdes Lig altfor hsitideligt, vor Stemning altfor alvorlig. Ingen Fortrydelse, mine Burfche; jeg vil heller berette, istedetfor al kjedsomme lig Sermoneren, i nogle faa ligefremme Ord hvilket forsmcedeligt Endeligt overrastede den stakkels Djcrvel, som ligger stiv og kold foran os, og hvilken brav,181 dygtig Karl det i Livet har vcrret ! Dog sede Him mel! Jeg kommer jo rem fra Veltalenhedens Tone, uagtet det er mit Brodstudium, og jeg tanker, hvis ikke Skjebnen har Noget derimod, med Tiden ar blive lHinzmann taug, vudsede med den hsiie Pote Nren, Pande og »Vkiceg, betragtede Liget Icrnge og opmærksomt med ufravendte Blikke, rsmmede sig, foer atter med Poten hen over O, haarde Tilskikkelse! O, grumme Tsd! Maatte du da paa en saa grusom Maade bortrive den fore vigede yngling i hans bedste Aar! Mine Vrsdre ! Eu geistlig Taler isr berette sine Tilhsrere om hvad de allerede hundrede Gange have hsrt, hvorfor ogsaa jeg nu vil gjeniage, hvad enhver af Eder ved, det nemlig, at vor hcdcmarne Broder faldt som et Offer for hadske, uforfonlige Spitsphilisterc, Tidhen, paa hint luftige Tag, hvor vi i Fred og Fryd fordums pleiedc at forlyste os; hvor der gjenlsd mangen mun ter Sang-, hvor vi Pote i Pote og Bryst ved Bryst bleve til et Hjerte og eu Ejeel, vilde den Tålige snige sig op, for sammen med Senior Pufs at kunne feire i Ensomhedens Stilhed Mindet om hine skjsnne, for svundne Tage sande Tage i Arcmjue;, fom nu ere forbi, for aldrig mere at vende tilbage. Ta havde de, de ondfkabsfulde SpttsvlMistere, fom paa enhver Maade ssgte at forhindre, at der atter kom Liv og Rsre se i det glade Katteforbund, opstillet talrige Rcrvesare i Loftets dunkle Vraaer. I et af disse usa182 lige Instrumenter geraadede nu den arme Muzius; Bagpoten blev frygtelig ssnderknust, og han maatte ds! Farlige og smertefulde ere de Saar, Phili strene bibringe, da de til enhver Tid betjene sig af lutter butte, offensive Vcerger ! Men, uorustet med en Hestenatur, var vel den crdle Hensovede, uagtet hans farlige Kvcestelse, dog igjen kommen paa Venene; men Grcrmmelse, den dybeste Grcrmmelse over al vide sig beseiret af elendige Svitser, at se sig med Et og for bestandigt standset paa sin glimrende Vane; den sta dige Bevidsthed om den os overgaaede Skjcrndsel det var det, som tcerede Paa hans Krcrfter. Han vilde ikke Vive af nogen ordentlig Forbinding, intet Legemid del tage til sig; —man siger, at han snskede at ds! (Jeg, ja enhver Tilstedeværende var ved disse Hinz- manns sidste Ord ikke lamgere istand til at holde os; den gyse lige Smerte afpressede os Alle cn

saadan ynkelig Tuden, et saa gudsjammerligt Ssrgeskraal, at en Sten havde maattet lade sig rere. Saasnart vi vare blevne saapas rolige, at vi atter kunde fslge med, fortsatte Hinzmann med Pathos.) O Muzius! sku engang ned paa os! se dog de Taarer, vi udgyde, nn trssteslsse Klage, vi hcrve over dig, du uforglemmelige Kat! Ja sku du ned paa eller op til os, som du nu engang formaar, vccr du i Aanden med os, d. v. s. forsaavidt du disponerer over en Aand , og den, som fordums har beboet din afsjcelede Krop, ikke andetsteds maa gjsre Tjeneste! Mine Vrsdre ! jeg holder som sagt Kjcrften om den Afdsdes Biographi, fordi jeg ikke kjender Noget dertil ;183 men kun faameget fristere har jeg bevaret i Erindrin gen den Forevigedes herlige Egenskaber ; og disse vil jeg nu, mine dyrebare, hsitagtede Venner, rykke Eder frem for Neesen, paadet I maa fole i hele sin stroek kelige Udstrcekning det uerstattelige Tab, I have lidt i denne, vor uforlignelige Medkats pludselige Bort gang! Giver Agt, o Ynglinge! I, fom have svoret, aldrig et Vieblik at vige bort fra Dydens og Ret skaffenhedens Stier, giver nn Agt! Muzius var, fom der kun gives Faa her i Livet, et voerdigt Lem af Kattesamfundet! en god, trofast Mgtefcelle, en kjcerlig Fader, en ivrig Forfoegter af Ret og Sand hed, en utrcettelig Velgjsrer, en Ststte for Fattige og Trcrngende, en oegte Ven i Nsden! Et vcrrdigt Lem af Kattesamfundet? Jo! Thi altid ncrrede han de bedste, mest oplyste Anfkuelfer og var endog beredt til Opoffrelser, sik han blot fectte igjennem, hvad han snstede; angreb ogsaa udelukkende de Indi vider, som sagde ham imod og ikke vilde fsie sig i haus Luner. En god og tromst AEgtefcelle? Jo! Thi kuu da rendte hau efter andre fmaa Katte, naar de vare yngre og vakkrere end hans egen Gemalinde, eller han solte sig dreven dertil af en uimodstaaelig Lyst. En kjcrrlig Fader? Jo ! Thi aldrig har man hsrt, at han, fom det hos vor Sloegt faa ofte hcrndrr med raa, ljeerlighedstomme Fcedre, under et af Katteappetittens befynderligste Anfald stal have fortceret nogen af sine nyfsdte Smaa; tvertom, han havde Intet at indvende,184 naar hans lille Frue transporterede bort sin samtlige Vsrneflok, og han maatte forblive i Uvidenhed om deres forandrede Bopcel. En ivrig Forfcrgter af Ret og Sandhed? han gjerne hengivet sit Liv for begge; bekymrede sig fslgelig, da man kun kan leve engang, ikke stort om nogen af Delene hvilkel ikke maa lcrgges ham til Last. En utrcrttelig Velgjsrer, en Ststte for Fattige og Trængende? Jo! Thi Aar efter Aar bar han paa Nytaarsdagen ud i Gaardsrummet , til Mcrt telse for de stakkels udhungrede Brsdre, en liden Sildehale eller et Par smcekkre Hsnseben og turde altsaa med Rette, efter at han paa denne vaklre Maade havde opfyldt sin Pligt som sand Katteven, vranten tilknurre enhver trcrngende Broder, der udenom maatte forlange en Almisse. En cegte Ven i Nsden? Jo visselig ! Thi kom han selv i Nsd, saa gav han endog de selvsamme Venner, han ellers havde ringe agtet eller overset, ingen Fred, Du Forevigede! hvad kan jeg vel tilssie om dit Heltemod, om din fine, luttrede Sands sor Alt, hvad der er LEdelt og Stort, om din dybe Lcerdom, om din sjeldne Kunst- Kultur, om de tusinde og atter tusinde Dyder, som koncentreredes i dig? hvad, sporger jeg, skulde jeg vel kunne sige derom, uden paa samme Tid i en ganske betamketig Grad at forhsie den uundgaaelige Kval, vi maa lide ved Tanken om din üblide Bortgang! Mine Venner, mine bevcegede Vrsdre! thi paa et185 Par utvetydige Bevægelser mcerker jeg tit min ikke ringe Tilfredsstillelse, at det er lykkedes mig at bevcrge Eder.— Altsaa, bevcrgede Brsdre! lad os tageden Asdsde til Erempel; lad os gjore os al mulig Umage for at trcrde i hans vcerdige Fodspor; lad os i Et og Alt bestrcebc os for ac blive, hvad den Vortgangne Var, — en fuldkommen Kat; og da skulle ogsaa vi faa nyde i Dsden den i Sandhed vise, ved Dyder af en hver Art og Beskaffenhed ren tvcettede og luttrede Kats velfortjente Ro ligesom denne Fulrendte! Se engang felv. hvor stille han ligger; han rsrer ikke en Pote, alle mine Lovtaler over hans hsie Fortræffe lighed formåa ikke at fremkalde ftaa hans Lcrbcr det fvageste Smil! Montro, I Sorgmodige! om den bittreste Dadel, de groveste, mest beskjoemmendc Skjelds ord ligeledes vilde have forfeilet sin Virkning vaa den Forevigede? Momro, om selv den dcrmoniske Spits philister, om han pludselig tracidte ind i denne Kreds, var istand til kun i ringeste Maade at bringe ham i Harnisk ham, der fordums uden Omstændigheder havde kloret Dinene ud vaa den; istand til at for styrre hans ssdc Hvile? Over Ros og Dadel, over alle Anfcrgtelfer, olle Vefivpelser, al tirrende Spot og Haan, over alle Livets forvirrende Spsgerier er vor Muzius hcevet; han har ikke loengere noget tillokkende Smil, nogen fyrig Omfavnelse, noget hjerteligt Potetryk for sin Ven, men heller ikke Kleer eller Tcrnder for Fien186 den! Formedelst sine Dyder har han opnaaet den uforstyrrelige Ro, som han i Livet forgjcrues ssgte at erholde! Vistnok synes jeg ncesten, at vi Alle, saaledes som vi nu sidde forsamlede og tude om vor Ven, nok skulde kunne faa nyde denne Ro uden just at vcrre en saadan Pragtudgave af alle Dyder, som netop han har vcrret, og at der vel maa gives noget andet, mere tvingende Motiv

til at vcrre dydig, end bare Lcrngsel efter denne Ro ! Det er imidlertid lun en Formodning, hvilken jeg her opkaster til Eders videre Drsftclse. Jeg havde netop tcrnkt, at bede Eder indstcrndig om, at anvende Eders hele Liv fornemme lig til at lcrre at ds saa smukt som Kater Muzius; men foretrækker imidlertid helst at lade det voere, da der kunde indvendes Adskilligt betoenkeligt imod mig. Jeg mener nemlig: I kunde muligeus bemcerke, at den Forevigede ogsaa burde have lcrrt at vcrre forsigtig og at undgaa Ncrvesaxe , for ikke at ds for Tiden. Jeg mindes desuden ogsaa, hvorledes en meget ung Kattepurk, der fik en lignende Formaning af sin Laerer, nemlig at en Kat burde anvende hele sit Liv for at lcrre at ds. svarede impertinent: det kunde ikke vcrre saa vanskeligt endda; det lykkedes jo Enhver fsrste Gang! Lad os nu, dybt ssrgende Ynglinge, tilbringe nogle Vieblitt'e i stille Betragtninger! «Hinzmann taug og foer atter med den hsire Pote over Nren og Ansigt; derpaa syntes han at falde i den dybeste Eftertanke, idet han trykkede Ninene til. Endelig, da det varede for lcrnge, stubbede Senior Puff til ham og hviskede187 heit: »Hinzmann! hvad bliver der af dig. Menneske; jeg tror saamcrn du er sovet ind. Se at blive fcerdig mcd din Sermon; thi vi spore Alle en desperat Hunger!" Hinzmann foer iveiret, satte sig atter i den sirligste Stilling og fortsatte.) Dyrebare Brsdre! Jeg havde haabct at kunne udklcrtke nogle ret ophsiede Tanker og faaledes Paa en glimrende Maade stntte denne min Embedstale, men desvcrrre er Intet faldet mig ind; det er ikke frit for, at den store Smerte, jeg har bemsiet mig at fsle, har gjort mig en Smule stupid. Lad os derfor anse denne min Tale, fom I ikke kunne fråkjende Eders übetingede Bifald, for hermed flutter og nu istemme det almindelige vs eller Nx proiuudi»!" Saaledes endte da den artige Katteyngling sin Ssrgefermon, der i rhetorist Henseende vistnok syntes mig vellykket og salvelsesfuld, men fom jeg dog fandt saare meget at udfoette paa. Tet forekom mig nem lig, at Hinzmann havde talt mere for at glimre ved sine Talegaver, end at cere stakkels Muzius efter hans ssrgellge Bortgang. Alt, hvad han havde fagt, vilde Net ikke passe paa Ven Muzius, som jo havde vcrret en ligefrem, redebon, bramfri Kat og udrustet jeg havde min egen Erfaring at appellere til med et trofast, vennefcelt Gemyt. Desuden den Ros, fom Hinzman faa rigelig havde fpenderet, var jo af en tve tydig Beskaffenhed, faa at felve Talen i dens Helhed mishagede mig ; og det var blot Talerens Gratie famt hans i Sandhed udtryksfulde Teklamation, fom havde fceugstet mig unrer Foredraget. Ogfaa Senior Puff188 Us P!'<,llin6i3. 8t vaKKni-t 8)>!I. syntes at vcrrc af samme Formening; vi udverlede endog Blikke, som. hvad Hinzmanns Tale angik, ty dede ftaa en gjensidig Forskånelse. Ved Talens Slutning istemte vi efter Fodrenes Stik et v 6 profun6iB, der, om muligt, klang endnu jammerligere, mere hjerteskærende end den rcedsomme Gravsang, som havde indledet Sennoncn. Det er velbekjendt og konstateret, at Sangere af vor Slcegt have det ganske fortrinligt i sin Magt at trcrffe Ud trykket for den bittreste Ve, den mest nsstestsse hvad einen nu Klagen lyder om en altfor længsels fuld eller forsnmaet Kærlighed eller til Begrædelse nf en hedengangen Ven. saa at selv det kolde, fslelseslsfe Menneske bliver ved slig Musik rystet i sit Inderste og kun formaar at skaffe de spamdte Fslelser Luft ved en haeslig Vanden. Saasnart vort De prolun6iB var afsunget, tog man Liget og scrnkede det ned i en dyb, i den ene Krog af Kjcelderen beredet Grav. I dette Dieblik foregik det mest Uventede og paa samme Tid yndigt Rorende ved den hele Ssrgehsitid. Tre Kattemser, stjsnne som Dagen, hoppede sirligt frem og strsede Potetesgrces og Persillegrsnt, som de havde pillcc i Kjcelderen, ned i den aabnc Grav, medens en noget celdre Frsken foredrog en simpel, hjertelig Sang. Melodien syntes mig bekjendt, og tager jeg ilke Feil, saa begynder Originallerten mcd Ordene: „O Furretrce! O Furretrce! o. s. v." Det189 Var, som Senior Pufs tilhviskede mig, den Afdsdes Dsttre, som paa denne vattre Mande feirede deres Faders lordefcerd. Jeg kunde ttte faa mine Dine fra Sangerinden. Det var et nydeligt, allerkæreste lille Boesen; hendes dlsde klangfulde Stemme, selv det Rorende, oet Fs lelsesfnlde i Melodien rev mig ganske hen; jeg for maaede ikke at holde Taarerne tilbage. Men den Vemod, som afpressede mig dem, var af en ganske eiendommelig Beskaffenhed, da den paa samme Tid op fyldte mit Bryst med det ssdeste Velbehag. Kun frem med dec, Kat, ligesaa gjerne fsrst som sidst! Mlt hele Hjerte syntes pludselig at tilhsre den skjsnne Sangerinde; det var som om jeg aldrig : mit havre truffet en Kattems med denne sjeldne 3jnde, denne Adel i Holdning og Blik, kort sagt med denne alt erobrende Skjsnhed ! Graven blev med Msie fyldt af poiefsre Katte, som kradfcdc al den Sand og Muld over, som de formaaede. Jordfæstelsen var tilende, og vi gik til bords. Muzius's skjsnne, elskelige Tsttre vilde nu fjerne sig. Tette kunde vi dog ingenlnnde tillade; de maatte blive hvor vare og tage Tel i Maaltidel; og jeg vidste at mdrette det saa godt, at jeg sit ssre den Mldste tilbords og tage Plads ved hendes Side. Var jeg fsrst bleven foengslet af hendes blendende Skjsn hed,

havde hendes hulde Stemme fortryllet mineSand ser, faa blev jeg nu ved hendes lyse Forstand, hendes190 Gemyts Inderlighed og Varme, det fromme, aegte kvin delige Boesen, som straalede frem af hendes inderste Sjcel, baaren lige op i Henrykkelsens syvende Himmel. I hendes Mnnd, ved hendes ssdtklingende Ord syntes Alt at erholde et eget Trylleri; hendes Tale var helt igjennem en kjcerlighedsaandende Idyl. Hun omtalte, t. Er., med Varme en Art Mclkevelling, som hun nogle Dage fsr sin Faders Dsd ikke uden Appetit havde fortæret; og da jeg yttrede, at hos min Mester forstod man ganske excellent at tilberede en saadan Velling og det endog med en dygtig Tilsætning af Smsr, foestede hun paa mig de fromme, grsntstraa lende Ducsine og spurgte med en Stemme, der fik mit Hjerte til at bceve: „lasaa jasaa, min Herre! Og De gjsr ogsaa as Melkevelling? med Smsr!" tilfsiede hun da, ligesom hensynkende i svcrrmeriste Drsmmerier. Hvem skulde ikke vide, at der Intet gives, som bedre anstaar vakkre, blomstrende Pigebsrn paa en ser—olte Maaneder (saapas kunde den Mldste vcrre), end et let Anstrsg as Svcermeri, ja at de da ofte ere uimodstaaelige? Saa skede det, at jeg, op flammet af Kjcerlighed, heftigt trykkede den Skjsn nes Pote og raabte: „Du Englebarn! Spis da Fro kost med mig paa Melkevelling, og der gives ingen jordisk Salighed, jeg gad bytte med!" Hun syntes forlegen, slog Oinene ned og rodmede; dog lod hun sin Pote hvile et Oieblik i min, hvilket opvakte de skjsnneste Forhaabninger i mit Bryst. Hos min Me191 ster havde jeg nemlig engang hsrt en gammel Herre, der, om jeg ikke lager Feil, skal have vceret Advokat, forsittre, at det for en nng Pige var meget farligt i lamgere Tid at lade sin Haand ligge i en Mands, dn han mev Rette knnde anse det for en tra6itio drsvi ruauu paa hendes hele Person og fslgelig fremkomme med alskens Fordringer, som vanskelig vilde kunne gjendrives. Men til saadanne Fordrin ger havde jeg nu umaadelig Lyst og skulde netop til at gjore en Begyndelse, da vor Samtale plud selig blev afbrudt ved eu Libation til AZre for den Afdsde. Den hcoenfarne Mnzius's tre yngste Dsttre havde imidlertid successivt udviklet et saa muntert Lune, en saa skalkagtig Naivitet, at samtlige Katte Vare henrykte. Ved Hjoelp af Mad og Drikke allerede synlig befriet fra Sorg og Smerte, blev Stemningen stedse gladere og livligere. Man 10, man spsgte; og da Bordet endelig blev afdcettet, Var det den alvor lige Senior Pufs selv, som stemte for, at man skulde tage sig en Svingom. len Fart blev Alt ryddet afveien; tre Katte stemte sine Struber; og snart saa man Muzius's opvakte Pigebsrn svcevende og hvirv lende over Kjcrldergulvet i Poterne paa de lystige Ynglinge. Ikke et Dieblik var jeg vegen fra min Skjsnnes Side. Nu bsd jeg hende op til Dands hun rakte mig Poten vi flsi gjennem Rakkerne. Ha! hvor hendes Aan dedrcet viftede paa min Kind ! hvor mit Bryst svulmede192 mod henoes! hvor jeg omslyngede hendes stanke Taille med mine Poter! O, de salige, himmelssoe Momenter ! Da vi havde danset en to—tre Hopsavalse, fsrte jeg min Skjsnne bort i en Krog, hvor jeg, som det ssmmer sig en galant Kat, opvartede hende med nogle Forfriskninger, af det Slags, som nu engang var til at opdrive, thi Festen var jo ikke arran geret til Bal. Fsrst nn vovede jeg at give mine Fsletser Luft. Den ene Gang efter den anden tryk kede jeg hendes Pote til mine brcrndende Lcrber og forsikkrede hende, at jeg vilde vcrre den lykkeligste blandt Dsdelige , ncmr blot hun vilde elske mig en Smule. „Ulyksalige," sagde pludselig en Stemme lige bagenfor mig, „Ulyksalige, hvad tager du dig fore! det er din Dal ter Mina!" Jeg bcevede; thi kun for vel kjendte jeg Stem men! Det var Miesmies! Lunefuldt drev Skjcebnen sit Spil med mig; i det Dieblik, da jeg troede ganske at have glemt Miesmies, dukker hun pludselig op, og jeg faar erfare, hvad jeg aldrig havde kunnet ane at jeg har forelsket mig i mit eget Varn! Miesmies bar dyb Sorg. Jeg vidste ikke selv, hvad jeg skulde tcenke. „Miesmies," sagde jeg mildt, „hvad fsrer Dem hid, hvorfor denne Ssrgedragt og o Gud! hine Pigebsrn Minas Ssstre?" Da erfoer jeg det Scelsomste! Min forhadte Medbei ler, den Svartgraagule, havde straf efter hin morde-193 riste Tvekamp, hvori han maatte bukke under for min ridderlige Tapperhed, stilt sig fra Miesmies og var, efter at haus Saar vare groede til igjeu, dragen bort fra Stedet, Ingen vidste hvorhen. Da anssgte Mu zius om hendes Pote, fom hun beredvillig rakte ham ; og det geraadede den Afdsde til ikke liden Mre og viste hans fine Fslelfe, at han faa strengt havde vogtet sig for at robe dette Forhold. Hine smaa muutre, naive Killinger vare altfaa kun Minas Halvssstre! „O Murr," fagde Miesmies smt, efter at hun havde fortalt, hvorledes Alt var gaaet til, „O Murr, Deres stjsnne Acmd har kun forverlet den Fslelfe, der opfylder den! Det har vceret den smme Faders, ikke den fyrige Elskers Kjcerlighed, som vaagnede i Deres Bryst ved Synet af vor Mina. Vor Mina! hvilket huldsaligt Ord! Murr! kan De forblive ursrt; skulde al Kjcerlighed vcrre udslukt i Deres Indre for den, som har elsker Dem saa inderlig o Him mel, elsker endnu, elsker Dem mut som havde vceret Dem tro indtil Dsden, naar ikke en Anden havde trcengt sig imellem og besuceret hende med

alskens Forfsrelseskunster ? Svaghed, dit Navn er Kat! Dette tror De jeg ved det nok; men er det ikke Mandedyd, at tilgive den svage Kvinde? Murr! De ser mig sorrigfuld og uedbsiet , trssteslss over Tabet af den tredie, smtclstende VEgtefcrlle; men i denne Trssteslsshed opflammes paany den Kjcerlig hed, fom engang har vceret min Lykke, min Stolt-194 hed, mit Liv! Murr, horer De min Bekjeudelse? Jeg elsker Dem endnu, og jeg tcenkte, vi skulde gis" Taarer kvalte hendes Rsst. Selv havde jeg ved dette Optrin vceret ret pin lig og miserabel tilmode. Der sad Mina, bleg og stjsn som den nyfaldne Sne, der om Hosten kysser de sidste Blomster og strax smelter bort som bittert Vand. (Udgiverens Anmoerkning. Murr! Murr! atter igjen et Plagiat ! I Peter Schlemihls forunderlige Historie beskriver Bogens Helt sin Elskede, som ogsaa hed Mina, i de selvsamme Ord.) Taus betragtede jeg dem begge, Moder og Datter; Sidstnoevnte faldt uendelig mere i min Smag —og da nu hos vor Sloegt de allernærmeste Slægtskabsforhold ingen kanoniske Hindringer frembyde maaste mit Blik, som robede mig, thi Miesmies syn tes at gjennemskue mine inderste Tanker. „Barbar! hvad tcenker du vel paa at gjore?" raabte hun vildt, sprang los Paa Mina og trykkede hende under en heftig Ompotelse til sit Bryst. „Hvad! du forsmaar dette elskende Hjerte og vil ophobe Forbrydelse Paa For brydelse!" Uagtet jeg nu slct ikke kunde begribe, hvilke Fordringer Micsmies ssgte at gjore gjcetdende, og hvilke Forbrydelser hun vilde beskylde mig for, saa fandt jeg det dog raadeligt, for ikke at forstyrre deu Jubel hvori Ssr gefesten havde oploft fig, at gjore gode Miner til flet Spil. Jeg forsitttede derfor den halv forstyrrede Miesmies, at det blot var den paafaldcnde Lighed195 mellem Mina og hende, som i Grunden havde for ledet mig, idet jeg falsteligen havde troet, at samme Fslelse, som jeg ncerede for den endnu stjsnne Mies mies, glsdede i mit Indre for Mina. Miesmies af tsrrede strax sine Taarer, satte sig tcet hen til mig og begyndte en Samtale, saa fortrolig som om der aldrig slnlde vcere kommet Noget imellem os. Da nn den unge Hinzmann snart efter opfordrede min stjsnne Mina til Dands, kan man tcenke, i hvilken pinlig, übehagelig Stilling jeg befandt mig. En Gudslytte var det, at Senior Pufs endelig fsrte op med Miesmies til Koiillion ; thi ellers havde hun kunnet gjsre mig alskens forunderlige Proposi tioner. Jeg sneg mig sagte, sagte ud af Kjclderen og tcenkte: kommer Tid, kommer Rand! Jeg anfer denne Ssrgefest for det Vendepunkt, som afsluttede mine Loeremaaneder, og med hvilket jeg traadte ind i en anden Livssphoere. Fftrde AlZint. Gallllige Folger at den hnere Rnltllr. Mandens modnere Maaneder.ZSZMANN.? rorende Sermon, Ssrgefesten, den skjsnne Mina. Gjenfor cningen med Miesmies, Dandsen Alc havde lige som spalte: mir Bryst ved modstridende Folelser, saa ai jeg, soni man i Hver dagslivet gjerne pleier at sige, hverken vidste ud eller ind og snskede, geraadet som jeg var i en vis crngstelig, trsstcstss Gemytsfor virring, al jeg havde ligger i samme Grav med Muzius. Tette var nnegtelig slemt nok, og havde ikke den mceg tige Digterevne vcrret bosat i min Sjcel, fatter jeg sandelig ikke, hvad der var bleven as mig ; men Gud skelov, den forsynede mig rigelig med som jeg ikke undlod at nedskrive. Poesiens Guddommelighed spores fornemmelig ved, at dette Versemagen, om end200 Runet Pan sine Steder koster mangen Sveddrcmbe, dog formuar at fremkalde et underfuldt, indre Velbe hag, der flux overvinder alle jordiske Savn; ja, man vil faagar vide, nt det ofte har faaet Vugt endog med Tandpine. Vedkommende stal ogsaa, da Dsden bersvede ham Fader, Moder, Mage, vistnok som ri meligt er have vaeret ganske ude af sig selv, men dog Ved Tanken om det herlige Ssrge-Carmen, han tcenkte at concipere, aldrig vceret rent utrsstelig ja, have ladet sig bevcege til atter at knytte det oegtcstabelige Baand blot for ikte at tabe al Udsigt til endnu engang at faa nyde en lignende tragisk Begeistring. Nedenstaaende ere de Vers, som med poetisk Krast og Fylde skildrer min Tilstand samt det gla delige Omslag fra Smerte til Fryd: Nv« vanllrsi-, t^z ! i 6unKls Nalln!-,201 o ziing, , ziisLiuiSZ , salBk<z »Ilk^t !202 slu 6!- jSF lllt LN ssod vs! bSlll-S. Virkningen af dette mit Versemagen var saa Velgjsrende, at jeg umulig kunde staa mig tilfreds med et Digt, meu lavede flere fort vcek efter hver andre med samme geniale Lethed , med samme Held. De mest vellykkede vilde jeg her meddele Lcrseren, naar jeg ikke havde isinde at udgive dem sammen med endel udssgte Witzer og Impromptucr, som ere undslupne mig i ledige Timer, og over hvilke jeg er fcrrdig til at sprcekke af Latter, — under den saelles Titel: „Hvad Murr i begeistrede Vieblitte har undianget og fsdt." Til min ikke ringe Versmmclse faar jeg bemcrrke, at selv i Nnglingsaarene, naar Lidenskabernes Storm endnu ikke har udraset, viste en lys Forstand, en fin Takt for det Passende sig immer kapabe! til at saa Bugt med hin abnorme Saudserus. Saa lykkedes det mig ogsaa fuldstcendig at kvakle i Fsdslen den pludse lig opflammede Kjcrrlighed til Mina. Ved roligt Over lccg maatte jeg vel, saaledcs som jeg var situeret , komme203 til at anse denne heftige Lidenskab for hvad den i

Virkeligheden ogsaa var Nogei hsist flam; iseer da der blev ntig forialt, at Frsken Mina, nagtet det ydre Tkin as barnlig Uskyld, dog i Ornniten var en frcek, egensindig Tingest, rer ved vis se Anlednin ger floi de mest beskedne ynglinge i linene. Men for rigtig at sittre mig mod ethucrc Tilbagefald, vog tede jeg mig omhyggelig for at trcrfse Mina; og da jeg havde endnu mere Respekt for Miesmies's besyn derlige Foreringer og hendes cekle, overspamne Vcesen, saa holdt jeg mig, for ikke at komme i Kast hverken med den Ene eller den Anden, stadig paa mit Vcerelse og bessgte i lcrngere Tid hverken Kjcelder, Lott eller Tag, Telte syntes Mesteren hsiligen at approbere; jeg erholdt saagar Tilladelse til atcer at stnrere paa hans Tkrivepnlt, ja til at postere mig bag hans Ryg paa Lamestolen og kige under hans Arm ind c den Bog, halt nciop var ifeero med at lcrse. Tet var nogle ypperlige Tkrifter, som vi ljeg og min Mester) paa denne Maade sik tillivs, saasom til Ex. i "^.i'ps, W3N6B et 6ictiß ;" Beckers „Fortryllede verden;" Franstsci Petrarkas ni. lit. Denne Lekture var mig en saare betimelig Adspredelse, og gav min Aand et nyt Tving. Mesteren var gaaet ud, Tolen skinnede saa ven lig, deil milde Foraarslnft strsnimcde saa vederkucr gcnde ind gjeiinent Vindnet, at jeg glemie bort alle204 mine Forsoetter og fik Lyst til at tage mig en Pro menade paa Taget. Neppe havde jeg svunget mig op, for jeg fik Die paa Muzius's Enke, der listede sig frem bag Skorstenen. Jeg blev staaende uden at rsre et Lem, ligesom fastnaglet; alt hsrte jeg mig overost med Bebrejdelser og Forsikkringer. Langtfra! Lige i Poterne paa hende fulgte Mosjs Hinzmann og tilraabte den vakkre Enke alskens Kjcrlenavne. Hun standsede og log kjcrrtig imod ham; begge hil sede Paa hinanden med Vmhedcns miudst tvetydige Udtryk og strsg derpaa med raske Skridt forbi uden hverken at hilse eller tage ringeste Notits af mig. Hvad den unge Hinzmann angik, saa var det let uok at se, at han skammede sig, thi han slog Sinene ned; men den unge letsindige, kokette Ente tilkastede mig et spottende Blik. Katten er ganske vist, hvad hans Psychiske Halv del betrcrffer, et rigtig tosset Kreatur. Skulde burde det ikke have vocret mig ret titpas, at Enken Miesmies andetsteds havde forsynet sig med en Kur tissr; og dog kunde jeg ikke sige ung fri for en vis Mrgrelfe, som havde Adskilligt lilfcellcs med Jalousi. Jeg fvor en drsi Ed paa, at jeg aldrig mere vilde fcctte min Pote paa Taget, hvor jeg troede at have oplevet en saa skammelig Uret. Jeg sprang der for flittig op paa Vindueskarmen, folede mig, saa ned paa Gaden til Adspredelse, anstillede allehaande dybe205 Betragtninger og forenede saaledes det Nyttige med det Behagelige. Blandt Andet havde disse Betragtninger til Gjen stand: hvorfor det aldrig var faldet mig ind, af egen Drift at tage Plads udenfor Gadedsren eller gjsre en Sviptur gjennem Gaderne Forlystelser, som Mange af min Slcrgt stedse tillod sig uden at vise Tegn paa Frygt eller Sky. Jeg forestillede mig en saadan Udflugt som Noget seerdeles behageligt og ad spredende og var fast overtydet om, at 3er nn, da jeg havde opnaaet en mere moden Alder og famlet rige lig Verdenserfaring , slet ikke mere kunde blive Tale om de mange Farer, jeg maatte gjennemgaa, da Skjcrb nen behagede at slenge mig, dengang en umyndig Killing, som en Bold ud i Verden. Trostet og op muntret ved denne Reflexion, hoppede jeg ned over Trapperne og indtog for det Fsrste en ret bekvem Stilling paa Dsrteerstelen , midt i Solskinnet. At Enhver ved fsrste Viekast maatte erkjende i mig, der hvor jeg sad, den dannede, velopdragne Kat, forstaaes af sig selv. Jeg likte mig ganske fabelagtigt udenfor Gadedsren. Medens de stikkende Solstraaler opvar mede min Pels, pudsede jeg sirlig Snude og Skjoeg; og et Par Pigebsrn, som netop gik forbi, og som efter de store , med Laas forsynede Randsler at dsmme maatte vcere Skolebsrn, ikke alene lagde sin Glcede for Dagen ved umiskendelige Tegn, men forcerede206 mig et kleekkeligt Stykke Franskbrod, som jeg med sno vanligt Galanteri taknemmeligst tog imod. Men jeg snarere legede med Gaven end gjorde Anstalter til at spise den; og man tcenke sig min Skrcrk, da en stcrrk Brummen lod sig hore og gjorde en brat Ende paa denne Leg! I nceste Oieblik stod den mcegtige, kjcrmpestore Gubbe, Pontos Onkel, den vidtbcromte Pudel Skaramutz , i egen Person foran mig. Med et eneste Sprang vilde jeg pakke mig der fra; men den Gamle raabte: „Veer han kun ingen Roedhare og bli' smukt siddende; tror han kanske, jeg crder ham?" Med den allermest ydmyge Hoflighed spurgte jeg, hvori jeg efter ringe Evne kunde tjene Herr Skara mutz. Men denne svarede barsk: „Ilke i Noget, slet ikke i Noget kan han tjene mig, Mosjs Murr; hvor ledes skulde vel det gaa til? Men spsrge ham vilde jeg, sporge ham om han kanske ved, hvor min Svinepels af Nevs, den nnge Ponto, stakker henne. Engang i Ti den have I jo tumlet Jer sammen, og til min ikke ringe ZErgrclse lode I til at vcere et Hjerte og en Sjeel. Nu da? Hau sige kuu strax, om han ved, hvor Gutungen svcermer; i flere Tage har jeg ikke se't ham for mine Dine." Ganske forlegen ved den knarvorne Gamles hovne, haanlige Ansen, erklcrrede jeg koldt, at der ikke kunde nei aldrig havde knnuet vcere Tale om

uoget intimt Forhold mellem mig og Ponto; i den aller207 sidste Tid havde dan ogsaa Nogcl, som forresten var mig aldeles ligegyldig!, trukket sig tilbage. „Vel/' brnnrmede den Gamle, „det er ldel miudste som rel skal vcrre; ren Spirrevip har alisaa endnu lidt 2Ere i og indlader sig ikke med alt slags Vak," Tette var nu ikke lil at udholde. Vreden over mandede mig-, Burschemodet rsne sig mcegtig l mit Indre borie var Frygten, og seg tilhvcesede ren lumpne Skaramutz et dygtigt' „Gamle Grobian!" svang ogsaa den hsiere Pote med udstrakte Klser iveiret og det i lige Retning mod Pudlens venstre Biesten. Ten Gamle veg et Par Skridt tilbage og sagde mindre barsk ene fsr: „Nu, nu, Murr! ingen Fortrydelse, min Bedste, I har ellers vcrrct en anta gelig Kat, og vil jeg derfor råare Jer, at tage Jer iagl for den Vildbasse af en Ponto! Tet er vistnok i Grunden el aerligt Skind, men letsindig, gyselig letsindig! fcerdig ul de mest halsbrækkende Spilopper; der findes ikke Alvor skabt hos Gutien! Tag Jer vel iagt, siger scg; thi snart soger han at ircrkke Jer med i altslags Selskab, hvor I ikke hore hen, og hvor I bliver nsdt til al finre Jer i et soeialt Omgangsliv, som steder stoerkt an mod Jer inderste Natur; og derved gaar so Jer Individualitet, Jer vaktre, ligefremme Sindelag til grunde. Ser I, gode Mnrr, for en Kat al verre har I som sagt adskilligt Vcrrd og laaner enhver sund Lccrdom et villigt Dre ! Ser I, hvor mange gale,208 uhyggelige, ja tvetydige Streger en Ungling end kan gjore sig skyldig i, viser han blot af og til den blod agtige, ja ofte svagelige Godmodighed , som er ejen dommelig for Folk med et sangvinsk Temperament, saa heder det straf, for at bruge det franfke Udtryk: ionH er han dog en snil Fyr;" og det skal tjene til Undskyldning for Alt, hvad han maatte finde for godt at foretage mod Orden og Anstændighed. Men denne lou 6, hvori det Godes Kjcerne egentlig skal stikke, ligger nu saa Fandens dybt og er ved et udsvoevende Liv bleven bedcrkket af en Skal saa for bandet tyk og haard, at ben ikke kan andet end kvceles i Spiren. Ofte nok opdistes denne flane Godmo dighed som Surrogat for den virkelige Sands for hvad der er «delt og godt; og gid saa Pokker tage stig Godmodighed, hvis ikke den er istand til at skjelne Spiren tit det Onde nnder en glimrende Maske. Tro kun, o Kat, en hcederlig Pudelgubbes Erfaringer, samlet efter et langt og noget bevcrget Liv, og lad Jer ikke bedaare af det fordsmte: kond er han dog en snil Fyr. Skulde I muligens saa Vie paa min liderlige Fugl af en Nevs, faa repeter en delig, ham til Bedste, hvad jeg har sagt Jer, og fra bed Jer paa det Indstændigste hans fremtidige Ven skab. Lev saa vel, Mosjs! I crder vel ikke det, lille Murr?" Dermed snappede den gamle Skara mutz mig det Stykke Franskbrod, jeg havde faaet hos Smaapigerne, vcrk fra Ncrsen, og tradskede saa209 mageligt rusted, idet han med nedbstet Hoved slcrbte de lange laadne Oren gsennem Tnav'ei og loggrede en liden Tlnnle med sin Halcstump, fordybet t Tanker stirrede jeg etter oen Gamle, hvis Berdensmvdom jeg syntes at have indsuge! gsen nem alle Aandens Porer. „Er han gaaet, er han gaaet?" saa hviskede Nogen lige bag mig, og jeg blev ikke lidet overraske: ver at se den unge Ponto, som manne have listet sig bagenom Tsren og der ventet i sit Smnthul, indtil den Gamle havoe absenteret sig, Pontos pludselige Tilsynekomst salte mig i en vis For'cgenhed, da den gamle Onkels Kommission, som seg nu bnrde have givet mig ifecrd med at ndfsre, syntes mig noget betcenkeligt. Jeg kom ihu de forfcrrrelige Ord, som Ponro engang havde tilraabt mig: „Skulde du kanske tillade eig at yttre fiendtlige Hensigter imuD mig, saa er jeg dig : Styrke og Behcendighed langt overlegen; et eneste Sprang, et dygtigt Bid af mine skarpe Teen der , og Pan Flcrkken vender en Ncesen iuciret." Disse indre Betcenkeligheder maaite vel have gtvet mit yvre Vcesen Noget vist tolet og tvungent, thi Ponto skselede paa mig med gsennemtrcengendc Blik. Terpaa slog han op en stsiende Latter og raabte: „Jeg mcerker ret nok, min Ven! den gamle Knurre potte har trakteret dig med alskens nette Historier om min Fcerd har skildret mig som en liderlig Fugl. henfllldcn til alskens Vildskab og Udsvcevelsc. Veer nu ikke saa enfoldig, at tro kun det mindste Ord af210 hans syndige Opdigtelser. For det Fsrste! Se mig ret opmoertsomt i Vinene, betragt mig nsie og sig saa, hvad dumener om min legemlige Status!" Idet jeg nu meget skarpt kritiserede den unge Ponto, blev det mig indlysende, at han aldrig havde seet saa vel noeret, saa trind ud; at der aldrig havde hersket stig en Pertentlighed, stig en Elegance i hans Antrcek, stig monsterværdig Harmoni i hele hans Boesen. Denne Anskuelse gav jeg ogsaa uforbeholdent tilkjende. „Nuvel, gode Murr," sagde Ponto, „tror du da, at en Pudel, der soger slet Selskab, tumler sig i de nedrigste Udsvævelser der gjor sig, kort sagt, ret systematisk til Svin, uden i og for sig at have nogen egentlig Hang til det Liderlige, men kun fordi han desperat kjeder sig, som desvoerre er Tilfoeldet med altfor mange af vore Pudler, tror du da , at stig en blaseret Pudelkrop kan se saaledes ud som du nu trceffer mig? Du lader isoer til at vcerc slaaet af den Harmoni, mit hele Boesen boerer Prceg af. Allerede det bor tjene til afgjsrende Bevis for, hvor meget min gamle, mifanthropiste Onkel er i

Vild farelse. Tank engang, du som er en lileroer dannet Kat, paa den bersmte Verdensvise, der, da man vilde fremhceve det Uharmoniske ved hele Figuren hos et lastefuldt Menneske, trak paa Skuldrene og svarede: „Er det vel muligt, at Lasten kan have Enhed?" Undres ikke et Oieblik, bedste Ben, over Gamlingens sorte Bagvaskelser. Gjerrig og misanthropist som de211 fleste Onkler, har han ladet mig fole hele Voegten af sin Harme, foroi han ifjor maatte rykke ud med nogle Stillinger, som jeg havde tabt i Kort og fan et til laans hos en Potsemager, der malte forbndent Spil i sit Hus og ofte forstrakte de Spillende i Ccrvelater, Lever og Ozenyrer (Alt lavet op i delikat? Hatke pslser) med ret anselige Belsb. Gamlingen tcrnker nok ogsaa paa en vis Periode, da min Handel og Vandel just ikke var efemplarisk; men den Tid er jo for lcenge siden forbi og er bleven aflsst af et i Sand hed monsterværdigt Levnet," I dette tom der rendende ned over Ga den et froett lille Mopsebcrst, der gloede uforskammet paa mig, som oni han aldrig havde scet et saadant Phcenomen, skreg mig de groveste Impertiuenser i Dret og snappede saa med lumsk Arrighed efter min Hale, som jeg havde liggende i ret Linie bag mig, og som scrrlig syntes at vcrkke hans Mishag. Men just da jeg, strccktende Kroppen i sin fulde Hoidc, vilde vcerge om min trcenkede Person, kom Ponto mig i Fortjsbet. Han sprang los paa den lille krakilske Mosjs, kastede ham til Jorden, ruskede ham en to —tre Gange dyg tig i Pelsen, saa at det ncrsvise Eubjett under en ynkelig Lamenteren, med Halen indklcmt mellem Ve nene, styrtede fortvivlet derfra, som en afskudt Pil. Dette Bevis, som Ponto saa beredvillig havde givet paa sit hcrderlige Sindelag, sit oprigtige, aktive Venskab, rsrte mig ganske mcrrkclig — og jeg loenktc,212 at her ialfald maatte det: lonH er han dog en snil Fyr!" som Onkel Skaramutz havoc villet gjore mig saa mistcenkeligt, kunne anvendes paa Ponto i en noget bedre Betydning, og at han, som saa mangen Anden, af slerc vcegtige Grunde kunde undskyldes. Overhovedet syntes jeg, at den gamle Skaramutz havde gjort sine Betragtninger fra et galt Standpunkt, og at Ponto vistnok knnde have tilladt sig letsindige, men aldrig flette Streger. Alt dette yttrede jeg ganske uforbeholdent for min Ven og frembar i de forbindt ligste Udtryk min oprigtige Tak for det betimelige Forsvar. „Det glcrder mig, gode Murr,", gjentog Ponto, idet han, som han nn engang har for Skik at gjsre, saa sig om med muntre, skalkagtige Dine, „at den pedantiske Gamle ikke har snaet vildlede dig, men at du erkjender og skatter mit gode Hjertelag. lkke sandt, Murr, jeg tog den uvorne Slubbert ganske net for mig? Han toenker nok lcrnge paa denne Stund. Jeg har egentlig lige siden imorges vceret paa Udkig efter Mosjsen ; den Vengel fik igaar frastjaalet mig en Pslscstump og skulde fslgelig tugtes. At deu Uret, du maatte lide, samtidig blev hcevnet , og at jeg paa den solide Mande saa nemt fik vise dig mit Venskab, cr mig ikte ukjccrt : jeg slog, som man siger, to Fluer med et Smcck. Men i-svsnong a noB inouwns, mon eksr! Betragt mig endnu engang, bedste Kat,213 ret nsie og sig mig fan , om du ikke kan opdage en mcerkelig Forandring ved mit Tjdre." Jeg saa opincrrksomt paa nun unge Ven, og Gud bevares! nu fsrst faldt mig i Vinene det nydelige, af Sslv forarbeidcde Halsbaand, som han gik med, og hvorpaa fslgende Oid vare indgraverede: Baron Alcibiades von Wipp, Marschalgade, No. 46. „Hvad Ponto," raabte jeg forbaufet, „du har forladt din Herre, deu crsthetiske Professor, og taget Tjeneste hos en Baron?" „Forladt Professoren kan jeg just ikke sige jeg har," gjentog Ponto; „han har jaget mig Paa Dsren med Fodspark og Prygl." „Hvorledes kunde det gaa til," spurgte jeg, „din Herre viste dig jo for al mulig Venlighed og Godhed?" „Ak," gjenlog Ponto, „det er en flau, cergerlig Historie, som tun ved Skæbnens lunefulde Spil sit et for mig heldigt Udfald. Blot min egen Godmo dighed, vistnok med en liden Tilsætning af Praleri, var Skyld i det Hele. Hvert Bieblik vilde jeg vise min Herre Opmærksomheder og lcegge for Dagen min Behændighed, min Kultur. Eaaledes havde jeg vom net mig til at apportere, uden nogen Opfordring fra min Herres Sire, alskens Smaatteri, som jeg tuude opsnuse vaa Gulvet. Nu! du ved maaske at Pro fessor Lothario har en ganske ung, nydelig lille Frue, som elsker ham smt, Noget han ikke tor betvivle, da hun ietvcct forsikkrer det og kjeeler ganske forfircrkke214 ligt for ham, netop naar han paa det Flittigste for bereder sig til sine Forelæsninger. Hun er Huslig heden selv, da hun aldrig forlader Huset fsr Klokken tolv, omendskjsnt hun alt er staaet op Klokken halv elleve, og generer sig ikke, saa ringe Tanker har hun om sig selv, for at drsfte sine huslige Anliggender lige til de allermindste Detaljer med Kokke- eller Stuepigen og heller ikke for, hvis Maanedspengerne Paa Grund af visse just ikke etatsmcrssige Udtoellinger for snart skulde fan Ende og man ikke tsr henvende sig til Professoren, selv at afhjcelpe sin Kassemangel ved La an. Renterne af disse Forskud staffer hun tilveie i Skikkelse af neppe brugte Klcedningsstyfker, hvorhos saadcmnc, samt visse Fjcrrhatte, hvormed Tjenestepi gernes forbausede Verden om Ssndagen ser Stuepigen udpyntet, nok turde gjcrlde som Lsn for visse

diskret udfsrte LErinder og andre Tjenstvilligheder. Ved Siden af saamange Fuldkommenheder, regner man det ve! hos en ung, elskværdig Kone ikke saa nsie med den lille Daarsiab (om det overhovedet kan kaldes en Daarskab), at hele hendes Tragten og Strceben gaar ud paa, at klcedc sig efter hsieste Mode; at det Ele ganteste, det Kostbareste ikke er hende elegant og kost bart nok; at hun, naar hun har brugt en Kjole tre Gange, en Hat fire, har baaret del tyrkiske Schawl i en hel Mllllned, snar en ligefrem Idiofynkrasi deri mod og skiller sig ved den kostbareste Garderobe til Spotpris eller lader den som sagt tjene til Pynt for215 sine Tjenestepiger. At Konen til en Professor i AZsthe tik har Sands for et skjsnt Ydre, er slet ikke at un dres over; og knn gloedctigt maa det natnrligvis vcere for Gemalen, om denne Sands «åbenbarer sig deri, at hans Fru Gemalinde med fynlig Velbehag lader sine fyrige Blikke huile paa skjsnne Ynglinge, Vel ogsaa render en Smule efter dem. Ofte lagde jeg Mcerke til, at denne eller hin indtagende Mand, som ftleiede at bessge Professorens Foreloesninger, gik feil af Dsren til Auditoriet, men uåbnede istedet ganske sagte den Dsr, som fsrte til Professorindens Boudoir, og traadte ligesaa fagte ind igjennem den. Jeg maatte nastcn tro. at denne Forverling-ikke var saa ganske tilfcrldig, eller at man idetmindste ikke kom til Uleilighed, thi Ingen ssgte at rette paa sin Feilta ge'.fe; tvertimod den, fom havde faaet Entree kom fsrst efter en god Tids Forlob ud igjen og med et saa veltilfreds og smilende Udseende, at hans impro viserede Bessg hos Professorinden lod til at have vceret ham ligesaa nyttigt og behageligt som Pro fessorens crsthetiste Foredrag. Den skjsnne Lcrtitia (saaledes hed Professorens Hustru) havde ikke synder ligt tilovers for mig. Hun taalte mig ilte paa sit Vcerelfe, hvilket ikke saameget var til at undres over, naar man bctoenker, at selv den mest kultiverede Pudel ikke cr paa sin Plads der, hvor han hvert Dieblik lsber Fare for at rive Kniplinger itu og tilfsle Klæd ningsstykker, fom overalt ligge kastede omkring paa216 Stolene. Dog vilde Professorindens onde GeniuS, at jeg engang skulde troenge mig ind i hendes Boudoir. Professoren havde en Dag i el Middagsselskab drukket mere Vin end just tjenlig og var derved ge raadet i en meget eralteret Stemning. Ankommen hjem, begav han sig imod Scrdvane lige op til sin Frues Kabinet, og jeg —selv ved jeg ikke hvilken be synderlig Lyst, der har ansporet mig dertil smuttede nbemoerket igjennem Tsren. Professorinden var i dybeste nsFliZss, blendende hvid som den nysaldne Sne; hele hendes Dragt vidnede dog saavel om en Vis Omhyggelighed som om Toilettets mest suldendte Kunst, der stedse skjuler sig under . det Simple og Usmykkede, for ligesom en hemmelig Fiende saameget vissere at kunne sene. Professorinden var i Sand hed allerkjcrreste ; og mere levende end almindelig maa Vel den halv berusede Professor have fslt det, thi han gav sin hulde Gemalinde de smmeste Kjcelenavne, overoste hende med de stcerkeste Kjcerlighedsbeviser og syntes slet ikke at lcrgge Mcerre til en vis Distraktion, et vist crngsteligt Mishag, som kun altsor tydelig sporedes i Professorindens hele Bcesen. Mig var den begeistrede Wsthetikers stigende Vmhed ret übe hagelig og kjedelig. Jeg fandt paa mit gamle Tids fordriv, at rode omkring paa Gulvet. Netop da Pro fessoren havde udraabt i hsieste Extase: „Du gud dommelige, herlige, himmelske Kvinde, lad os —" dandsede jeg hen til ham paa Bagpoterne og appor217 terte sirligt - loggrende cn Smule, som jeg nu bar for Stil under denne Att, med Stnbhalcn den fine, pomerantsfarvede Hcrrehandfle, jeg nctop havde opiumet under Profesforindens Sofa. Stivt stir rede Herr Loibario paa Handsken og raabie, ligesom pludselig opfkrunnt af en behagelig Trem,' „Hvad er dec for Noget? Hvem tilhsrer denne Handske? Hvorledes er den lommen her i Vcerclict?" „Hvor du dog," gienlog den, hulde, trofaste Lcrtitia, med en Forleaenhed i Stemmen, fom hun iorgjcrvcs fogte at belzannre, , hvor du dog er besynderlig, kjerre Loiharz hvem skulde vel Handflen tilbore? Nlajorindcn har jo nylig vceret her og lunde ved Afflcdcn ilte finde de>i ene HaudUe, fom huu iroede, hun manne have mistet paa Trappen." „Majorindcn!" streg Pro fessoren rent ude af fig, „den lille, sinibyggede Frue, hvis hele Haaud kunde faa Plads i denne Tommel finger! Tsd og Fordcrrvclse! Hvad for cn Pynte bengel har da veeret her? den fordemte Tin gest lugter so af parfumeret Scrbe! Ulykkelige, hvein har veerel her? Hvilket Satans Bedrag har sdelllgt niin Fred, min Lytte? >— Tu skjcrndige, skam lsse Kvinde!" Profesforinden gjorde just Anstalter til at be svime, da Stuepigen traadte ind; og jeg sprang min Vei, glad over at lnune slippe bort fra den fatale 2Eglcskabsstrid, jcg felv havde givet Anledning til. Ten fslgende Tag var Professoren taus og218 indesluttet; en eneste Tanke syntes at forfslge ham, en eneste Ide fyntes han at gruble over. „Om det nu kunde voere ham?" Det var de Ord, som nu og da uvilkaarlig undslap de forstummede Lceber. Henimod Aften tog han Hat og Stok. Jeg sprang op og gjsede lystigt. Han saa lcenge paa mig; Taarer kom ham i Vinene, og han sagde med den dybeste Vemod: „Min brave Ponto! trofaste, cerlige Sjoel!" Derpaa skyndte han

sig ud; jeg i Heelene ftaa ham, fast be stemt paa, veo alle de Kunststykker som stode til min Raadighed, at opkvikke den stakkels ulykkelige Mand. Ikke langt fra Stadsporten traf vi Baron Alcibiades von Wipp, en af Byens mest elegante Herrer, paa en engelsk fuldblods Hest. Saasnart Baronen fik Die paa Professoren, courbettercde han sirligt hen til ham og erkyndigede sig forst om Professorens, der ncest om Professorindens Befindende. Professoren fremstammede i sin Forvirring nogle uforstaaelige Ord. „Pokker til Barme vi har om Dager !" sagde Baronen, idet han tog frem af fin Frakkelomme et Silketsrklcrde og med det Samme kom ti! at kaste bort en Handske, som jeg efter Scrdvane sieblikkelig apporterte min Herre. Hastig rev Professor Lothario Handsken til sig og raabte: „Det er Deres Handske, Herr Baron?" „Ja ja," svarede denne, forundret over Professorens Heftighed, jeg tror, jeg for et Oieblik siden kom til at trcekke den med ud af Frakke lommen, og den tjenstvillige Pudel har vel taget den op."219 „Saa har jeg da," raabte Professoren med bidende Stemme, idet han tog frem den under Sofaen i Prosessorindens Kabinet fundne Handske og overrakte ham den, „faa har jeg da den Fornsielse, at bringe tilbage denne Handskes forvildede Tvillingbroder." Uden at oppebie noget Svar fra den synlig be sippede Baron, rendte Professoren som en Afsindig derfra. Jeg pasfede mig nok for at fslge med Profes soren op til hans trofaste Mage, da jeg kunde ane den orkanlignende Storm, der snart brod los og i sin heftige Rasen lod sig fornemme i de allerfjerneste Regioner. Lurende ien Krog af Entreen, var jeg Vidne til, hvorledes Professoren med et Ansigt gls dende af Harme kastede Kammerpigen forst paa Stue dsren, men derncrst, da hun tillod sig nogle ufor skammede Bemærkninger, paa Gadcdsren. Langt ud paa Natten indfandt Professoren sig aldeles ud mattet paa sit Voerelse. Jeg udtrykte min inderligste Deltagelse med ham under hans ssrgelige Malhsr ved en sagte Klynken. Da omfavnede han sin Pudel og trykkede ham med Heftighed til sit Bryst, som det skulde voeret en af hans bedste Venner. „Gode, oer lige Ponto," sagde han sorgmodig, „du trofaste Sjcrl, du, du alene har vcekket mig af min daarende Drsm, der stjulte for mig min dybe Vefkjcrmmelse; du har faaet mig til at afryste Allget vet Ang, som en falsk Kvinde havde lagt paa mig, saa jeg atter220 kan blive fri og frank! Ponto. hvorledes kan jeg takke dig nok! Aldrig - aldrig skal du forlade din Professor; han vil elske og pleie dig som sin mest trofaste Ven. Du alene bliver istand til at trsste ham, naar han er fcrrdig til at fortvivle ved Tanken om sin frygtelige Lod." Disse rorende Mtringer af et «delt, taknemme ligt Sindelag blevc afbrudte ved Kokkepigen , som styrtede ind med ligblegt, forstrækket Ansigt og bragte Professoren det frygtelige Budskab, at hendes Frue laa i Krampetrækninger, i Begreb med at opgive Aanden, Professoren fisi ned! I flere Dage saa seg nersten Intel til Hr. Lo thario. Min Bevcrrtning, som han ellers godheds fuldt selv pleicde at ssrgc for, blev nu overdragen til Kokkepigen; men hun, som er en groettcn, knar vorn Tsite, lod mig kun modvillig fan, istedetfor de sccdvanlige udssgte Netter, et elendigt, neppe spiseligt Traktement. Undertiden glemte hun mig aldeles, saa jeg blev nsdsaget til at leegge mig paa gode Ven ner og Vekjendte, vel ogsaa til at gaa en Smule paa Rov, for blot at stille min Hunger. Endelig, da jeg en Dag med nedheengende Kren tradstede sulten omkring i Huset, skjcrnkcde Professoren mig nogen Opmcerlsomhed, „Ponto," raabte han smilende, tigcfom hans Ansigt overhovedet synles at straale, „Ponto, min gamle haderlige Hund, hvor har du da gjemt dig? Det er umindelige Tider siden221 jeg saa dig! Jeg tror, at man ganske imod min Villie og Vidende skammelig maa have negligeret dig og undladt at forsyne dig med ncerende Spise? Nudel, kom du kun, min Bedste, idag stal dn atter faa Kost hos mig." Jeg fulgte med min naadige Herre ud i Spise kammeret. Hans Frue, blomstrende som en Rose og ligesom hendes Gemal med straalende Ansigt, kom ham imsde. Begge viste sig omme mod hinanden som ingensinde tilforn; hun kaldte ham: „du Engel asen Mand; han hende: „min lille Putte, min Snut;" og ovenikjsbet tyssedes og ncebbedes de som et Par forlibte Turtelduer. var i Sandhed et op byggeligt Syn! Ogsaa imod mig var den hulde Fru Loetitia venligere stemt end nogensinde , og du kan tccnke dig, kjcere Murr, at jeg med mit medssdte Galanteri nok vidste at opfsre mig. Hvem skulde vel anet, hvad der hcengte truende over mit Hoved? Selv mig vilde det falde meget vauskcligt, ud forlig at fortcelle alle de lumske, listige Streger, der blev spillet for at styrte mig i Fordærvelse, og hvad der er mere, du vilde kjede dig tildsde derover. Jeg vil derfor lade mig nsie med at anfsre Et og Andet, som vil kunne give dig et nogenlunde korrekt Begreb om min ssrgelige Forfatning. Min Herre havde for Skik , medens han selv spiste at scctte de for mig bestemte Portioner Suppe, Grsnsager og Kjsd hen i Kakkelovnskrogen, hvor jeg altsaa222 fik dinere i Fred. Jeg spiste med en saadan Anstand, en saadan magelss Renlighed, at ikke den allermindste Fedtflek var at opdage paa det bonede Gulv, Hvor stor maatte derfor ikke

min Forskrækkelse vcrre, da Skaalen, ncesten fsr jeg var kommen den noer, sprang i hundrede Stykker, og den kraftige Kjsdsuppe strsm mede over det smukke Gulv. Harmfuld foer Pro fessoren med krcrnkende Skjeldsord lss paa mig, og om end Professorindcn lod som om hun vilde und skylde mig, kunde man dog lcese den bittre Fortry delse i hendes blege Ansigt. Hun mente, at om de stygge Flekter just ilke lode sig borttage, saa kunde man dog afhsvle Stedet eller indlcrgge el nyt Felt. Pro sessoren noerede den stsrste Assky for slige Reparationer, nu saa han alt i Tankerne sin Slue bragt Hulter til Bulter. Saalcdes var det Professorindens vel mente Undskyldninger, som fsrst rigtig lod ham fsle min formentlige Übehændighed og skaffede mig ved Siden af Skjeldsord et Par dygtige Vrcfigener. I den fulde Bevidsthed om, at jeg var uskyldig, stod jeg der og vidste hverken hvad jeg skulde toenke eller sige. Fsrst efter at dette havde gjentaget sig en to—tre Gange, fik jeg linene op. Man havde ladet mig faa lutter sprukne Tallerkener, som ved den mindste Bersrelse maatte gaa istykker. Jeg turde ikke loengere vise mig i Stuen; min Mad fik jeg hos Kokkepigen, men saa ussel og kraftlss var den, at jeg, dreven dertil af den nagende Hunger, blev nsdt til at snappe223 til mig mangt et Stykke Vrsd, mangen Knokkel. Hver gang opstod der en forfcerdelig Allarm; og jeg maatte hsre mig beskyldt for Tyveri, medens der alene knnde vcere Tale om Anskaffelsen af de allertarveligste Livs fornsdenheder. Dog end argere blev det ! Med gyselig Skraal klagede Kokkepigen over, at et nydeligt Faarelaar pludselig var forsvundet for hende, og at jeg ganske vist havde bemeegtigel mig samme. Da denne Sag kunde henregnes til de mere vigtige af Hufets Anliggender , maatte den frem for Profes soren. Denne bemccrkede, at han aldrig havde opda get hos mig mindste Hang til Tyveri, famt forresten at mit Tyveorgan for den Sags Skyld slet ikke var videre udviklet. Heller ikke var det tcenkeligt, at jeg skulde kunne faa et helt Faarelaar i mig uden idet midste at efterlade nogle Spor af en saadan Bedrift. —Da anstillede man Underssgelfer, og - gjen t under mit Natteleie fandtes det Resterende af Laaret! Hor nu, Murr! Pote paa Brystet svcerger jeg hsit og lydeligt, at jeg er uskyldig at det aldrig engang var faldet mig ind at stjcrle Stegen! Men hvad hjalp vel alle Forsikringer om, at jeg var uskyldig; Beviset talte jo imod mig! Professoren var saa meget mere opbragt, da han jo havde taget mit Parti og nu saa sig skuffet i sin gode Formening om mig. Jeg maatte til Straf dsie en god Dragt Prygl! —Om nu Professoren senere lod mig fole det stcerke Mishag , han ncerede til mig, saa var hans Frue tun224 faamegec venligere; hun klappede mig paa Ryggen, noget hun aldrig fyr havde gjort, og stjcenkede mig endog engang imellem en saftig Bid. Hvorledes kunde jeg ane, at det Hele var et skinnende Bedrag; og dog skulde dette snart konstateres! Dsrcn til Spisestuen stod aaben; med tom Mave skuede jeg lcrngselsfuldt ind og kom med Vemod den gode, gamle Tid ihu, da jeg ikke forgjcevcs havde feet Pro fessoren bsnligt i Binene; og, som man siger, jeg snusede en Smule! Da raabte Professorinden : „Ponto, Ponto !" og holdt mellem den fine Tommel- og den nydelige Pegefinger et herligt Stykke Steg. Nu kan det vel voere, at jeg i en exciteret Appetits En thusiasme nok har snappet noget begjcrrligere end absolut nsdvendigt; men jeg har dog ingenlunde bidt den Liljehaand det kan du forlade dig paa, Murr! Og dog streg Profesforinden af fuld Hals: „Den stemme Hund!" og faldt bevidstlss titbage i Lame stolen; og dog saa jeg til min ikke ringe Forstrcekkelse et Par Blodsdraaber paa Tommelfingeren. Profes soren blev frygtelig opbragt; han slog mig, traadte mig under Fsdderne, behandlede mig saa rent umen neskeligt, at jeg vel ikke, min gode Kat, fad her i Sol fkinnet med dig nu, hvis jeg ikke ved fnarest muligt at tage Flugten havde reddet mig ud af Hnfet. At Vende tilbage var ikke til at tcente paa. Jeg indsaa godt nok, at der slet Intet lod sig udrette mod den skjcrndige Kabale, som Prosessorinden af pur Hcrvn225 lyst havde anlagt mod mig, paa Grund af den fatale Handske; og jeg besluttede strax at opsogc mig en ny Herre. For havde dette vceret mig en let Eag, taftet vccre de sjeldne Gaver, hvormed vor hane Moder Nainr har udrustet mig; men nu dcsucrrrc havde Hunger og Grcrmmelse bragt inig saa paa Kncrerne, at jeg med mit miserable Udseende maatte befrygte ovnralt at blive afvist. Esrgmodig. nedtrykt af Næ ringssorg sneg jeg mig ud til Stadsporten. Der fik jeg pludselig Sie paa Herr Alcibiades von Wipp, der gik et Tiylte foran mig, og jeg ved selv ikte, hvorledes jeg knude falde paa ac tilbyde ham min Tjeneste. Maaske har det vcrret en dnntel Anelse om, at jeg paa denne Maade bedst vilde kunne faa Anledning til at hcrvne mig paa den ntaknemnielige Professor som det ogsaa senere fsiedc sig. Jeg dandsede sirligt hen til Baronen, gjorde ham min Kompliment og fulgte ham, da han syntes at finde en vis Behag i min Person, nden 3>ustcrndi heder hjem i hans Bolig. „Ec engang," sagde han til den nnge Mand han kaldte sin Kammertjener, uagtet denne ud gjorde hans heleTjencrpcrsouale — „se engang, Frererik, her har jeg en Pudel,

som har indfundet sig hos mig; blot han var lidt mtterc at se til!" Frererik roste imidlertid Udtrykket i mine Sine, min smutte, kraftige Etabning og mente, jeg manne have vcrret slet be handlet af min Herre, hvorfor jeg da rimclicvis var udiraadt af hans Tjeneste, Ta han nu tilfeiede, at226 Pudler, der saaledes indfinde sig hos Folk, i Reglen ere nogle tro, retskafne Dyr, saa kunde Baronen ikke godt andet, eno beholde mig. Uagtet jeg nu ved Frederiks omsorgsfulde Behandling ret snart kom i godt Huld, saa syntes dog Baronen.ikke at gjsre syn derlig af mig, og det var saavidt han vilde tillade, at jeg slog Folge med ham, naar han tog sig en Pro menade. Snart skulde dog dette cendres. Paa en Spadseretur traf vi Professoriuden. Ert'jeud nn, min gode Murr, en hæderlig Pudelhunds gemyt lige Gemyt ja saaledes faar jeg udtrykke mig naar jeg forsikkrer, at jeg til Trods for det Onde, Fruen havde gjort mig, dog fslte en uhytlet Gloede ved at se hende igjen. Jeg dandsede omkring hende, gjsede lystigt og sogte paa alle mulige og umulige Mander at vise min Glnde. „Nei, er det ikke Ponto!" ndraabte hun, klappede mig og tilkastede Baron von Wipp, der var bleven staaende, betyd ningsfulde Blikke. Jeg fprang tilbage til min Herre, som strax begyndte at kjoele for mig. Han fyntes pludselig at voere kommen paa underlige Tanker; flere Gange efler hinanden mumlede han mellem Toendcrne: „Ponto? Ponto, om dct skulde vcrre muligt?" Vi vare uu ankomne til et i Byens umiddelbare Omegn beliggende Lyststed. Professorindcn tog Plads med sit Selskab, hvoriblandt den kjcere, godmodige Herr Professor imidlertid ikke befandt sig. Et Stykke derfra fatte ogsaa Baron von Wipp sig og i en saa227 dan Stilling, at han, uden synderlig at bemcerkes af de Andre, stadig havde Professorinden isigte. Jeg stillede mig lige foran min Herre og glyttede op til ham, idet jeg sagte loggrede, som om jeg ventede paa haus naadige Befalinger. „Ponto, skulde det vcere muligt?" gjentog han. „Nu," tilfsiede hau efter en kort Pause, „nu, det duer ikke uforfsgt!" Der med tog han srem af Lommebogen et lidet Stykke Papir, skrev med Blyant nogle Ord derpaa, lagde det sammen og stak det mig under Halsbaandet , Pegede fan paa Professorinden og raabte sagte: „Ponto Allons! lkke havde jeg behovet at vcrre en saa aandrig, verdenserfarcn Pudel som jeg nu engang er, for strar at kunne opfatte Alt. Jeg begav mig der for lige hen til det Bord, hvor Professorinden havde Plads og anstillede mig som om jeg havde umaadelig Lyst paa de dcilige Kager, der vare ophobede i rige lig Forsyning derpaa. Professorinden var Artigheden selv; med den ene Haand rakte hun mig Kager, me dens hun med den anden klseoe mig paa Halsen. Jeg fslte, hvorledes hun tog frem Papirlappen. Snart derefter forlod hun Selskabet og gik bort i en Side allee. Jeg fulgte efter. Jeg saa, hvorledes hun ivrig gjennemlcrste Baronens Seddel, hvorledes hun tog en Blyant frem af sit Syeini, skrev nogle Ord paa samme Papirstrimmel og rullede den derpaa sammen. Ponto," sagde hun da og betragtede mig med et skalkagtigt Blik, „Ponto, du er en klog, veldresseret )5*228 Pudel, naar du til rette Tid kan apportere." Der med puttede hun mig den lille Seddel under Hals bindet, og jeg undlod ikke styursomt at springe hen til min Herre. Han auede strar at jeg havre C'.'ar med; thi han fsgte sirbliktclig cfler Seddelen, foni han log frem af Profcssorindens Ord «malle vel lyde rcl behagelige og trsstende; thi Ba ronens Dine funklede as' Glcrdc, og han raabic hen rykt: „Ponto Ponto, du er eu herlig Pudel; min gunstige Stjerne nma have fort os sammen !" —Tu kan tcrnkc dig, gode Mnrr, at jeg blev ikke mindre oftrsmt, da jeg indsaa, at jeg, efter hvad der just var passeret, umatte stige umaadelig i min Herres Gunst. I denne min store Glade gav jeg Publikum til Bedste udsten uopfordret hele mit Ncpioive af Kunst stykker. Jeg talte som en Hund, jeg dsdc bort, lev nede san op igjen, forsnwaede Hvedebrsdct fra en Isde og spiste eet med Begjerrlighed fra en Kristen o. s. v. o. s. v. ~En ualmindelig flink, lcrrviUig Hund!" Saa raabte en gammel der sad ved Sideu af Profcsforindcn. „Ja, gauske ualmindelig lcrrvillig!" svarede Baronen. „Ualmindelig leervillig!" gjenlod Professorindeus Stemme som et Ekko. Nu vil jeg kun sige dig i al Korthed, gode Murr, at jeg paa anfsrte Maade stadig bessrgcde . Corecspondencen , ja gjsr det fiemoeles, da jeg engang imellem, uaar Pro fessoren just er fravcrrende, lsber hjem hos ham med et lidet Brev. Men trcrffer det, at Nonzieur Is229 sniger sig i Tusmsrket hen til sin hulde Lcr tilia, saa posterer jeg niig urenfor Gadcdsren og be gynder, skulde den gore Herr Professor lade sig se i ret Fjerne, en saadan Hclvcdesallarm med Bjcrf og Glam, at unn Herre lugter ligesaa sikkert soin jeg Fiendens Ncrrhed og smutter bort inde." Det forckom nug, som om jeg ikke ganske kunde billige denne min Ben Pontos Opfsrsel; jeg kom iretsamme til at teenke paa den forevigede Muzius, paa min egen dybe Afsky for ethvert Slags Hals ballnd; og allerede dette bragte mig paa det Nene mco, at et hecderligt, oerekjecrt Gemyt, saadant soni en bramfri, retskaffen Kat har den Glecde at boere i sit Bryst, aldrig kunde nedlade sig til sligt uveerdigt Koblcri. Alt dette yttrcde jeg gatiske uforbeholdent for den unge

Ponto. Meu han lo mig lige op i Ansigtet og spurgte, om da Kattcmoral var saa for seerdelig streng, og om ikke jeg selv engang imellem var kommen ud af Sporet, d. v. s. havde gjort No get, som var eu Emule for bredt for den trange, moralske Skuffe. Jeg tcrnkte paa Mma og taug. „For det Fsrste, miu gode Murr!" vedblev Ponto, ~er det jo en ganske almindelig Erfaringssect ning, at Ingen kan undgaa sin Skjebne hau prsve paa det saameget han vil. Tu, som skal verre eu dannet Kat, kan have godt af at lcrse videre derom i en meget belcrrende og i stilistisk Henseende ganske230 respektabel Bog, med Titel: Is fatalists. Var det nu ifslge den evige Raadslagning bestemt, at den cesthetiske Professor, Herr Lothario, skulde nu, du forstuar mig vel, bedste Kat. Men Professoren har jo desuden, saaledes som han har baaret sig ad under den mcrrkvcerdige Handskehistorie den bnrde i Grunden erholde lidt mere Celebritet! du faar se at skrive lidt om den, Murr! tilstrcrkkelig be vist sit ganske afgjorte, ham af Naturen medgivne Talent til at indtrcrde i den store Orden, hvis Tegn og Symboler boeres af faamange, mange Mennesker med stsrste Værdighed og Anstand, uden at deselv ane det. Dette Talent vilde Herr Lothario ganske vist have gjort Brug af, om der ikke engang havde vceret nogen Alcibiades von Wipp, nogen Ponto. Men havde vel heller Herr Lothario fortjent Noget andet, Noget bedre af mig, end at jeg skulde kaste mig i Armene paa hans Fiende? Baronen havde desuden sikker lig ikke voeret raadvild; han havde nok hittet paa andre Midler til at faa en liaison istand mellem sig og Profcssorinden, og Herr Lothario havde lidt samme Skade, uden at jeg havde sporet Noget til det solide Gavn, jeg nu virkelig nyder formedelst Baronens galante Forhold til den hulde Lcrtitia. Vi Pudelfolt ere nu ikke faa overdreven strenge Moralister, at vi skulde have for Skik at praktisere nogen Spcrgelse og forfmaa de i Livet allerede sparsomt nok tilmaalte Lcekkerier."?nnw BkN6rsi- 3w dedaZsULs LtMinZ. 231 Icg spurgte den unge Ponto, om da det mate rielle Gavn, hans Anscettelse hos Alcibiades von Wipp forskaffede ham, var i Sandhed saa stort og betydeligt, at det lunde opvcie det ellers Übehagelige og Tryllende ved den dermed forbundne Trcrldom. Derhos gav jeg ham ikke utydelig tilkjende, at netop denne Trceldom vilde for os Katte, hvis Frihedstrang aldrig lod slg lue, i Lcengden blive uudholdelig. „Du snakker, Hsistcerede," gjcntog Ponto med et overmodigt Smil, „efter din Forstand, eller rettere sagt som dit totale Ukjendskab lil Livets hsiere For holde lader dig tro. Du ved ikke hvad del vil sige, at vecre den udkaarede Yndling af en faa gjennem galllnt, verdensdannet Perfon fom Baron Alcibiades von Wipp; thi at jeg, siden jeg har vidst al te mig saa klogt og tjenstvilligt, er bleven hans erllcrrede Yndling, det behsver jeg vel, o min frihedselfkende Kat. neppe at fortcclle dig. En kort Skildring vil kunne give et levende Vegreb om det Behagelige, det Misundelsesværdige ved min nuvcerende Post. Om Morgenen staar vi (nemlig jeg og min Herre) hverken for tidlig eller for fcnl op - det vil sige, paa Slaget elleve. Jeg maa bemcrrke, at mit blode, brede Leie bliver opredt ikke langt fra Baronens Seng, og at vi begge fnorke altfor harmonisk til Ved den pludse lige Opvaagnen med Bestemthed at kunne afgjsre, hvem der har snorket. Baronen trcckker i Klokke strengen, og strax kommer Kammertjeneren tilsyne.232 fom bringer Baronen en Kop rygende Chocolade, men mig et Krus stcrrk Kaffe incd dygtig Sutter og Flsde, der smager mig ligesaa fortrcrffclig som Chocoladen la der til at smage Herr Alcibiades. Efter Frokosten lege vi en hnlu Times Tid; og denne Motion er os ikte alene begge saare gavnlig for Helbredcn, men tjener samtidig til aandelig Adspredelse. Er Veiret smukt, san pleier vel Våronen ogsaa at se ud as det aabne Vindue og gjennem sin Thraterkikkert beglo de Forbi gaaende. Huis der nu ikke er Eaamange paa Gaden, gives der altid en Forlystelse, som Baronen en Tid lang kan gribe til uden at kjede sig. Ligcunder Baronens Vindue er der nemlig bleven indmuret en Sten, som udmcrrker sig ved en scrregeu rsdagtig Farve; og midt i denne befinder sig et ganske lidet, med Flid udgravet Hul. Nu gjcrlder det at spytte faa sikkert, at man trwffer netop i dette lille Hui. Med megen og langvarig øvelse har Baronen bragt det faavidt, at han parerer paa tredie Gangs Treffen; og han har alt vnndct mangt et Bceddemaal. Ester denne Forlystelse kommer Paakladningens scrrdcles vigtige Moment. Haarcts lunstma-ssige Kcrnimen og Krusen, dog fornemmelig Halstsrklcrdets omhyggelige Knyttcn bessrger Baronen selv uden sin Kammertje ners Assistanse. Da der til begge disse vanskelige Operationer stal Tid, faa benytter Frederik Anled ningen til at bessrge mit Toilet d. v. f., han vad stcr min Pels med en i lunkent Vand opblsdt Svamp,233 udkcemmer de lange Haar, som Frissren paa visse, dertil passende Steder har ladet staa igjen, med en til strækkelig fin Kam og lcrgger mig saa om Halsen det vakkre Sslvbaand, font Baronen, strax efter den beti melige Opdagelse af mine Dyder, forcerede mig. De fslgende Oieblikke offres Litteraturen og de stjsnne Kunster. Vi begive os nemlig hen i en eller anden Kaff6 eller Restauration, tage os en Vocuf eller Kar bonade,

drikke et lidet Glas Madeira og lige en Smule i de allerferskeste Journaler og Tidsskrifter. Derpaa begynde Formiddags-Visiterne. Forst bessge Vi Dagens store Skuespillerinde, Sangerinde, ja vel ogsaa Tandserinde, for at scrtte hende ind i Dagens Nyheder dog fornemmelig for at gjsre hende bckjendt med Udfaldet af en eller anden, den foregaaende Aften stedfundne Debut. Det er ganske mcerlvcerdigt, hvor mesterlig Baron Alcibiadcs von Wipp forstaar at tillave sit Nyhedskram, for stedse at kunne holde Da merne i godt Lune. Aldrig er det, ifslge hans Ve retning, lykkedes Rivalinden eller idetmindste Kombat tantinden at tilegne sig lun en ringe Del af den Versmmelse, som kroner den Feterede, han netop gjsr sin Opvartning. Det stakkels Menneske er ufeilbarlig blevet udleet udpebet. Og kan nu det virkelig stjeenkede Bifald ikke forties, faa ved vel Baronen at diske op en eller anden pikant og skandales lille Hi storie om den debuterende Dame, som bliver ligesaa grundigt slugt som hurtigt udbredt, for at Krandsens234 Blomster ved den behsrige Gift skulle visne fsr Tiden. De mere fornemme Bessg hos Grevinde A., hos Gesandtinde C. o. s. v. optage Tiden indtil Klokken halv fire ; og nn er da Baronen endelig bleven foerdig Med sine egentlig presserende Forretninger, fem at han Klokken sire uforstyrret kan scrtte sig tilbords. Ogsaa dette ster sædvanlig i en Restauration. Efter at have spist, drikke vi en liden Kop Kaffe, tage os gjerne et Parti Billard og derpaa, sanfremt Beiret tillader det, en liden Promenade jeg altid tilfods, Baronen gjerne tilhest. Da er det alt Theatertid, som Baronen aldrig forsommer. Under selve Fore stillingen har han jo en dobbelt Nolle at udfsre: ikke alene stal han gjore Publikum bekjeudt med alle Scenens og de optrædende Skuespilleres Forholde, han bestemmer ogsaa den tilbsrlige Roes, den tilbsr lige Dadel samt overhovedet kontrollerer Smagen. Til dette fsler han et medfsdt Anlcrg. Da man nu uden al Grund ikke tilsteder endog de mest pertentlige Herrer af min Sleegt Adgang til Thcatret , saa ere de Timer, som hengaa under Forestillingen, de eneste jeg maa tilbringe fjernet fra min kjcrre Baron, og som jeg maa anvende til Forlystelser paa egen Haand. Hvorledes dette ster, og hvorledes jeg benytter mig af mine udstrakte Konnexioner med Mynder, engelske Vagtelhunde, Mopser og andre hoiforncmme Person ligheder, det stal du senere erfare, gode Murr! Naar Theatret er forbi, spise vi atter i en Restauration, og235 Baronen overgiver sig i gemytligt Selskab ganske lil sit livsglade Lune. Det vil sige, Alle snakke, Alle le og sinde Alt paaMresord guddommeligt, og ingen Mo derssjcrl ved hvad han snakker om . hvad han ler af og hvad der paa AZresord kan kaldes guddommeligt. Men deri bestaar just det Sublime ved Konverfcmoncn, ja hele det sociale Omgangsliv for Eaadanne, der ligesom min Herre hore hjemme i den elegante Berden. Men ikke sjeldcu begiver Baronen sig langt ud Paa Natten i et eller andet gemytligt Lag, og da skal han vcrre ganske brillant, Ogsaa derom ved jeg Intet at sige, da Ba ronen aldrig har fundet for godt at tage mig med maaske af vcrg'ige Grunde. Hvorledes jeg nyder min Nattero ftaa et blsdt Leie i Baronens umiddelbare Ncerhed, det har jeg alt sagt dig. Meu du faar selv indrsmme, gode Kat! at den gamle, knarvorne Onkel, naar man tager Hensyn til en scmdan Leve niaadc, ikke er berettiget til at give mig ud for et li derligt, udfvcrveude Individ. Det er vistnok sandt jeg har allerede tilstaaet det for dig at jeg for lcengere Tid siden gav grundet Anledning til al skens vllnccrende Befkyldninger. Jeg tumlede mig om kring i slet Selskab og sporede en scerdeles Lyst til overalt, men iscrr i Vryllupslag. at treenge mig übu den ind paa Folk og gjsre idelige Skandaler. Men Alt dette havde dog ikte sin Grund i nogen medfsdt Trang til Elagsmaal og Spektakel, men blot i Man gel paa den hsiere Kultur, som jeg umulig kunde236 erhverve mig under de Forholde, som herskede i Pro fessorens Hus. Men nn har vi faaet rettet ft.m det. Dog! hvem ser jeg! Der gaar jo Baron Alci biadcs von Wipp! Han ser sig om efter mig han flotter! rsvoir, mon enn,t!" Som et Lyn sprang Ponto sin Herre imode. Baronens Mre svarede fnldkomment til det Villede, jeg efter Pontos Beskrivelse havde dannet mig. Det var en hsi, mager Skikkelse, der snarere knnde kaldes lang og tsr end stank. Klceder, Holdning, Ging, Gebwrder, Alt knude gjalde som en sand Ty pus for sidste Mode; men da det Paa det mest Fan tastiske var overdrevet, gav det hele hans Vcrsen Noget soelfomt, eventyrligt. I Hacmden bar han en meget smcrtker Spadserstok med Haandgvco af Staal, over hvilken han 100 Ponto flere Gange springe. Hvor ncdveerdigcnde dette end maatte forekomme mig, saa snar jeg dog tilstaa, at Ponto ved Siden af den stsrste Vehcrndighed og Kraft nn viste en Gratie, som jeg for aldrig havde opvagct hos ham. Mar nn Ba ronen med Brystet ud og indknebet Liv, med det forun derligste Hanefjed spankulerede ned over Gaden, og Ponto under de sirligste Krumspring fulgte med, fnart foran, snart ved Siden af sin Herre, og tillod sig kun ganske kolde, titdels stolte Hilsener til forbigaaende Vekjcndte, var der uncgtclig et vist Noget derved, som, uden at jeg var mig det egentlig bevidst, dog impo nerede. Jeg fik et Slags Anelse om,

hvad Ponto237 havde ment mcd hsiere Kuliur og forssgtc, saavidt muligt, ctt komme paa det 3lenc dermed. Men dette viste sig vanskeligt, eller rettere sagt, mine Vcstrce belscr folblcve rent ud frugteslsse. Senere har jeg kunnet indse, at alle Problemer, alle Theoricr, som Aandcn formuar at opstille, maa kouime til ai strande paa visse Ting, og at den egent lige Erkjendelse kun lader sig indvinde ved Pramis; men den hsiere siultur, som baade Baron Alcibiadcs von Wipp og Pudlen Ponto havde erhvervet sig, regner jeg nu netop til de visse Ting. Baron Alcibiades von Wipp fixerede mig stivt mcd Lorgnetten, idet han gik fmbi. Hans Blik syn tes at udtrykke Nysgerrighed og Brede. Skulde han vel muligcns have lagt Mcrrke til min Samtale med Ponto og faaet imod mig? Jeg b cv en Smulc bange tilmode og skyndte mig det bedste jeg kunde op over Trappen. Jeg bnrde nu vistnok, for at opsylde alle en dygtig Selvbiographs Pligter, atter beskrive min Sjals tilstand og lunde vanskelig ojsre dette paa bedre Maadc end ved Hjeclp as uogle sublime Vers, hvilke jeg i een sidste Tid, som man gjerne pleier at sige, havde rystet ud af Pelscrrmct. Jeg vil dog heller lade det verre. Kattcyngliug, veer du kun beskeden ligesom jeg og faa ikke strax saa travlt mcd dine Bers, naar den ccrlige, rette og slette Prosa strcettcr fuldkommen til for238 at udtvcere dine Tanker. I en i Prosa forfattet Bog skulle Vers voere ligesom Flest i Pslsen; de skulle ind strses hist og her i smaa Stykker for at give den hele Deig niere Glands og Fedme, en mere yndig og delikat Smag. Jeg er ikke bange for, at mine poe tiske Kolleger stulle finde denne Metaphor altfor simpel og lav, da den jo er hentet fra vor Undlingsspise; og i Sandhed kunne Vers vcrre en middclmaadig Roman ligesaa tjenlige som rigelige Flesketerninger i en mager Pslse. Dette siger jeg fom Kat af oesthetisk Dannelse og Erfaring. Hvor uvcrrdigt, ja jeg kan gjerne sige miserabelt, Pontos hele Forhold, hans Levemaade, de Snit, han praktiserede for at sikkre sig sin Herres Gunst, ifslge mine hidtil hyldede philosophiske og moralske Grund sætninger maatte forekomme mig, saa var jeg dog bleven stcrrkt frapperet af hans lette, utvungne Vcefen, hans graciose Ugenerthed i det sociale Omgangsliv. Af alle Kroefter soa/e jeg nu at overbevise mig selv om, at jeg ved min videnskabelige Uddannelse, ved mit Alvor i alle Livets Idrcrtter maatte staa paa et langt hsiere Kulturtrin end den uvidende Ponto, der blot hist og her havde opsnappet nogle Videnstabssrag menter. Men en vis, instinktmcrssig Fornemmelse, der ikke lod sig beljcrmpe, sagde mig umistjcndelig, at Ponto overall vilde stille mig i Skyggen ; jeg fslte mig ligesom tvungen til at anerkjende en hsiere og239 fornemmere Stand samt at regne Pudlen Ponto som tilhsrende denne Stand. Et kvikt Hoved som mit har ved enhver Anled ning, ved enhver Hcendelse i Livet altid sine egne originale, eiendommelige Tanker; og strådedes kom jeg da, idet jeg nsie overveiede mit Forhold til Ponto, til at anstille allehaande sindrige Betragtninger, hvilke vel fortjene at meddeles Laeseren, „Hvorledes stal det forklares," sagde jeg til mig selv, idet jeg efter tænksomt ststtede Panden paa Polen, „at store Dig tere, store Philosopher, ellers saa aandrige, i deres sociale Forhold til den saakaldte fornemme Verden vise sig saa kluntede og übehjcclpelige? Til enhver Tid trceffer man dem der, hvor de ikke hsrer hen ; de snakke, naar de helst burde lie, og ere derimod tause som Graven, naar det netop gjcelder at sige Noget; de vcrkke ved deres mod det fornemme Samfuud antagonistiske Stroe ben overalt Anstod og troede baade sig selv og Andre paa Tcrerne; med et Ord, de ligne den, der just i det Vicblik naar en lang Rcrl'ke Epadsergjoengcre stille og fredsommelig skulle u d gjennem Stadsporten, ssger at trcruge sig voldsomt ind og, idet han med Magt fortscrtter sin Vei, bringer den hele Rcrkke i Norden! Telte tilsiriver man jeg ved det nok Mangel paa selskabelig Kullur, Noget, som ikke lader sig til egne ved Skrivebordet; men efter min Mening maatte det vccre en smal Sag at komme efter denne Kultur; og noevnte, tilsyneladende overvindelige Keitethed240 maa vel hidrsre fra en anden Grund. Nogen stor Digter eller Philosoph lunde det ikke vcrre, var han ei sin cmndelige Overlegenhed bevidst; men ligesaa lidet kunde han besidde den for ethvert aandrigt Menneske seeregne Sensibilitet, var det ham ikke indlysende, at ucevnte Overlegenhed allerede af den Grund ikke turde anerkjendes, fordi den ophcrver den L'gevccgt, hvis Kontinuitet den saakaldte fornemme Samfundsklasse gjsr sig til Hovedformaal at bevare. Hver Siemme tsr jo lun gribe ind, naar den bidrager til at frem bringe en fuldklingcnde Akkord; men Digterens Tone dissonerer; og om den under andre Omstcrndighcder turde vcrre en nok saci god, er den dog i Oieblittct en meget flet Tone, fordi den ilke harmonerer med de svrige. Men saavel den gode Tone som den gode Smag bestaar i den strenge Bortfjernelse af Alt, som er upassende og ovcrflodigt. Og ect er endvidere min Formening, at al den Uvillie og For trydelse, der maa betragtes ligesom en Affedning af Bevidstheden om sin egen Overlegenhed og sin utidige Optrceden, hindrer den i den fociale Vevdcn uer farne Digter eller Philosoph fra at tunne opsatte alle Sclskabs-Phcrnomener

som et Helt og at kunne have sig derover. Det er übetinget nsdvendigt, at hau i det Oicblik ikke anslaar siu acmdelige Overlegenhed for hsit; og vogter han sig kun for at gjsre dette, saa vil han heller ikke anslna for hsit den facckaldte hsiere selskabelige Kullur ,hvis Opgave kun gaar ud241 paa at hsvleborc enhver Kant og Knude at oelte alle Physiognomier sammen til et eneste, som af denne Grund ophorer at vcrre noget Physiognomi; saa vil han, befriet fra ethvert Spor af Mismod og aldeles ugenert, let kunne lcrre at kjende denne Kulturs inderste Vcesen samt de ynkværdige Prcrmisser, hvorpaa den er grundet, og allerede ved denne Er kjendelse faa sig Borgerret i den fcelsomme Verden, der gjsr Fordring paa denne Kultur som übetinget nsdvendig. Paa en egen Maade forholder det sig med Kunstnerne, hvilke tilligemed Digtere og Skribenter den Fornemme nu og da tilsteder Adgang til sine Kredse, i Haab om at kunne gjcelde som et Slags Nutidens Moecenas. Fordetmeste lugte disse Kunstner folk lidt af Værkstedet og ere fslgelig enten ydmyge ligetil Kryberi eller uopdragne ligetil Tslperagtighedv (Udgiverens Anmærkning. Murr, det gjsr mig virkelig ondt, at du saa ofte stal smykke dig med fremmede Fjoere; du kommer jo, som jeg ty delig forudser, til at tabe mcerkeligt hos den bevaagne Loeser. Er ikke alle de Betragtninger, hvormed du saaledes bryster dig, komne ligefra Johannes Kreislers Mund; og er det overhovedet muligt, at du stulde samlet en saadan Verdensvisdom, der scetter dig istand til fuldstændigt at gjennemstue en menneskelig Skri bents Gemyt den forunderligste Ting paa Jorden '.) Hvorfor, tcenkte jeg videre, stulde det ikke lykkes242 en aandrig Kat, han vcere nu Digter, Forfatter, Kunst ner, at svinge sig op til hin Erkjendelse af den hsiere Kultur i hele dens Betydning samt til selv praktisk at kunne udsve samme med al mulig Gratie og Anstand. Har da Naturen alene stjcrnket Hundeslcegten det For trin, at kunne erhverve sig den hsiere Kultur? Om end vi Katte, hvad Gjsremaal, Levemaade, Sceder angaar, ere noget forskjellige fra hin stolte Slcegt, saa have vi dog ligesaavel som den Kjsd og Blod, Legeme og Aand, og til Slut kan ikke Hunden bringe det Videre end Katten hvad det angaar, at sorlcrnge sit Liv. Ogsaa Hunden maa «de, drikke, sove o.s. v., og det gjsr ham ondt, nåar han faar Prygl. Hvad saa! Jeg besluttede at gaa i Skole hos min ung e fornemme Ven, Pudlen Ponto, og begav mig. ganske enig med mig selv, tllbage til min Mesters Kammer. Et Blik i Speilet overtydede mig om, at allerede den alvorlige Higen efter den hsiere Kultur havde virket ganske fordelagtigt paa min ydre Holdning. Jeg be tragtede mig med det inderligste Velbehag. Kan der vel tcrnkes en snstcligere Tilstand, end det at vcere ganske tilfreds med sig selv? Jeg spandt. Den fslgende Dag lod jeg mig ikke nsie med at sidde udenfor Dsren ; jeg promenerede nedover Ga den. Da fik jeg i det Fjerne Oie paa Baron Alci biades von Wipp, og i Hallene paa ham sprang min muntre Ven Ponto. Noget mere beleiligt kunde vel neppe vcere indtruffet; jeg antog en saavidt muiglvst t«i-Bts sllllillt. Nll ZKu^Llss. 243 vcerdig og imponerende Mine og noermede mig min Ven med den uefterlignelige Gratie, Naturens uskat terlige Gade , som ingen Knnst kan komme ncer. Dog - Himlen forbarme sig! Hvad sker vel! Aldrig saasnart var Baronen bleven mig vaer, for han pludselig standsede og betragtede mig meget op mærksomt gjennem Lorgnetten, hvorpaa han raabte: "ilions, Ponto! Huss, huss! —Kat! —Kai!" Og Ponto, ven falske Ven, styrtede som en Fnrie lss paa mig! Forvirret af Skroek, bragt aldeles ud af Fatning ved det skammelige Forrcrderi, var jeg ikke istand til at forsvare mig , men dukkede mig alt hvad jeg kunde for at frelses fra Pontos fkarpe Teen der, fom han viste med hoeslig Knurren. Men Ponto sprang flere Gange over mig uden at bide og hviskede mig i Oret: „Murr, Voer nu ikke nogen Torsk! Du ser, at det ikke er mit Alvor; jeg gjor det kun for at fsie min Herre!" Nu gjentog Ponto sine Spring og anstillede sig endog saaletes, fom om han ruskede mig dygtig i Vrene, dog uden at tilfsie mig det allerringeste 57ndt. „Nu," mumlede endelig Ponto, „nu faar du pakke dig Ven Murr! Ind i Kjoelderen med dig!" Dette lod jeg mig ikke sige to Gange, men flsi ofsted fom et Lyn. Uagtet Pontos Forsikkring om, at han ikke vilde gjore mig nogen Skade, var jeg dog adskillig bange; thi i stige kritiske Tilfoelde kan man jo aldrig med Bestemthed244 Vide, om Venskabet vil vise sig istand til at beseire det medfsdte Naturel. Da jeg sad sikker og tryg i Kjcrlderen, fortsatte Ponto den Komedie, han havde begyndt til LEre for sin Herre« Han knurrede og gjsede ndenfor Kjcrlder lugen, stak Snuden ind gjennem Gitterværket, lod som om han var ganske rasende over, at jeg var und sluppet ham, og at han ikke kunde forfslge mig. „Ser du," sagde dog Ponto til mig nede i Kjcelderen, „ser du nu vil du nu erkjende den hsiere Kulturs gavnlige Folger? I dette Vieblik har jeg jo vist mig artig og lydig mod min Herre uden at paadrage mig dit Fiendskab, gode Murr. Saaledes boerer den sande Verdensvise sig ad, naar han af Skjcrbnen er bleven bestemt til Redskab i en Møgtigeres Haand. Bliver han fsrst befalet, tsr han ikke andet end gaa paa, men viser

dog saamegen Snildhed, at han, kun naar det gjcelder egne Interesser, gjsr Brug af Teenderne." I al mulig Korthed gav jeg Ponto tilkjende, at jeg havde isinde snarest muligt at profitere af hans hsiere Kultur og spurgte, hvorvidt og paa hvad Maade han muligeus skulde ville tage mig i Lcere. Ponto tcenkte efter et Oieblik og mente saa, at det nok turde vcere bedst, om der strax gik op for mig et ret levende Billede af den hsiere Verden, hvori han for Oieblik ket havde den Mre at vanke; og paa bedre Maade kunde dette ikke lade sig gjsre, end naar jeg samme Aften vilde ledsage ham til den nydelige Bad in e, der245 under Teaterforestillingen netop havde Fremmede hos sig. Badine var nemlig en liden Mynde i Tje neste hos den fyrstelige Hofmesterinde. Jeg pudsede mig med stsrst mulige Omhyggelig hed, lceste et Kapitel i Knigge, gjennemblcidede ogsaa et Par ganfke nye Lystspil af Picard, for om nsd vendigt at vise mit Kjendskab til det franske Sprog, og begav mig saa udenfor Gadedsren. Ponto lod ikke loenge vente paa sig. Vi gik stille og fredelig nedover Gaden og ankom snart til Nadines Prcegtig oplyste Leilighed, hvor jeg traf en broget Forsamling, bestaaende af Pudler, Spitser, Mopser, Bulognesere, Mynder enkelte siddende i Kreds, andre grupperede sirligt omkring i Krogene. Mit Hjerte bankede hsit, da jeg befandt mig i dette fremmede Selskab blandt lutter fiendtlig sindede Naturer. Mangen Pudet gloede paa mig med en vis hannlig Forundring, som om han vil'de sige: „Hvad skal en slig gemen Kattekrop her iblandt os sublime Folk?" Engang imellem skar en elegant antrukken Spits Teenderne, saa jeg let kunde fkjsnne, hvor gjerne Mosjsen havde faret i Hcmrene paa mig, dersom ikke Gjcrsternes Anstand, Vcrrdighed, sociale Dannelse strengt havde forbudt Prygl som Noget uan stændigt. Ponto friede mig tilsidst ud af min For legenhed ved at forestille mig for den skjenne Vcrrt inde, der med den yndigste Nedladenhed forsittrede, at det gloedede hende umaadelig at se en Kat af min Ve246 rsmmelse hos sig. Fsrst nu, efter at Vadine havde vexlet et Par Ord med mig, stjcrnkede En eller Anden med sand hundsk donkomis mig nogen Opmærksom hed, snakkede endog til mig og mindedes Pludselig min litercere Virksomhed, mine Vcerker, som undertiden havde vceret ham til ret megen Underholdning. Dette smigrede min Forfængelighed, og jeg lagde neppe Mcerke til, at man spurgte mig uden al Vente paa mine Svar; at man roste mit Talent uden at kjende det; at man Priste mine Vcerker uden at forståa dem. Et naturligt Instinkt fik mig ti! at svare som jeg blev spurgt, nemlig uden at tage Hensyn til, at Spsrgsmaalene vare ganske kort affattede, i saa almindelige, übestemte Udtryk, at de lode sig henfsre til Alt muligt; at de i Grunden vare meningslsfe og ikke havde til Hensigt fra den glatte Overflade at trcrkke Samtalen ned i Dybden. Pont o forsitkrede, idet han streifede forbi, at en gammel Spits havde yttret, jeg var amusant nok for en Kat at vcere og ikke blottet for Anlceg til Konverfation. Saadant No get kvikker op endog de Mismodige! Jean Jacques Rousseau tilstaar , da han i sine Vekjendelscr kommer til Historien om den Bog, han stjal og var Vidne til, hvorledes en stakkels, uskyldig Pige blev straffet for det Tyveri, han felv havde begaact. uden at han turde sige Sandheden, hvor vanskeligt det faldt ham at komme frem dermed. Jeg befinder mig netop i samme Knibe fom hin hsiicerede247 Selvbiograph. Om jeg just ikke har nogen Forbrydelse at bekjende, saa tsr jeg dog, hvis jeg snster at for blive sanoru, ingenlunde fortie den store Daarskab, jeg samme Aften begik, og fom i lamgere Tid forstyrrede mig i den Grad, at der var Fare for min Forstand. Men er det ikke ligefaa vanskelig, ja ofte vanste ligere at bekjende en Daarskab end en Forbrydelse? Det varede ikke lamge fsr der overfaldt mig et saadant Ildebefindende, et saadant Mismod, at jeg snstede mig langt borte under min Herres Kakkelovn. Det var den hoesligste Kjedsommelighed, man kan gjsre sig Ide om, der nedtrykte mig og sik mig til at at slaa en Streg over ethvert Hensyn. Ganske stille sneg jeg mig bort i en af de fjerneste Kroge, for uge neret at kunne give efter for den Slummer, hvortil Samtalen rundt omkring mig fyntes at indbyde. Denne Samtale, fom jeg i mit Mismod fsrst maaste feilagtig havde anseet for den flaueste, mest aandlsse Pluddrcn, forekom mig nu som en Mslles ensformige Summen, hvorved man meget let kommer i en ganske behagelig, tankelss Grublen, som snart aflsses af den virkelige Ssvn. Jeg var netop geraadet i denne tankelsse Grublen, denne blide Fantasering, da et blen dende Lys pludselig funklede for mine tillukkede Vine. Jeg saa op, og foran mig stod en yndig snehvid Mynde, Vadines underskjsnne Niece, ved Navn Mi nona, som jeg senere sik hsre. „Min Herre," sagde Min ona med den ssdt248 lespende Stemme, som kun finder altfor megen Gjen klang i en fyrig Unglings bevcrgclige Bryst, „min Herre, De sidder jo saa ensom, De synes at kjede Dem! Det gjsr mig ondt; men en stor dybsin dig Digteraand som De, min Herre, der svcrver i hsiere Sphcerer , maa finde det almindelige sociale Omgangsliv tomt og overfladisk." Jeg reiste mig noget bestyrtet; og det var hsist pinligt, at mit Naturel, langt steerkere end alle de

Theorier som den forfinede Verdensdannelse kan op stille, fkulde tvinge mig imod min Billie til at hceve Ryggen hsit iveiret, med andre Ord, til at skyde Ryg hvorover Minona syntes at smile. Men strax fattende mig, greb jeg Minonas Pote, trykkede den let til mine Lceber og fremstammede Noget om begeistrede Momenter, som tilfalde Digterne. Minona hsrte paa mig med saa umiskendelige Tegn paa den inderligste Deltagelse, med en saadan Andagt, at jeg skruede mig alt hsiere og hsiere op ttl den herligste Poesi og tilsidst ikke rigtig forstod mig selv. Ligesaa lidet har vel Minona forstaaet mig; men hun kom desuagtet i stsrste Henrykkelse og forsikkrede, hvor ofte hun i Hemmelighed havde lcengtet efter at kunne stifte den geniale Murrs Vekjendtstab , og at ucrrvcerende Oieblik var det lykkeligste i hendes Liv. Hvad skal jeg sige? Jeg mcerkede snart, at Mi nona havde lcest mine Vcerker, mine sublimeste Digte ja ikke alene lcest, men opfattet dem i deres dybeste249 Betydning! Hun kunde adskillige udenad og dekla merede dem med en Begeistring, med en Unde, som flyttede mig hen i en ren Himmel af Poesi, for nemmelig ved Tanken om, at det var mine Vers, som den Huldeste af hendes Slcrgt lod mig hsre. „Min ljcrre, skjenne Frsken," raabte jeg ganske henreven, „De har virkelig forstaaet dette Gemyt ! De har lcert mine Vers udenad! O du Himmel! kan ver tcenkes nogen hsiere Salighed for den opadstræbende Digter?" „Murr," lespede Minona, „geniale Kat, kan De da tro, at et smtfslende Hjerte, et poetisk gemytligt Gemyt skulde kunne forblive fremmed for Dem?" Efter disse Ord sukkede Minona dybt; og med dette Suk var jeg fcerdig. Hvad mere? Jeg for libte mig saa komplet i den stjsnne Myndefrsken, at jeg helt afsindig og forblindet ikke moerkede, hvor ledes hun midt oppe i denne Begeistring pludselig brod af for at pluddre alskens staut Kram med en liden Pyntebengel af en Mops; hvorledes hun hele Aftenen med Forscet undgik at trcrffe mig og behand lede mig paa en Mande, fom tydelig burde have vist mig, at hun med sin Nos, sin Enthusiasme Ingen anden havde ment end netop sig selv. Nok, jeg var og blev en forblindet Daare rendte efter den stjsnne Minona naar og hvor jeg kunde, lovpriste hende i de skjsnneste Vers, gjorde hende til Heltinden i mangen smuk, men forrykt Historie, troengte mig250 ind i Selskaber, hvor jeg ikke hsrte hen og hsstede derfor snare megen Fortroed, saare megen Vestjoem melse, saare mange kraenkende Nomygelser. I rolige Stunder faldt ofte den topmaalte Ab surditet ved hele min Adfcrrd endog mig selv i Vinene; men da kom jeg til at toenke, Tosse som jeg var, vaa Tasso og mangen nyere Digter af ridderligt Sinde lag, der havde udkaaret sig en stjsn Herskerinde, hvem alle hans Sange skulde gjcelde som han tilbad i det Fjerne, ligesom Don Quixote sin Dulcinea; og da vilde ikke jeg vise mig daarligere, mindre poetisk end disse og tilsvor derfor mine Elstovsdrsmmes Gjsglebillede, den stjsnne, snehvide Myndefrsken, evig Troskab og Hyldest. Da jeg fsrst var bleven angre ben af dette scelsomme Vanvid, faldt jeg fra den ene Daarskab i den anden, saa at selv min gode Ven Ponto fandt det nsdvendigt, efter fsrst at have advaret mig mod denne fatale Mystification, hvormed man overalt fsgte at besnoere mig, at trcrkke sig ganske tilbage. Hvem ved, hvad der var bleven af mig, naar ikke en god Stjerne havde ledet min Skjebne. Denne gode Stjerne fsiede det nemlig saa, at jeg en vakker Aften sneg mig hen til den stjsnne Vadine, for kun at saa Die paa den elskede Minona. Jeg fandt imidlertid alle Dsre tillukkede; og ethvert Haab om Ved lcengere Venten muligens at kunne smutte ind blev skuffet. Fortoeret af Kjcrrlighed og Lcengsel vilde jeg idetmindste underrette den Hulde om min Ncrr251 dcerelse og istemte under Vinduet en af de smmeste Serenader, som vel nogensinde ere blevne kompone rede og digtede. Den maa ogsaa have klinget ret lamentabel! Jeg hsrte Vadine gjse, og Minonas sode Stemme knurrede en Smule derimellem. Men for jeg kunde ane Uraad, blev Vinduet pludselig aabnet og en hel Vadstevandsmugge med iskoldt Vand tomt over mig. Man kan tcenke sig, hvor jeg pilede hjem ! Men mit oprsrte Gemyt harmonerede kun daarligt med det is kolde Vand; Noget godt kunde umulig komme af det, men rimeligvis en heftig Feber. Sallledes gik det ogsaa. Jeg var ikke for kommen paa Mesterens Vcrrelse, for alle mine Lemmer begyndte at ryste af Feberkulden. Af mine matte Bine, ligblege An sigt, brcendende Pande, uregelmæssige Puls maatte Mesteren vel ane den Sygdom, jeg havde faaet. Han gav mig varm Melk at drikke, fom jeg med Begjcer lighed nsd, thi min Tunge klcebede fast i Ganen af Tsrst; derpaa krob jeg ind under mit Toeppe og overlod mig ganske til den Sygdom, som havde an grebet mig. Fsrst faldt jeg i alfkens underlige Feber fantasier om den hsiere Kultur, Mynder o. s. v.; derefter blev min Ssvn roligere og endelig faa dyb, at jeg uden at gjsre mig skyldig i nogen Overdrivelse bestemt tror, jeg maa have sovet uafbrudt i tre Dage og tre Ncrtter. Da jeg endelig vaagnede, fslte jeg mig frisk og252 lettet; jeg var ganske kureret for min Feber og mcerkeligt at sige, tillige for min taabelige Passion! Den Daarskab, hvortil Ponto havde forledet mig, blev mig nu

indlysende; jeg indsaa, hvor dumt det var for en Kat at rende efter Hunde, der blot havde En til Nar, fordi de ikte formanede at fatte det sande Geni, og som paa Grund af deres Naturs Vetyd ningslsshed maatte holde sig udelukkende til Formen og derfor ikke havde Andet at byde end Skal uden Kjerne. Kjcerligheden til Kunst og Videnskab vaagnede hos mig med fornyet Kraft, og min Me sters huslige Levnet fcrngflede mig mere end nogen sinde. Manddommens modne Maaneder vare komne; og da jeg hverken var Kattebursch eller kultiveret Sprade, fslte jeg levende, at man ikke maatte voere nogen af Delene for at kunne gestalte sig saaledes som Livets hsiere og crdlere Krav gjsr Fordring paa. Min Mester skulde reise bort og fandt for godt, under hans Fravcrrelfe at tinge mig i Kost hos sin Ven Kapelmester Johannes Kreislcr. Da en ny Livs periode ved denne min Bopcrlsforandring tager sin Begyndelse, saa vil jeg her slutte ncervcrrende, af hvilten du, o Katteyngling, vil kunne ose saamange for din Fremtid gavnlige Raad. NdgmmnF MMM. Ved anden Dels Slutning ser Udgiveren sig desvcerre nsdsaget til at overbringe Lceseren et hsist ssrgeligt Vudstllb. Den kloge, velunderrettede, phi losophiske, digteriste Kater Murr har den bittre Dsd bortrevet midt paa hans glimrende Vane. Han hen sov Natten mellem den ni og tyvende og tredivte November efter korte men svare Lidelser, med den Vi ses Ro og Fatning. Saaledes erholde vi da atter et Bevis for, at det ikke rigtig vil gaa med tidlig modnede Genier; enten stige de i en Antiklimar ned til karakter- og aandlss Ligegyldighed og tabe sig blandt Mcengden, eller de drive det hele sin svrige Levetid ikte vidt. Stakkels Murr! Din Ven Mu zius's Dsd var et Forbud Paa din egen; og var det mig, som skulde holde Ssrgetalen over dine jordiskeLevninger, saa kom den nok ganske anderledes fra Hjertet, end Tilfoeldet var med den kolde, delta gelseslsse Hinzmcmn; thi jeg har virkelig holdt af dig, ja mere endog end af mangen nuvel! sov ssdt! Fred med din Aske! Det er dog slemt, at den Hcdcnfarne ikke skulde have fuldeudet sine Livsanskuelser, hvilke fslgelig maa forblive som Fragment. Derimod findes der i den forevigede Katers efterladte Papirer endnu mange Re flexioner og Bemærkninger, som han fra Tid til an den lader til at have nedskrevet, da han befandt sig hos Kapelmester Kreisler. Endvidere var ogfaa en god Del af den af Katten ssnderrevne Bog, som inde holdt Kreislers Viographi, endnu forhaanden. Udgiveren finder det derfor ikke afveien, om han i en tredie Del, der ved Paasketider stal forlade Pres sen, meddeler den bevaagne Lceser det Vvrige af Kreislers Viographi og kun hist og her Paa Passende Steder indskyder de af Katerens Bemærkninger og Reflexioner, der synes at fortjene videre Meddelelse.